

edgar wallace

ROMAN

MOARTEA
STĂ
LA
PÎNDĂ

EDGAR WALLACE
THE FRIGHTENED LADY
(London — 1933)

Coperta: CRISTIAN CHEȘUȚ

*Toate drepturile asupra prezentei ediții
sînt rezervate editurii „EȘANTION”*

Edgar Wallace

Moartea stă la pîndă

(O doamnă înspăimîntată)

TRADUCERE DE ANTIȚA AUGUSTOPOULOS-
JUCAN

EDITURA EȘANTION

1991

Cluj-Napoca

Tiparul executat sub comanda nr. 407,
la Imprimeria „ARDEALUL” Cluj

ISBN 97395296-2-3

CAPITOLUL 1

Brooks era dispus să admită că americanii nu pot deveni buni majordomi și, în acest mod, izbutea să-l potolească totdeauna pe majordomul-șef Kever.

Brooks era un bărbat înalt și voinic. Avea păr cărunt, cam rar, și un accent ciudat. Molfăia mereu gumă de mestecat și, când era singur în camera lui, fuma cu plăcere pipă, folosind un tutun scump, adus din California.

Domnul Brooks, majordom, și domnul Guilder, de asemenea majordom, nu se potriveau deloc cu mediul de la castelul Marcs Priory, nici cu acela al satului Marcs Thornton.

Erau amândoi niște majordomi incapabili și nu păreau dispuși să devină mai pricepuți, profitînd de experiența acumulată. Însă erau oameni simpatici, nu deranjau pe nimeni și se purtau deosebit de amabil cu ceilalți servitori. Aveau, mai ales, calitatea de a nu pomeni nimănui, niciodată, greșelile colegilor lor, chiar când aceste greșeli îi deranjau personal.

Toți îi simpatizau, deși nutreau oarecare teamă față de Guilder. Aceasta era un bărbat corpulent, un ade-vărat uriaș, cu trăsături aspre și voce tunătoare. Avea părul negru, destul de lung, și o putere formidabilă.

John Tilling, pădurarul cel roșcovan, care era chinuit de o idee fixă, descoperi această forță.

Soția lui Tilling era, fără îndoială, frumoasă, însă cam zvăpăiată. Își petrecea vremea făurind visuri, pe care, adesea, le înfăptuia, fără să-i pese de scandalul stîrnit. Fiindcă dacă purtarea ei ar fi ajuns la urechile lady-ei Lebanon, pădurarul ar fi fost concediat deîndată...

Așadar, într-o după amiază, când Guilder străbătea Priory Field, John Tilling îl opri.

— Un moment, te rog, zise el, privindu-l amenințător pe majordom. În ultimul timp, ai fost pe la mine, acasă, de vreo două ori, când eu nu eram acolo. Nu-i așa?

— Da, am fost, răspunse americanul, vorbind rar ca de obicei, m-a trimis lady Lebanon să mă interesez de ouă: socoteala nu se prea potrivea. Tu nu erai acasă, și de aceea am trecut pe-acolo și în ziua următoare.

— Iar eu lipseam și de data asta, mîrii Tilling, a cărui față se înroși mai tare, devenind aproape cărămizie.

Guilder îl privi zîmbind. Era clar că se distra pe socoteala lui. Habar n-avea de necazurile pădurarului, deoarece bîrfele îi ajungeau foarte rar la urechi și, dealtfel, nici nu-l interesau.

— Da, într-adevăr, răspunse. Erai undeva, în pădure.

— Însă nevastă-mea era acasă, observă Tilling. Ai băut ceai cu dînsa, nu-i așa?

Guilder îl privi mirat și indispus. Zîmbetul îi pieri de pe buze și se încruntă.

— Ce vrei să spui? Întrebă cu asprime.

Nu apucă să continue, deoarece pădurarul îl prinse de revere, cu ambele mîini.

— Să nu mai îndrăz..., începu Tilling, dar nu izbuti să-și termine fraza, fiindcă majordomul american îl prinse de încheieturile mîinilor și i le răsuci, eliberîndu-și gulerul.

— Să nu mai faci niciodată așa ceva, îi spuse. Da! Am luat ceaiul cu soția ta. Poate că ție ți se pare o zîină, însă mie îmi este indiferentă. Bagă-ți asta bine în cap.

Îl împinse ușor cu brațul, dar forța lui era atît de mare, încît pădurarul se clătină pe picioare, gata să-și piardă echilibrul.

Tilling nu era prea inteligent; ceea ce simțea în clipa aceea era o uimire nemărginită.

— Îți cunoști soția mai bine decât mine, zise Guilder, îndreptându-și trupul. Poate că ai dreptate în privința ei, dar te înșeli în privința mea.

Cînd reveni din sat, Guilder, care se dusesese la farmacie să cumpere ceva, îl găsi pe Tilling așteptându-l în locul unde-l lăsase.

Pădurarul nu părea dispus să continue cearta. Dimpotrivă, era gata să-și ceară scuze. Aflase că mylady avea încredere în Guilder și ținea seama de spusele sale.

— Domnule Guilder, ți-aș fi recunoscător dacă ai da uitării tot ce ți-am spus, murmură Tilling. Poate că nu mă prea înțeleg cu nevastă-mea, dar sînt un bun pădurar... Pe la mine, pe acasă, vin mulți, tu însă ești cap de familie și...

— Nu sînt înșurat, îl întrerupse Guilder, însă pot să înțeleg ce simți... Prin urmare, să uităm mica noastră „discuție“.

Cînd, mai tîrziu, îi relată întîmplarea lui Brooks, acesta zîmbi:

— Mi se pare că mititica are ceva din Messalina. Ai auzit de ea? Era o italiancă, soția unui împărat...

Brooks citea mult și își amintea multe din cele citite.

Oricum, un majordom american care știe că a existat, cîndva, o anume Messalina, și vorbește despre asta, este un adevărat fenomen.

Prin urmare, cum să se potrivească Brooks și Guilder cu mediul în care trăiau la Marcs Priory, unul dintre cele mai vechi castele din Anglia? Cu multe secole în urmă, regele Henric Tudor renovase clădirea, pe care o găsisese în ruine, și o dăruise protejatului său, baronul John Lebanon. Era o construcție ciu-

dată, în care se îmbinau mai multe stiluri arhitectonice. În timpul Renașterii Victoriene fusese împodobită cu tot felul de îngerași și ghirlande sculptate, dar clima umedă a Angliei tocise, din fericire, acele pozoabe.

Tînărul Willy Lebanon, fiul mîndrei lady Lebanon, nu dădea nici o importanță castelului, mai ales că nici nu-i plăcea. Doctorul Amersham îl socotea o închisoare și-i era ciudă că trebuia să-l viziteze. Numai pentru lady Lebanon, acest castel reprezenta o realitate.

CAPITOLUL 2

Lady Lebanon era slăbuță și mică de statură, dar acelor care o vedeau pentru prima oară și stăteau de vorbă cu ea li se părea impunătoare. Avea o fire distantă și rece. Părul negru îi era pieptănat cu cărare la mijloc, încadrîndu-i trăsăturile delicate, iar ochii negri îi străluceau așa cum strălucesc ochii fanaticilor. Credea cu tărie că era destinată să-și apere neamul aristocratic. Lumea contemporană nu o influențase. Vorbea ca din carte, ura banalitatea, femeile care fumează, iar purtările excentrice i se păreau de prost gust.

Era mîndră de originea ei — se căsătorise cu unul din verii ei, fiind ea însăși o Lebanon — și de importanța familiei sale.

Willy Lebanon mărturisea că viața pe care era nevoit s-o ducă îl plictisea. Deși de statură sub mijlocie, izbutise să intre la celebra Școală Militară Sandhorst, dar cei doi ani cît slujise la husari nu făcuseră din el un adevărat soldat, cu toate că viața de cazarmă îi influențase, oarecum, aspectul exterior. Lady Lebanon, cînd catadixea să dea explicații, susținea că Willy era

nervos din pricina frigurilor care-l siliseră să revină în Anglia. Însă un-observator imparțial ar fi găsit, desigur, o cu totul altă cauză pentru nervozitatea lui...

Tinărul Willy Lebanon coborî marea scară interioară decis să-i spună deschis mamei sale ce gîndește. Mai luase și altă dată asemenea hotărîri, dar fusese silit să le abandoneze.

Își găsi mama așezată la biroul ei, citind niște scrisori. Cînd ajunsese lîngă ea își aținti asupra lui privirea pătrunzătoare, care-l tulbura totdeauna.

— Bună ziua, Willy, îi spuse cu vocea ei blîndă, în care se ghicea totuși oarecare duritate.

Willy, ca de obicei, se simți intimidat, ca atunci cînd se afla în fața căpitanului său.

— Pot să-ți vorbesc? reuși s-o întrebe.

Se strădui să-și amintească argumentele, cu care urma să-și susțină cauza. Doar el era stăpînul castelului Marcs Priory, lîrd din comitatul Sussex și Yorkshire... Stăpînul!

— Da, Willy, zise mama lui, lăsînd tocul și încrucîșîndu-și mîinile delicate.

— L-am concediat pe Guilder, rosti el brutal. Este un incapabil. Și un obraznic... Găsesc ridicol să avem majordomi americani, care nu-și cunosc atribuțiile. Nu ești de aceeași părere, mamă? Nu va fi greu să găsim alt majordom. Și Brooks este la fel de...

Tăcu, de parcă nu mai avea puterea să continue. Lady Lebanon îl asculta fără să vorbească. Purtarea ei îl descumpănea. Era revoltător să nu poată concedia un servitor. Doar, cîndva, comandase o companie — fi-rește numai o dată cînd ofițerii superiori lipseau — și căpitanul lui îl felicitase. Tuși ca să-și dreagă glasul și continuă:

— Par ridicol, nu crezi? Vreau să spun că oamenii birfesc pe socoteala mea... Chiar si bețivii care se

adună la cîrciuma „White Hart“... Am aflat ce se pă-lvrăgește în sat despre mine...

— Cine ți-a spus? Întrebă lady Lebanon cu asprime. Willy ura acest fel de a i se adresa și tresări.

— Oamenii spun că mă ții sub papuc, îi explică. Înțelegi?...

— Cine ți-a spus? Șoferul Stand? insistă ea.

Willy se înroși. Inteligența ei avea, într-adevăr, ceva diabolic. Ghicea totul. Nu-i puteai ascunde nimic. Însă cum el își simpatiza șoferul se decise să mintă.

— Stand? făcu Willy. Da de unde! Cum îți închipui că discut despre asemenea lucruri cu un servitor? Am aflat ce se vorbește despre mine în sat, din întâmplare. Oricum, l-am concediat pe Guilder.

— Regret, însă Guilder îmi este necesar, zise mama lui. Găsesc că este nepoliticos din partea ta să izgonești un servitor, fără să-mi spui...

— Ți-o spun acum.

Trase un fotoliu lângă biroul ei și făcu un efort eroic ca s-o privească în ochi. Nu reuși însă și își aținti privirea asupra sfeșnicului de argint, așezat pe un scrin, în spatele ei.

— Toți au observat purtarea acestor indivizi, continuă Willy cu încăpăținare. Foarte rar îmi spun „mylord“ cînd mi se adresează. Nu că m-ar deranja acest lucru. Găsesc prostेști și nedemocratice toate aceste titluri de „mylord“ și „mylady“... Însă cei doi își petrec ziua învîrtindu-se prin casă fără să facă nimic. Mamă, sînt convins că am dreptate.

Lady Lebanon se aplecă ușor și își sprijini mîinile delicate pe sugativa care acoperea biroul.

— Nu ai dreptate, Willy, zise calm. Am nevoie de acești doi oameni. Ești pornit împotriva lor pentru că sînt americani, ceea ce mi se pare stupid.

— Dar nu..., începu el.

— Te rog, Willy, nu mă întrerupe, zise mama lui înălțînd tonul. Nu trebuie să ascuți palavrele lui Stand. Este om bun, dar nu cred că doresc să-l mai am în serviciul meu.

— Sper că n-ai de gînd să-l concediezi? exclamă Willy. Ascultă, mamă. Am avut trei valeti, dar nu mi-ai permis să-i păstrez, deși eu îi găseam foarte potriviti.

Făcu un efort ca să-și recapete curajul.

— Cred că, de fapt, nu-i plăceau lui Amersham... Lady Lebanon îl fulgeră cu privirea.

— Nu țin cont niciodată de părerea doctorului Amersham. Nu-i cer sfatul și nu sînt influențată de el, adăugă cu asprime.

— Atunci, ce caută aici? întrebă Willy, străduindu-se s-o privească. Omul ăsta stă mai mult la noi, la Marcs Priory. Nu e bun de nimic. Dacă ți-aș spune ce-am aflat despre el...

Tăcu brusc, observînd petele roșii ce se iviseră pe obrajii mamei sale; era un semn pe care nu-l putea ignora. De acéea se bucură cînd o văzu pe Ila Crane apărînd pe scară, cu mai multe scrisori în mînă. Fata îi văzu, ezită și ar fi plecat, dacă lady Lebanon n-ar fi chemat-o.

Ila avea douăzeci și patru de ani, era brunetă, zveltă, de o frumusețe discretă. Nu-i observai, din prima clipă frumusețea, dar era imposibil să uiți privirea calmă și oarecum tristă a ochilor ei.

Willy Lebanon o salută zîbind. Ila îi era simpatică. I-o mărturisise și mamei lui și se mirase cînd aceasta îl ascultase fără să protesteze. Erau rude îndepărtate și Ila era secretara lady-ei Lebanon. Oricum, Willy nu o plăcea din pricina frumuseții ei, spre deosebire de doctorul Amersham, care nutrea o mare ad-

mirație față de Ila. Însă, lady Lebanon nu știa acest lucru...

Ila lăasă scrisorile pe birou și plecă.

— Nu ți se pare că Ila devine pe zi ce trece mai frumoasă? îl întrebă lady Lebanon pe Willy, când rămaseră singuri.

Întrebarea i se păru ciudată tinărului. Mama lui nu obișnuia să laude pe alții. Se gândi că, probabil, voia să schimbe vorba și simți o oarecare ușurare, deoarece, în ciuda hotărârii luate, își dădea seama că nu ar fi fost în stare să-i spună deschis ce părere are despre toanele ei...

— Da, într-adevăr, admise el, fără prea mare entuziasm și se întreba ce-i va mai spune mama lui.

— Vreau să te însori cu Ila, rosti ea calm.

Willy o privi uimit.

— Să mă însor cu Ila? murmură el. De ce?

— Face parte din familie. Bunicul ei a fost fratele mai mic al bunicului tău, cel de-al șaptesprezecelea viconte.

— Dar nu vreau să mă însor cu ea, protestă Willy.

— Nu vorbi prostii, fiule. Cîndva tot va trebui să te însori și Ila ți se potrivește. Firește, nu are avere, dar are sînge aristocratic și aceasta este principalul.

Își privi mama cu aceeași uimire.

— Să mă însor? repetă el. Dar nu m-am gândit niciodată să mă însor. Dealtfel, nu-mi place căsătoria. Desigur, Ila este simpatcă însă...

— Nu vreau să aud de nici un „însă“! îl întrerupse maică-sa. Doresc să ai casa ta.

Willy se decisese să insiste în refuzul său, — mai ales că avea deja o casă a lui —, dar lady Lebanon nu-l lăasă să continue.

— Sînt convinsă că nu-ți place să se spună despre tine că te țin sub papuc. Nu am nici un motiv să

locuiesc mereu la Marcs Priory și să-ți dedic toată viața mea.

Perspectiva aceasta nouă era deosebit de atrăgătoare pentru Willy Lebanon.

— Ai dreptate, zise el oftînd, cîndva tot va trebui să mă însor. Dar, după cum știi, Ila este foarte dificilă...

Tăcu ezitînd, fiindcă nu știa cum va reacționa lady la vorbele lui.

— Adevărul este, continuă el în cele din urmă, că de cîteva ori am încercat să mă împrietenesc cu Ila, adică acum vreo două luni am încercat să o sărut, ea însă... s-a supărat.

— Este firesc, observă mama lui. Și cred că te-ai purtat prosteste.

Zărimdu-l pe Guilder ivindu-se în prag, Willy preferă să nu răspundă. Se aștepta ca maică-sa să-i facă unele observații lui Guilder pentru felul cum îl tratase pe el, fiul ei, dar ea nu spuse nimic.

— Aveți nevoie de ceva, mylady? întrebă majordomul și, la gestul ei negativ, părăsi fără zgomot holul.

— Aș fi vrut foarte mult să-l întreb... începu Willy.

— Amintește-ți ce ți-am spus despre Ila, îl întrerupse maică-sa. Este frumoasă și are sînge aristocratic în vine. Îi voi comunica părerea mea despre asta.

— Cum, ea nu știe? exclamă tînărul.

— În ce-l privește pe Stand..., continuă lady Lebanon încruntîndu-și sprîncenele.

— Sper că n-ai să-l concediezi pe Stand, se grăbi să spună Willy. Este un șofer foarte bun și, la urma-urmelor, nu mi-a pomenit niciodată despre bîrfele celor din sat.

Mai tîrziu, Willy îl găsi pe Stand în garaj.

— Stand, mă tem că ți-am dăunat fără să vreau, îi mărturisi indispus. I-am vorbit mamei mele despre ce spun oamenii ... știi'...

— Nu are nici o importanță, mylord, răspunse șoferul zîmbind.

Era un bărbat cu trăsături plăcute, de vreo treizeci și cinci de ani, care servise ca soldat în India.

— N-aș vrea să-mi pierd slujba, continuă el, dar nu cred că am să mai rămîn mult aci, mylord. Firește, nu mă refer la mylady. Dar nu-l pot suferi pe tipul acela...

Lordul Lebanon oftă. Știa foarte bine cine era „tipul acela“...

— Dacă mylady ar ști despre dînsul cîte știu eu, zise Stand, nu i-ar permite nici măcar să se apropie de castel.

— Ce știi despre Amersham, că de el este vorba, nu-i așa? întrebă Willy cu interes.

Mai pusese această întrebare șoferului său, dar nu primise răspuns. Oricum, nici el nu-l înghițea pe doctor.

— Am să vorbesc la momentul potrivit, replică Stand. A fost în India, nu?

— Firește. S-a întors acolo ca să mă aducă pe mine în patrie. Știu că a servit în acea țară mai mulți ani, ca medic militar. Ai auzit ceva despre el — despre ceva ce a făcut în India?

— Am să vorbesc la momentul potrivit, repetă enigmatic Stand.

Îi arată, într-un colț al garajului, o mașină nouă. Lordul Lebanon nu o mai văzuse.

— Este mașina lui; îl lămuri șoferul. De unde a făcut rost de bani ca s-o cumpere? Costă, desigur, mai multe mii de lire... Cînd l-am cunoscut eu n-avea

un ban. Prin urmare, mă întreb, de unde face rost de bani?

Willy Lebanon tăcu. Îi pusese odată și mamei sale această întrebare, dar nu primise nici un răspuns.

Willy Lebanon îl ura pe doctorul Amersham. De altfel, toți îl urau, cu excepția lady-ei Lebanon și a celor doi majordomi americani. Era un omuleț scîrbos, afemeiat, îmbrăcat țipător, parfumat exagerat, autoritar și iubăreț, — dacă cele ce se spuneau despre el în sat aveau vreo bază. Doctorul se-mbogățise subit, nu știa nimeni din ce surse, avea un apartament superb în Devonshire Street și cîteva cai de curse.

Faptul că se afla acum la Marcs Priory nu era ceva nou pentru Willy. Doctorul era aproape tot timpul la castel. Venea de la Londra, uneori după amiaza devreme, alteori seara tîrziu, stătea cîteva ceasuri și pleca iar. Dar de fiecare dată cînd venea, Marcs Priory dobîndea încă un stăpîn . . .

* * *

Doctorul Amersham coborî în hol după plecarea lui Willy și se instală pe un scaun, lîngă biroul lady-ei Lebanon. Își scoase o țigară din tabacheră și și-o aprinse fără să-i ceară permisiunea. Ea îi aruncă o privire care arăta că îi displace purtarea lui. Amersham fumă cîteva clipe în tăcere.

— Ce ți-a venit de vrei să-l însori pe Willy cu Ila? o întrebă. Este un plan nou? Eram pe scară și am auzit ce vorbeați, adăugă zîmbind. Îmi spui atît de puține lucruri, încît restul sînt siliț să-l descopăr singur. Prin urmare, te-ai gîndit la Ila?

— De ce nu? Întrebă ea cu asprime.

Ochii doctorului erau roșii, iar mîna care ținea țigara tremura ușor. În noaptea precedentă organizase o petrecere în apartamentul lui și nu prea dormise.

— Pentru asta m-ai chemat? o întrebă. Asta doreai să-mi comunici? A fost cît p-aci să nu vin. Sînt istovit; am petrecut o noaptea grea la căpătîiul unui bolnav.

— N-ai nici un bolnav, replică lady Lebanon. Nu cred că există la Londra vreun fraier care să te folosească pe tine ca medic.

— Mă foloseşti tu, şi aceasta-mi ajunge, zise el rîzînd. Tu eşti cel mai bun bolnav din lume!

Era o glumă, însă lady Lebanon nu intenţiona să glumească cu dînsul.

— Şoferul ăsta nu este de treabă, continuă el. Mă refer la Stand. A avut impertinenţa să mă întrebe de ce nu mi-am adus propriul şofer. Şi apoi, găsesc că este prea prieten cu Willy.

— Cine ţi-a spus? întrebă ea tăios.

— Am auzit vorbindu-se despre asta. Sînt destui oameni care mă ţin la curent cu tot ce se petrece aici.

Avea, într-adevăr, doi buni prieteni în satul Marcs Thornton. În primul rînd pe frumoasa doamnă Tilling, dar lady Lebanon nu ştia. Nevasta pădurarului Tilling îl admira pe Stand şi doctorul descoperise recent acest lucru.

— Şi ce părere are Ila despre căsătoria plănuită de tine?

— Încă n-am stat de vorbă cu ea, zise nobila doamnă.

Doctorul îşi privi capătul incandescent al ţigării.

— Da, admise el. Nu e o idee rea. E curios că nu mi-a venit mie... Ila... Da, este o idee excelentă, conchise netezindu-şi barbişonul.

Cuvintele lui o uimiră pe lady Lebanon, dar nu o arătă.

— Este rîdă de sînge cu familia Lebanon, adăugă doctorul. Mi se pare că mai există o străbună de-a ei care s-a măritat cu vărul ei, nu-i așa?

Își înălță, privirile spre portretele de familie atâr-nate pe perete.

— Una din aceste doamne, nu? Am memorie bună. Îmi amintesc de istoria familiei Lebanon la fel de bine ca tine.

Își scoase ceasul din buzunar și-l privi ostentativ.

— Am să mă întorc foarte târziu astăzi, începu el.

— Vreau să rămii aici, zise lady Lebanon.

— După amiază am o întâlnire importantă, replică Amersham.

— Vreau să rămii aici, repetă ea. Am dat dispoziții să ți se pregătească o cameră. Firește, Stand trebuie concediat. Îi comunică lui Willy toate birfele din sat.

Doctorul Amersham tresări. Să fi spus ceva doamna Tilling?

— Despre mine? întrebă el repede.

— Despre tine? făcu ea. Ce pot să știe ei despre tine?

Doctorul se zăpăci, dar izbuti să zîmbească.

Se supuse „ordinului” ei fără chef, deoarece nu avea nici un pretext ca să refuze... Dealtfel, nici nu intenționase să se întoarcă în oraș. Avea, în apropiere, o căsuță de vacanță, mobilată și aranjată de cei mai vestiți decoratori din Londra. Se gândise să-și petreacă noaptea acolo. Dar nici despre aceasta lady Lebanon nu știa nimic...

— Nu cumva s-a întâmplat să-l întâlnești pe Stand în India? îl întrebă, observînd că el e gata de plecare. Regimentul lui era la Poona.

Chipul doctorului Amersham se întunecă.

— La Poona? exclamă. Când?

— Nu știu, răspunse lady Lebanon. Dar, după câte am aflat, susține că te-a cunoscut acolo și acesta este un motiv în plus ca să fie expediat de la Marcs Priory.

Doctorul Amersham mai cunoștea un motiv, dar preferă să nu-l dezvăluie.

CAPITOLUL 3

Kelver, majordomul șef de la Marcs Priory, obișnuia ca în nopțile frumoase, să stea vreo oră lângă una dintre ușile laterale ale castelului, admirînd frumoasa natură a Sussexului. Apartamentul destinat personalului era încăpător și Kelver permitea servitorilor să folosească acea ușă, ca să iasă pe poteca în pantă, care, după ce ocolea pădurea, ajungea pînă în sat.

Ușa respectivă se afla în partea de nord-est a domeniului și domnul Kelver o socotea, pînă la un punct, drept intrarea lui personală.

Majordomul șef considera castelul Lebanon, altfel numit Marcs Priory, cam ciudat și discutase despre asta cu șoferul Stand, deși acest tînăr nu-i prea inspira încredere.

Chiar în clipa aceea Stand se ivi de după colțul clădirii; avea un aer uluit și părea că nu știe ce se petrece cu el.

— M-am certat cu Amersham! zise Stand, cînd se apropie. Ce mare domn, nu-i așa? Și ce doctor? Dacă mylady ar ști despre dînsul ce știu eu, n-ar mai sta în casa asta nici cinci minute. A fost în armata din India, da? Ei, am multe de spus despre această armată!

— Serios? întrebă politicos domnul Kelver, deoarece, deși nu încuraja bîrfele, se bucura să le asculte.

— Este foarte ciudat, continuă Stand. Am întâlnit în sat un individ interesant care susține că a fost în India. Am băut cu el un pahar la cîrciuma „White Hart”. Tăceam și-l ascultam. Acesta, însă, a fost cu adevărat în India.

Kelver își înalță distinsul cap cu păr alb și-l privește de sus pe scundul șofer.

— Nu cumva, doctorul Amersham... ți-a făcut vreo observație? îl întreabă.

Cuvintele lui întăresc minia lui Stand.

— Doctorul se poartă de parcă el ar fi stăpînul aici. Nu-i așa? Voia să-i repar mașina...

Kelver zîmbi enigmatic și-i răspunse cum obișnuia cînd i se puneau asemenea întrebări indiscrete.

— În lume există tot felul de oameni, domnule Stand, zise el sentențios.

— Nu știu, spuse șoferul încurcat. Acest castel nu se numește Marcs Priory? Cine este proprietarul? Nu este lordul Lebanon? Și totuși, numărul unu este doctorul Amersham, numărul doi lady, numărul trei..., cred că miss Crane, deși n-am nimic împotriva ei. Oricum, lordul Lebanon este pe ultimul loc!

— Mylordul este foarte tînăr, observă Kelver calm.

Știa că nu acesta era răspunsul cel mai potrivit. Era întrutotul de acord cu Stand, însă știa să-și respecte funcția. Nu se făcea să-și critice patronii.

Se auziră pași grăbiți pe pietrișul aleii și se ivi doctorul Amersham.

— Ei, Stand, mi-ai reparat mașina? întreabă cu asprime.

— Nu, nu v-am reparat-o, replică Stand agresiv. Și trebuie să vă spun că nici nu am de gînd s-o repar azi. Am să mă duc la bal.

Doctorul păli.

— Cine ți-a dat voie? întreabă furios doctorul.

— Singurul om din această casă care are dreptul să mi-o dea, răspunse Stand, lordul Lebanon.

— Poți să-ți cauți de lucru în altă parte, zise în-ciudat Amersham.

— Pot? făcu ironic Stand. Ce fel de treabă să-mi caut, doctore? Să falsific cecuri?

Chipul doctorului se înroși, apoi deveni alb ca varul.

— Dacă am să-mi găsesc de lucru, va fi o muncă cinstită, continuă șoferul. N-am intenția să fur de la vreun camarad de-al meu ofițer — puteți fi sigur! Orice muncă aș face nu voi ajunge la închisoare din pricina ei, nici la tribunal și nici nu voi fi dat afară din armată!

Tonul lui Stand era hotărît. Doctorul Amersham păru să se sufoc.

— Știi cam multe, amice, izbuti el să spună cu glas tremurat. Știi mai multe decât este spre binele tău.

Apoi, vădit enervat, doctorul se îndepărtă.

Domnul Kelter asistase la discuția celor doi fără să priceapă nimic. Purtarea lui Stand îl uimea. Nu știa dacă trebuia să intervină sau să ignore cele auzite. Avea însă impresia — și nu greșea — că doctorul Amersham nici nu-i observase prezența.

— I-am spus-o! exclamă Stand triumfător. Ai văzut cum s-a schimbat la față? Are să mă concedieze, așa-i?

— Cred că nu trebuia să-i vorbești astfel doctorului, replică Kelter.

Însă șoferul era atît de încîntat, încît nu luă în seamă cuvintele dojenitoare ale majordomului șef.

— Acuma, sper că-și cunoaște lungul nasului, zise mulțumit, deși aș fi putut să-i mai spun și altele...

* * *

În seara aceea, la primăria din sat se organizase un bal mascat. În întinericul ce începuse să se lase, ieșiră, prin ușa de serviciu a castelului, o țigancă și un indian.

Domnul Kelter nu era de acord ca personalul de la castel să se mascheze și le făcuse observații tuturor, dar mai ales indianului.

— În locul dumatăle, domnule Stand, îi zise, m-aș duce de dimineață să-i cer scuze doctorului Amersham. Fie că ai dreptate, fie că nu ai, tot trebuie să-i ceri scuze.

„Indianul“ Stand nu binevoi să răspundă și Kelter îl văzu dispărînd cu însoțitoarea lui pe alee. Kelter reintră în clădire și, după un ultim control, se retrase în aripa destinată personalului. Ceva mai tîrziu, îl văzu pe doctor. Stătea la una din ferestrele coridorului principal, împreună cu cei doi majordomi americani, Brooks și Guilder. Șusoteau între ei, cu capetele apropiate. Îi mai zări cineva și anume lordul Lebanon, care se afla în ușa camerei sale și-i privea surîzător. Cînd Kelter trecu pe lîngă el îi spuse „bună seară“ și-l chemă să se apropie.

— Nu este acesta doctorul? îl întrebă lordul, deoarece era miop.

— Da, mylord, răspunse majordomul-șef. Este doctorul împreună cu Brooks și Guilder.

— Oare despre ce dracu discută? întrebă din nou Willy Lebanon. Nu ți se pare și dumatăle cam ciudată această casă?

Kelter, care era un slujitor politicos și impecabil, evită să-și spună părerea. Și el găsea ciudată casa și încă și mai ciudați pe cei doi majordomi. Însă lady Lebanon îl asigurase din prima zi a sosirii lor, că nu va avea de-a face cu dinșii.

— Mylord, am crezut totdeauna și continui să cred, răspunse el, că în lume există tot felul de oameni și că toți sînt necesari.

Willy Lebanon zîmbi.

— Mi se pare că te-am mai auzit rostind aceste cuvinte, domnule Kelter, zise și-l bătu amical pe umăr pe bătrînul majordom șef.

CAPITOLUL 4

Exista un anume domn Sibirski, care prefera să i se spună Montmorency. Acest domn trăia foarte demn. Iarna mergea la Monte Carlo și vara la Baden-Baden. La Londra avea un apartament luxos și își cumpărase o mașină americană, foarte scumpă.

Domnul Sibirski era falsificator de bani, însă un artist în genul său. Bancnotele de cinci lire care se tipăreau la presele sale din Hamburg și Ostende îi plăceau pînă și pe casierii Băncilor, care le acceptau cu plăcere. Și, firește, crupierii de la cazinourile din Dover nu aveau nici o șansă ca să-și dea seama că sînt false.

Mai era și un anume domn Brigs, om fără convingeri și principii, care-și petrecea viața cu înșelătoarea iluzie că totul se cîștigă prin necinste. Locuia în satul Marcs Thornton, la hanul „White Hart“. Era unul din agenții domnului Sibirski, care-i preda lui Brigs „produsele“ artei sale, iar acesta, la rîndul său, le plasa unei rețele de alți agenți, cîștigînd din aceste „plasmamente“ o sumă frumușică.

Brigs sosi în satul Marcs Thornton unde urma să se întîlnească cu șeful lui și, în aceeași zi, sosiră în satul vecin doi străini, care se interesau mai puțin de Brigs și mai mult de Sibirski.

— L-am urmărit pînă la Marcs Thornton, zise sergentul Totty. După părerea mea, nu se va întîmpla nimic acolo...

— Nu mă interesează părerea dumatăle, îl întrerupse inspectorul Tanner de la Serviciul Criminologic. De fapt, ți-am mai spus-o.

— De ce nu-l arestăm pe Brigs? întrebă Totty.

Sergentul Totty era un bărbat de statură mijlocie, cam bombastic în expresii și purtări, curajos dar mărginit și nu prea inteligent. Tanner, un bărbat înalt, prezentabil, își privi subordonatul și oftă.

— Sub ce acuzație să-l arestăm? Și, dealtfel, vreau să pun mîna pe Sibirski, nu pe Brigs. Toate polițiile din Europa cunosc „activitatea” lui Sibirski și doresc să-l prindă. Așa că vom merge pînă în sat, Totty.

— Marcs Thornton este un sat frumos, observă Totty, și nu înțeleg de ce nu locuim la „White Hart”. Este o prostie să-l urmărim pe individ de la o distanță de șase mile. Mai este și castelul.

— Da, este castelul vicontelui Lebanon. Se numește Marcs Priory, îi explică Tanner.

— Pare foarte vechi, observă sergentul.

— Chiar este, răspunse Tanner. Construcția lui a început în anul 1160.

Cînd ajunseră în sat, se înnoptase. Trecură de hanul „White Hart” și începură să urce poteca de pe dealul situat vizavi de castel. Din vîrfurile sale se putea vedea întreaga clădire, cu cele patru turnuri ale sale.

Tanner opri mașina și-l privi cu interes.

— Parcă e o închisoare, zise Totty.

Domnul Tanner nu catadicsi să răspundă.

În nici unul din satele vizitate nu reușiră să-l găsească pe Sibirski, și la orele unsprezece noaptea reveniră la bază. Cum Sibirski nu se arătă nici în zilele

următoare, Tanner se întoarce la Londra. Datorită informatorilor săi cunoștea toate mișcările celor din lumea interlopă și era convins că Sibirski fusese anunțat de cineva că este căutat și se ascundea. Însă presupunerea lui Tanner era greșită.

Sibirski sosi în sat în noaptea balului. Își întâlnește „agentul” în camera de la han, îi dădu teancurile cu bancnote false și plecă. Brigs, omul lui Sibirski, așază bancnotele într-o valiză și, mulțumit de sine însuși, ieși să facă o plimbare.

Știa că în seara aceea se dădea un bal și se opri în fața Primăriei ca să asculte muzica. Apoi, urcă dealul și se așază pe un gard scund. Își scoase pipa și începu să fumeze, gândindu-se cum să cheltuiască banii pe care avea să-i capete în urma „plasării” bancnotelor false.

Atunci, văzu pe cineva urcând poteca. Purta un fel de robă lungă și pe cap avea un fel de turban. Luna era în primul pătrar și ca să poată vedea mai bine, Brigs coborî de pe gard. Uimit, constată că individul era un indian! Un indian? Apoi, își aminti că balul era mascat și zimbi.

„Indianul” trecu pe lângă Brigs și-i spuse „bună seara”: după glas se putea observa că băuse cam mulțisor... Brigs se reasează pe gard și își aprinse pipa care se stinsese.

Deodată, în spatele lui, auzi un strigăt de agonie. Strigătul durase doar o secundă, dar Brigs se înfioră. Se întoarce, încercînd să străpungă întunericul, dar nu reuși să vadă nimic. Își scoase batista și își șterse fruntea îmbrobonată de sudoare.

Auzi curînd pașii cuiva, care alergia spre el și zări lângă dînsul un bărbat.

— Ce a fost asta? întrebă necunoscutul cu asprime și, la lumina palidă a lunii, Brigs zări o față cu trăsături aspre, împodobită cu o bărbuță neagră.

— Cine ești? îl întrebă, cu glas răgușit de emoție.

— Sînt doctorul Amersham, răspunse omul cu barbișon.

— Cine a țipat? întrebă Brigs.

— N-a strigat nimeni... O fi fost vreo bufniță, zise doctorul și dispăru în întuneric.

Brigs rămase o vreme nemișcat. Era înspăimîntat, dar și curios. La un moment dat sări gardul și o luă pe drumeagul de pămînt, bătătorit. Își aminti că are o lampă de buzunar și se grăbi s-o aprindă, continuîndu-și drumul.

Tocmai era să renunțe la căutările sale, cînd observă o formă nedefinită, chiar lîngă cărare. Mai înainte un pas și inima prinse să-i bată cu putere. Ezită, apoi, făcîndu-și curaj porni într-acolo.

„Forma nedefinită“ se dovedi a fi un bărbat — cel care trecuse mai înainte îmbrăcat ca indian: zăcea întins pe jos, nemișcat. În jurul gîtului avea legat strîns un batic roșu... Fusesse sugrumat...

Deși chipul mortului se învinețise, Brigs îl recunoscu. Era șoferul pe care-l întîlnise la cîrciumă. Omul care băuse cu el... Stand!

Ca să fie sigur, Brigs îi cercetă pulsul și îi puse mîna pe inimă. Nu mai bătea. Stand era mort. Sperjat, Brigs se îndepărtă, în grabă și sări gardul. Coborî panta și se duse la hanul „White Hart“ unde locuia. Era treaba poliției să-l descopere pe cel asasinat. El, Brigs, avea toate motivele să nu se trezească amestecat într-o crimă.

Dimineata părăsi satul, cu o oră înainte de a se fi descoperit cadavrul lui Stand.

Cînd Arty Brigs ajunse la gara Victoria din Londra, patru bărbați, îmbrăcați civil, îl înconjurară și-l conduseră la direcția poliției. Îi cercetară îndată valiza și, firește, nimeni nu-i dădu crezare cînd declară că aceasta nu-i aparține, ci o luase doar ca să facă un serviciu unui anume Smith. Domnul Brigs ar fi dorit din suflet să se întîmple o minune și conținutul valizei, teancurile de lire false, să dispară...

— Nemaipomenit! exclamă Brigs, făcînd pe miratul. Vă jur că pentru prima oară în viața mea văd banii ăștia...

Mult mai tîrziu fu condus în biroul inspectorului Tanner.

— Faptul că dețineai bancnote false este un fleac pe lîngă ceea ce urmează, zise Tanner. Ieri noapte ai fost în satul Marcs Thornton, unde s-a comis o crimă. Ce știi despre asta?

Domnul Brigs nu știa nimic. Întrebă dacă se găsisese arma crimei și declară că el nu umbla niciodată înarmat. Se arătă dispus să i se facă chiar percheziție corporală.

— Hm, făcu Tanner, am impresia că știi foarte bine cum a murit omul acela, adică știi că a fost sugrumat.

Inspectorul Tanner era sigur că nu Brigs comisese crima. Poliția avea fișa lui, îi cunoștea nu numai delictele, ci și caracterul: nu era un asasin.

Firește, Tanner nu putea bănuî că Brigs îl văzuse cu proprii săi ochi pe cel strangulat, de aceea nu-l presă mai mult. Însă Brigs, temîndu-se că ar putea fi implicat în afacerea cu crimă, făcu mărturisiri complete în legătură cu „activitatea” lui de plăsător al bancnotelor false și cum printre răufăcători nu există cînte, poliția reuși, datorită informațiilor date de

Brigs, să-l aresteze pe Sibirski chiar în acea noapte: îl „luară“ de pe vaporul cu care urma să părăsească portul Le Havre și-l închiseră într-o celulă a închisorii din Southampton.

După interogarea lui Brigs, inspectorul Tanner se întoarse la Scotland Yard.

— Poliția locală nu ne-a cerut, pînă în prezent, sprijinul, îi comunică superiorul lui. Și pînă s-o facă, toate urmele, care ne-ar putea fi de folos, vor dispărea. Din cercetările efectuate pînă acum reiese că este vorba de o crimă obișnuită, care are ca mobil răzbunarea. Se pare că Stand se împrietenise cu niște indivizi dubioși, deși nu avea dușmani.

Inspectorul Bill Tanner izbuti să adune cîteva informații. Astfel, află că Stand se certase cu pădurarul Tilling, care bănuia că frumoasa lui nevastă avea relații prea „apropiate“ cu șoferul ucis. Nimeni nu pomeni de doctorul Amersham și, în rapoartele sosite la Scotland Yard, numele lui nu era nici măcar menționat. Abia după o săptămînă, cînd poliția locală ceru ajutorul Scotland Yardului, Tanner, care sosi cu Totty în satul Marcs Thornton, auzi vorbindu-se pentru prima oară de doctorul Amersham.

Tanner se duse deîndată la castelul Marcs Priory, unde fu primit cu vădită răceală. Așa, într-o doază, discutînd cu lady Lebanon, rosti numele doctorului Amersham.

— Uneori vine pe aici, răspunse ea, însă în noaptea cînd s-a petrecut tragicul eveniment nu se afla la castel. Mi se pare că a plecat pe la orele zece noaptea.

Tanner nu avu vreme să studieze viața de la Marcs Priory, așa că nu observă nimic neobișnuit. I se păru reședința clasică a unui nobil. În ziua cînd vizită castelul, în hol erau înălțate schele. Majordomul-șef Kelver îi arătă niște plăci de marmură: pe fiecare din

ele era sculptat blazonul unuia din membrii familiei. Îi explică, nu fără mândrie, că aceste blazoane urmau să fie montate pe pereții holului.

— Lady Lebanon, continuă Kelter, este o expertă în domeniul heraldicii. Este în stare să „citească“ un blazon sau o stemă, domnule, așa cum dumneavoastră sau eu citim o carte. După cum probabil știți, domnule, familia este foarte veche. Primul Lebanon a fost făcut cavaler de regele Richard Întîi.

— Foarte interesant, făcu Tanner, care nu se pricepea deloc la heraldică. Dar, ce mi-ai putea spune despre Stand?

Kelter dădu cu tristețe din cap.

— Această tragedie, domnule inspector, m-a impresionat profund. Stand era un om deosebit de plăcut, aproape un domn, și, după cîte știu, nu s-a certat niciodată cu nimeni.

Majordomul-șef nu văzuse și nu auzise nimic. Îl lăuda pe cel asasinat, și excludea posibilitatea ca acesta să fi avut vreun dușman.

Sergentul Totty, care interogase personalul de serviciu, aflase cam aceleași lucruri.

— Am încercat să găsesc femeia, îi zise Totty superiorului său, dar n-am găsit-o nicăieri. Nu există nici o femeie în viața lui Stand...

Trecuseră șase zile de la crimă. Toate urmele se șterseseră. Pentru orice eventualitate, îi cercetară pe țigani din zonă, dar se aflau la foarte mare distanță de locul asasinatului. În ce-i privește pe braconieri, aceștia preferau să „activeze“ în pădurile din împrejurimi, n-aveau ce căuta pe cîmpiile de lîngă satul Marcs Thornton. Dealtfel, aveau toți alibiuri de neclintit.

Tanner privi fotografia mortului și examinează baticul cu care fusese strangulat. Era o bucată de mătase,

avînd într-un colț o inscripție în limba indiană: stabilă curînd că era de fapt numele firmei producătoare.

Tanner stătu de vorbă și cu lordul Lebanon. Tînărul însă nu-i putu furniza nici o informație importantă. După cum aflase de la majordomul-șef, Tanner știa că lordul ținea la șoferul său și moartea lui tragică îl tulburase.

În timp ce se îndrepta spre sat, inspectorul se întîlni, întîmplător, cu Ila Crane. Fata mergea repede și ar fi trecut pe lîngă dînsul, dacă n-o oprea.

— Mă scuzați, i se adresă Tanner. Sînteți miss Crane? Sînt inspectorul Tanner de la Scotland Yard.

Fu uimit observînd că fata pălește și își duce mîinile tremurătoare la gît, de parcă se sufoca. Ochii ei se ațintiră asupra lui exprimînd o spaimă nebună. Inspectorul știa din experiență că unii oameni, indifereți dacă sînt sau nu vinovați, se comportă bizar cînd se trezesc, pe neașteptate, în fața unui polițist. Dar nu-și închipuia că o tînără de rangul ei s-ar putea arăta atît de emoționată. Era clar că ceva o înspăimînta. Pentru o clipă avu impresia că fata va leșina și acest fapt îl uimi și mai mult.

— Sînteți de la Scotland Yard? bîigui ea. Da... eu... cineva mi-a spus despre cele întîmplate... Este vorba de moartea lui Stand, nu-i așa? Sărmanul!

— Credeți că mi-ați putea comunica unele, lucruri în legătură cu cele întîmplate? o întrebă.

— Nu... Bineînțeles că nu, replică ea și se îndepărtă, aproape în fugă.

— Ciudată purtare, făcu Totty, ajutorul lui, privind în urma ei.

— Celor din clasa ei nu le place să aibă de-a face cu crime și cu anchete, zise Tanner.

Însă spaima fetei nu-i ieșea din minte și își continuă drumul îngîndurat.

* * *

Ila ajunsese la intrarea castelului Marcs Priory. Majordomul Guilder stătea pe un scaun și citea un ziar. Când o văzu apropiindu-se se ridică și o privi atent.

— L-ați văzut pe polițist? o întrebă.

Ea făcu semn că da.

— V-a pus întrebări, miss?

Îl privi, de parcă nu înțelegea ce-i spune.

— V-a pus întrebări, miss? repetă Guilder, și glasul lui avea un ton amenințător.

— M-a întrebat dacă am aflat ceva, răspunse ea și fugi în casă.

Lady Lebanon se afla în hol, așezată la biroul ei. În tot cursul zilei putea fi găsită acolo studiind vechi blazoane și citind pergamente ale familiei Lebanon. Tocmai citea o carte și își lua notițe într-un carnet. Când o văzu pe Ila, închise cartea și încuie carnetul într-un sertar.

— Ce s-a întîmplat? o întrebă pe fată.

Ila tremura și avu nevoie de câteva minute ca să poată vorbi.

— Domnul Tanner mi-a pus unele întrebări, zise în cele din urmă.

— Inspectorul Tanner? Ce întrebări ți-a pus? vru să știe lady Lebanon. Ți-a spus ceva de Amersham?

— Nu, răspunse tinăra. Nu mi-a pomenit de numele lui. Acum, ce se va întîmpla?

Lady Lebanon se instalează mai confortabil în fotoliu și o privi.

— Dragă Ila, uneori nu te pot înțelege, zise cu oarecare enervare. Ce îți închipui că se va întîmpla?

— Dacă vor afla? replică Ila.

— Nu știu la ce te referi, roști tăios lady Lebanon, privind-o cu ochii ei negri pe tinăra fată. Ce să afle? Te-aș ruga să nu vorbești despre lucruri care nu te privesc.

Ila Crane se duse devreme la culcare. În seara aceea camera ei, deși spațioasă, i se păru mai neprimitoare ca oricând. Patul uriaș, cu patru coloane, avea săpat pe tăblie blazonul unui Lebanon, uitat de toți, cu excepția lady-ei Lebanon, care nu uita niciodată nimic.

— De ce s-a culcat atât de devreme? se miră Willy Lebanon.

— De ce n-ar face-o? i-o întoarse maică-sa. N-ar strica să te duci și tu în camera ta. Ai vorbit cu Ila?

— Nu, n-am avut prilejul, după tragicul eveniment, răspunse el.

Tăcu și își încordă auzul.

— Mî se pare că se apropie o mașină, continuă tinărul. Să fie Amersham?

— Trebuie să vină aci, astă seară, răspunse lady Lebanon.

— Era la castel în noaptea crimei, nu-i așa? întrebă lordul.

— Nu. A plecat devreme. Cred că pe la zece, zise maică-sa.

Tinărul Lebanon păli.

— Dragă mamă, exclamă el, i-am văzut mașina la orele șapte dimineata. Am văzut-o de la fereastra mea. Mi-a mai spus și altcineva că a plecat în noaptea aceea...

— I-ai spus acelui „altcineva” că greșește?

— Nu, zise lordul. De ce să-i fi spus că se înșală?

Își înălță ochii către tavanul boltit și suspină.

— Casa asta mă înspăimîntă, continuă el. N-am chef să-l văd pe Amersham. Mă duc în camera mea.

În acea clipă ușa se deschise, dar nu apăru doctorul, ci Guilder, care aducea un pahar pe o tavă. Umplu paharul cu whisky și i-l întinse lordului, care în tot acest timp îi urmărise mișcările cu vădită antipatie.

Tînărul Lebanon luă paharul din mîna majordomului și bău la început doar o înghițitură, apoi îl goli. Numai atunci simți că băutura îi lăsase un gust amar.

— Ciudat whisky, murmură el.

După vreo patru ceasuri se trezi cu o teribilă durere de cap: aprinse lumina și constată că se afla în camera lui. Era în pat și purta pijama. Nu-și amintea cînd și cum ajunsese acolo. Gemu și se ridică în capul oaselor. Avea impresia că totul se clatină în jurul lui.

Domnul Guilder nu calculase bine doza de somnifer...

CAPITOLUL 6

Lordul Lebanon se ridică și, sprijinindu-se de mobile, izbuti să ajungă la ușă. Încercă s-o deschidă, dar constată că era încuiată. Cheia nu se vedea nicăieri. Nu cunoștea bine toate încăperile castelului și, pentru cîteva clipe, crezu că se găsește într-o cameră necunoscută. Apoi, se convinse că se afla în dormitorul lui. Lîngă pat se găsea butonul unei sonerii și îl apăsă cu putere.

În sfîrșit, auzi cheia învîrtindu-se în broască și ușa se deschise. În prag se ivi Guilder. Ceva i se întîmplase, desigur... Chipul îi era mohorît, gulerul deschiat, vesta în dungi ruptă.

— Doriți ceva, mylord? îl întrebă după ce-l privise cu atenție cîteva clipe.

— Gine mi-a încuiat ușa? zise furios Willy Lebanon.

— Eu, răspunse Guilder calm. A venit cineva astă seară și a făcut scandal: n-am vrut să fiți amestecat în acel neplăcut episod.

Tinărul îl privi uimit.

— Cine a fost? vru el să știe.

— Nu-l cunoașteți, mylord. Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Adu-mi o băutură rece. Whisky-ul ce mi-ai dat nu era prea bun, zise tinărul.

Majordomul păru a nu remarca aluzia lordului.

— Și celălalt domn a fost de aceeași părere, zise calm. Se pare că whisky-ul din sat nu este de calitate. Am s-o rog pe lady Lebanon să comande o cantitate de la Londra.

— Unde este mama mea? se interesă grăbit Willy. Era acolo când...

— Nu, domnule, răspunse Guilder. Se afla în camera ei.

— Ce s-a întâmplat, de fapt? întrebă Lebanon.

— Vreți, cumva, să vedeți? îl întrebă brusc majordomul.

Lordul Lebanon îl urmă pe culoar și coborî scara în formă de spirală, care ducea în hol.

Brooks se afla acolo și încerca să facă ordine. O masă era răsturnată, un capăt al canapelei spart, un mic ceas chinezesc de porțelan zăcea sfărîmat, pe jos, și patru dintre becurile marelui candelabru fuseseră făcute zob.

Willy Lebanon privi în jur.

— Cine a făcut toate astea? întrebă, străduindu-se să dea vocii sale un ton autoritar.

— Un prieten al doctorului Amersham, răspunse Guilder.

Pe podea erau cioburi și pete. Probabil că fusese spartă și carafa cu whisky.

— Parcă și-a făcut de cap pe-aici un nebun! observă Willy.

Zîmbetul pieri de pe buzele lui Guilder și pe chip i se ivi o expresie de uimire.

— Aveți dreptate! admise el. Da, precis că așa s-a întâmplat. Acel prieten al doctorului Amersham s-a purtat ca un nebun.

Era trei și jumătate dimineața. Orizontul începuse să capete o ușoară nuanță trandafirie, vestitoare a zorilor. Willy Lebanon trase zăvoarele ușii principale și ieși în răcoarea de afară. Își aminti că la capătul domeniului Lebanon locuia pădurarul Tilling. Era un om ursuz și tăcut. Precis că se și trezise. Trebuia să păzească domeniul, deoarece mulți braconieri din sat se învîrteau prin preajmă.

Willy zîmbi în întuneric. Dacă el ar fi fost judecător, nu ar fi condamnat nici un braconier: pentru el nu era o crimă să vîneze cineva pe ascuns.

Auzi pașii lui Guilder pe dalele de piatră și, îndată, îl zări lângă el. Majordomul fuma un trabuc fără să se sinchisească de stăpînul lui.

— Tilling s-a și trezit, zise lordul.

Guilder nu-i răspunse îndată. Privi lumina casei care se vedea în depărtare.

— Tilling s-a dus ieri seară la Londra, zise apoi.

În timp ce vorbea, lumina de la locuința pădurarului se stinse.

— Și-o caută cu tot dinadinsul, mormăi Guilder.

— Cine, Tilling? întrebă Willy Lebanon.

Guilder rămase tăcut.

— Mylord, i se adresă el după cîteva minute, sînteți doar în halat și afară e răcoare. Ar fi mai bine să intrați în casă.

Îi vorbise pe un ton plin de respect.

Uneori, tânărul Lebanon îl simpatiza pe solidul american, iar alte ori obrăznicia lui îl distra. Nu-l deranja că fuma trabuc în prezența lui sau că i se adresa adesea de parcă ar fi fost egali.

— Cine a făcut tot acest târâboi? îl întrebă, în timp ce majordomul încuia ușa și trăgea zăvoarele.

— Un prieten al doctorului Amersham, răspunse el, dar brusc se încruntă. Ce căutați aci, miss?

Willy Lebanon se întoarse cu fața spre scară și o văzu pe Ila. Purta o rochie de casă multicoloră, cio-
rapi și pantofi.

— Nimic, zise ea speriată. Totul este în ordine, Guilder?

— Oarecum, miss. Nu este cazul să fiți îngrijorată. Domnul care a provocat scandalul a plecat. Acum, desigur, că se află la domiciliul lui.

În timp ce vorbea o privea pe Ila într-un anumit fel; lui Willy i se păru că vrea s-o convingă despre ceva ce ea știa că este minciună.

— Înțeleg, replică ea abia respirînd. A plecat... Mă bucur... Lady Lebanon dorește să-l vadă pe doctorul Amersham.

Guilder își netezi bărbia.

— Bine, spuse. Cred însă că Amersham... s-a dus să se plimbe puțin. Ciudată oră pentru plimbare, nu? Spuneți-i mylady-ei că am să i-l trimit deîndată ce-l voi găsi.

După ce fata plecă, Lebanon îl privi uimit pe majordom.

— Miss Ila a văzut ce s-a întîmplat? întrebă.

— Da, răspunse Guilder tăios.

Era clar că n-avea de gînd să-i spună mai mult.

— Mai bine ar fi să mergeți la culcare, mylord, adăugă. Este foarte tîrziu.

Lordul Lebanon nu se opuse, deoarece, deodată, se simți extrem de obosit și total indiferent...

Știa că îi dăduseră un somnifer, dar nu-i păsa. În clipa aceea nu-l interesa nimic...

CAPITOLUL 7

Inspectorul Tanner era convins că arhivele poliției îl puteau ajuta să rezolve cazurile care-l preocupau și, de aceea, era în stare să petreacă ceasuri întregi răsfoind vechile și prăfuitele dosare. Însă, de data asta, nu reuși să găsească ceea ce căuta. Controlase dosarele tuturor sugrumătorilor care trecuseră prin mâinile poliției, străduindu-se să găsească unul care să fi folosit aceeași metodă cu asasinul de la Marcs Priory. Era uimitor cât de mulți oameni, bărbați și femei, încercaseră să sugrume sau chiar sugrumaseră pe unul din semenii lor cu ajutorul unei frînghii sau al unei sfori. Nici unul însă nu se gîndise să recurgă, pentru a ucide, la un batic.

Coborî apoi în biroul său, unde-l aștepta subordonatul său Totty.

— Ce știm despre Amersham? îl întrebă Tanner.

Totty scoase din buzunar o agendă și citi:

— Are un apartament la Ferrington Court, pe Devonshire Street.

— Ferrington Court este un cartier foarte scump pentru un medic, remarcă Tanner gînditor. Mai are și doi cai de curse, la hipodrom. Mă întreb de unde este originar, care e trecutul său, ce face la castelul Marcs Priory și care sînt relațiile sale cu familia Lebanon...

— Poate că el a comis crima, zise sergentul Totty.

— Nu ne putem baza doar pe presupuneri, replică Tanner. Așa poate fi bănuit oricine.

— Am să vă comunic ceva ce am observat la castel, spuse Totty. Au un pădurar, pe nume Tilling. L-am văzut la cârciumă. I-am remarcat mâinile, când stătea sprijinit de bar. Avea niște mâini enorme. I-am pomenit cârciumarului despre asta și omul mi-a relatat că Tilling ucisese, cândva un câine: îl sugrumase cu mâinile goale.

— A sugrumat un câine! exclamă Tanner. De ce nu mi-ai raportat imediat?

— Mărturisesc că am uitat, se scuză Totty. Am mai aflat că pădurarul are o nevastă foarte frumoasă.

— Adică? E doar frumoasă sau îi dă bătaie de cap soțului cu aventurile ei? se interesă Tanner.

— Ambele. Îi plac bărbații. S-a încurcat cu vreo doi-trei! Doamne! exclamă deodată Totty. Unul dintre aceștia era Stand. Cum am uitat un asemenea amănunt?

— Stand este victima?

— Da, spuse spășit sergentul. Vedeți, la început nu am făcut nici o legătură între cele două fapte... Uneori ideile îmi vin cam încet...

— L-am văzut pe individul de care vorbești. Este un bărbat solid și morocănos. Îl țin bine minte. Dar, nu cumva ai mai uitat și altceva?

Totty privi tavanul, de parcă aștepta de acolo o inspirație.

— Da, ar mai fi ceva, zise el. În noaptea crimei, Tilling se afla la Londra, împreună cu fiul hangiuului. De aceea nu am continuat ancheta în această direcție.

— Prin urmare, concluzionează Tanner, pădurarul Tilling se afla la Londra. Trebuie să-i verificăm alibiul. Ar trebui să stau de vorbă și cu năbădăioasa lui ne-

vastă, dar, între timp, aş vrea să-l întâlnesc pe doctorul Amersham.

Îşi privi ceasul. Era patru şi jumătate după amiază.

— Vreţi să vă însoţesc? îl întreabă Totty.

— Nu este necesar, zise şeful lui. Mai bine rămii aici şi încearcă să-ţi aminteşti ce ai mai uitat. Ştii unde au locuit la Londra Tilling şi fiul hangiului?

— Ştiu, răspunse Totty zîmbind. Au venit în vizită la fratele hangiului, care are o căciună în cartierul New Cat. Băiatul l-a adus pe Tilling cu maşina lui şi au petrecut noaptea în oraş.

— Ai grijă să verifici, încheie Tanner discuţia.

* * *

Inspectorul Tanner sosi la Ferrington Court după o jumătate de oră. Era un bloc modern, adică arhitectul folosise la construirea sa un amalgam de stiluri.

Tocmai se pregătea să ia ascensorul, când intră în holul blocului un cleric. Urcară împreună la etajul trei şi Tanner îl văzu îndreptîndu-se spre apartamentul doctorului Amersham.

Le deschise un tînăr valet, căruia se pare că clericul îi era cunoscut, deoarece îl salută reverenţios. Inspectorul îşi dădu seama că valetul credea că era însoţitorul preotului.

— Am să-i comunic doctorului că sînteţi aci, domnule Hastings, i se adresă tînărul clericului.

— Nu sînt grăbit, îi spuse preotul lui Tanner. De aceea, vă cedez bucuros rîndul. Sînt parohul satului Peterfield. Mă numesc John Hastings. Cunoaşteţi Peterfieldul?

— Am auzit despre el, răspunse Tanner.

Nu se miră că doctorul cunoştea un preot. Poate că era un om religios, sau poate că era un fost coleg sau prieten.

— Mă tem că-l voi deranja pe scumpul nostru prieten Amersham. Este vorba de primăria satului... De șapte ani ne străduim să terminăm construcția clădirii ce o va adăposti și nu reușim. Doctorul s-a arătat foarte înțeleghător și...

Se întrerupse, deoarece în ușa cabinetului se ivise doctorul Amersham. Zîmbetul cu care-l salută pe preot dispăru, cînd îl zări pe inspector.

— Bună seara, domnule Tanner, i se adresă el. Așa vă numiți, nu?

— Da, așa mă numesc, confirmă Tanner. Aveți o memorie excelentă.

— Aveți dreptate, interveni preotul în discuție. Am observat aceasta cînd doctorul a sosit la Peterfield ca să...

— Părinte, îl întrerupse doctorul cu un ton respectuos, sper că nu vă supărați dacă-i dedic mai întîi cîteva minute domnului inspector.

— Firește că nu mă supăr, îl asigură clericul zîbind.

— Domnule Tanner, spuse atunci doctorul Amersham, sînteți amabil să veniți cu mine în sufragerie?

Deîndată ce intrară în încăperea respectivă îl invită pe Bill Tanner să ia loc și închise ușa în urma lor.

— Așadar, domnule Tanner, ați descoperit ceva în legătură cu crima?

— Nu, doctore, nimic. Mă gîndeam însă că, poate, îmi veți spune dumneavoastră unele lucruri.

— Nu cred că știu prea multe, rosti Amersham sceptic. Firește, tragica întîmplare m-a tulburat, așa cum a tulburat-o și pe lady Lebanon. Stand nu-mi era deosebit de simpatic și de cîteva ori m-am certat cu el. Era cam impertinent și, ca șofer, nu se arăta prea priceput.

— Mi se pare că era și afemeiat? întrebă Tanner. Doctorul Amersham îl privi uimit.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți, replică. E drept că nu-i cunosc viața particulară... Credeți că este amestecată vreo femeie în această afacere?

— Nu știu mai multe ca dumneavoastră, zise inspectorul rîzînd, dar am auzit că exista o legătură... sentimentală, între Stand și soția pădurarului, doamna... Tilling, mi se pare, adăugă și văzu că doctorul se înroșise.

— Ce absurditate! exclamă acesta. Doamna Tilling este o femeie minunată. Stand... E ridicol!

— Da, este, într-adevăr frumoasă și seducătoare, fu de acord Tanner.

— Aceasta este și părerea mea, zise doctorul tăios. Domnule Tanner vă asigur că greșiți în privința doamnei Tilling, care este o tînără femeie foarte la locul ei, nu o ușuratică, cum v-a fost descrisă. Cine v-a povestit atîtea aiureli?

Inspectorul înălță din umeri.

— Am auzit o discuție fără să vreau, răspunse vesel Tanner. Se spune că soțul ei este foarte gelos. Știați?

— Soțul ei este un imbecil! replică doctorul furios. E o brută. Se poartă extrem de urît cu tînăra femeie.

Observă privirea plină de interes a inspectorului și se grăbi să adauge:

— Firește, n-o cunosc prea bine. Mi-a fost pacientă și cele ce v-am spus le-am auzit și eu de la alții, la fel ca dumneavoastră.

Era clar că voia să schimbe subiectul discuției.

— Credeam că o cunoașteți îndeaproape, zise inspectorul. De aceea v-am și vorbit despre dînsa.

— De ce ar fi trebuit s-o cunosc îndeaproape? întrebă cu indiferență doctorul. Pentru mine este doar soția

pădurarului lady-ei Lebanon, nimic mai mult. Bineînțeles, personalul de serviciu de la castelul Marcs Priory mă interesează, dar este un interes pur profesional; al medicului față de bolnavii săi.

— Înțeleg, murmură Tanner. Deci, după părerea dumneavoastră, zvonurile că între doamna Tilling și Stand ar fi existat o legătură sînt false?

— Exact, replică doctorul cu emfază. Sînt niște zvonuri stupide care circulă prin satele mici, unde oamenii nu au ceva mai bun de făcut. De obicei birfele lor sînt pline de răutate. Eu credeam că ați venit să mă lămuriți referitor la tragicul eveniment, încheie doctorul zîmbind trist.

— Din nefericire nu avem încă datele necesare, răspunse inspectorul. Regret că v-am deranjat. N-aș vrea ca prietenul dumneavoastră să mai aștepte mult.

— Vă referiți la domnul Hastings? Întrebă doctorul. Îl cunoașteți?

Amersham pusese întrebarea cu indiferență, chipurile, însă Tanner remarcă neliniștea din glasul lui.

— Nu, nu-l cunosc, răspunse.

— Este un preot foarte milostiv, îi explică doctorul. Cîndva l-am ajutat să înființeze un club pentru tineri. Aș vrea să vă întreb ceva, domnule Tanner. Este adevărat că în noaptea crimei se afla la Marcs Thornton un cunoscut criminal? Am auzit vorbindu-se despre asta și m-am gîndit că poate vă bazați ancheta pe acest fapt...

Bill Tanner își aminti de Brigs și rîse.

— Nu l-aș numi „un cunoscut criminal“, observă el, deși este un „membru“ al lumii interlope. Oricum, nu este cazul să-l bănuim de crimă. Este falsificator de bani și de aceea l-am arestat. Poate că l-ați cunoscut

în India. Dacă nu mă înșel, ați fost și dumneavoastră acolo, nu? Individul se numește Brigs.

Doctorul Amersham izbuti să-și stăpînească mușchii feței, dar nu și culoarea obrazului. Mai întâi pâli îngrozitor, apoi se înroși. Lui Tanner nu-i venea să-și creadă ochilor. Cînd auzise cuvîntul „falsificator de bani“ Amersham pâlise. Era un amănunt deosebit de interesant...

— Nu l-am întîlnit în viața mea, zise calm Amersham, nici nu am auzit vorbindu-se de el. Da, am stat șase ani în India — cred că știți asta. Am fost medic militar. Viața acolo era îngrozitoare și, de aceea, am demisionat. Condițiile de muncă erau...

Își găsea tot mai greu cuvintele, dar, în cele din urmă izbuti să-și revină.

— În orice caz, domnule Tanner, vă stau la dispoziție. Nu ezitați să-mi telefonați. De obicei, sînt aici, dar două-trei zile pe săptămînă le petrec la castelul Marcs Priory. Lady Lebanon și cu mine scriem o carte — este un secret și sper că nu-i veți spune lady-ei că v-am pomenit despre asta: s-ar supăra. Cartea noastră se referă la heraldică. Știți, lady Lebanon este o autoritate în materie.

La plecare Bill Tanner preferă să coboare la parter pe impunătoarea scară de marmură. Îl preocupau două probleme.

Prima se referea la relațiile dintre doctorul Amersham și preotul Hastings. Ce legătură putea exista între doi oameni atît de diferiți? A doua problemă era însuși Amersham. De ce se schimbase la față cînd pomenise numele lui Brigs? Ce relație putea fi între un mic escroc ca Brigs, care-și petrecuse o parte din viață în închisoare, și un medic militar? Și apoi, de ce apărase doctorul cu atîta înverșunare bunul renume al doamnei Tilling?

În această ultimă privință exista, desigur, o explicație simplă. Birfitorii aveau, se pare, dreptate. Doamna respectivă era o femeie frumoasă și seducătoare, iar doctorul Amersham aparținea categoriei de bărbați care se lasă ademeniți cu ușurință de farmecele feminine...

Tanner ieși în stradă. Se uită în jur după vreun taxi când observă că cineva de pe trotuarul celălalt îl privea atent. Tipul se întoarse brusc cu fața la vitrina cea mai apropiată, dar nu atât de repede încât inspectorul să nu-l recunoască. Era pădurarul Tilling.

„Fără îndoială că gelosul bărbat supraveghează apartamentul doctorului Amersham“, își zise Tanner.

CAPITOLUL 8

Inspectorul Tanner trecu strada ca să stea de vorbă cu Tilling, însă acesta se îndepărtă în fugă, de parcă i-ar fi ghicit intențiile. Tanner îl văzu dînd colțul, dar pînă să-l ajungă pădurarul găsise un taxi, care porni imediat.

Tanner se întoarse la Scotland Yard cu încă un amănunt, util cazului de la Marcs Priory. Tocmai își cerceta notițele, când apăru Totty.

— Tilling a dormit la hanul din New Cat, îl anunță deîndată.

— Ai și fost acolo? se miră inspectorul.

— Nu, i-am telefonat hangului cu care sînt bun prieten, răspunse Totty. Tilling a dormit la han și a plecat a doua zi, dimineața.

— În regulă, murmură Tanner.

Rămase cîteva clipe pe gînduri, apoi își privi subordonatul cu atenție.

— Ascultă-mă, Totty, i se adresă el. Vreau să te duci la Ferrington Court și să-l urmărești pe doctorul

Amersham. Află dacă este acasă și cine sînt cei care-l vizitează. Poți sta de vorbă cu servitorul lui sau să ceri informații portarului.

Totty nu se arată prea încîntat de misiunea primită, dar nu făcu nici un comentariu.

Oricum, în timp ce străbătea vastul hol de la intrarea în Farrington Court, Totty nu spera că va găsi în persoana portarului un colaborator atît de binevoitor.

Dacă inspectorul Tanner, ieșind din blocul unde locuia doctorul, nu ar fi fost atît de cufundat în gînduri, și-ar fi dat seama că portarul era un fost angajat al poliției, pe nume Bould. Sergentul Totty, însă, îl recunoscuse deîndată și îl salută ca pe un vechi prieten.

— E ciudat, dar Tanner nici nu m-a observat cînd a ieșit de aici azi după masă, îi spuse Bould. Ce-l preocupă? Amersham?

— De ce Amersham? întrebă Totty, chipurile mirat.

— Pentru că s-a dus în apartamentul lui. Presupun că are vreo legătură cu crima de la țară.

— Ce fel de om este Amersham? se interesă Totty.

— Se poartă cu servitorii de parcă ar fi cîini, răspunse Bould. Nu este un domn! Ți-aș putea spune unele lucruri despre dînsul, adăugă conducîndu-l pe Totty într-un mic birou. Dacă ai să stai pe scaunul acesta din colț, n-are să te vadă nimeni. Prin urmare, te interesează Amersham, da? Acum vreo două luni a organizat o petrecere aici. Cîntece, gălăgie, mare tăra-boi... Toți ceilalți locatari s-au plîns... Slăbiciunile lui sînt femeile și șampania.

— Acum este acasă? întrebă Totty.

— A ieșit de vreo jumătate de oră, răspunse portarul, dar se va întoarce — are o întîlnire. O femeie... Mi-a spus s-o conduc în sala de așteptare, dacă vine

în lipsa lui. Avem o frumoasă sală de așteptare, ai văzut-o?

— N-am văzut-o, și nici nu mă interesează, replică Totty. Dar servitorul lui unde este?

Portarul Bould îi făcu cu ochiul.

— Jo? zise el. Doctorul l-a expediat încă de dimineață...

Îi făcu din nou cu ochiul și Totty pricepu că expedierea servitorului și apropiata sosire a vizitatoarei nu era o simplă coincidență...

— Tanner îl bănuiește pe doctor? întrebă Bould. Oricum, pe mine așa ceva nu m-ar mira. Individul mi se pare foarte suspect: are o grămadă de bani... îi primește de la cineva care locuiește la țară...

Portarul tăcu brusc, deoarece se auziră pași pe dalele de marmură din hol. Totty se ghemui în colțul lui, iar Bould ieși stingînd lumina. Atunci Totty îl văzu pe doctor trecînd și, curînd, se auzi ascensorul pornind.

Abia se îndepărtase doctorul cînd se auziră din nou pași grăbiți. Sergentul Totty fu uimit cînd constată că vizitatoarea lui Amersham era Ila Crane!

Tinăra purta un pardesiu lung și o pălărie neagră, trasă pe ochi, de parcă voia să-și ascundă fața. Era palidă, obosită, și vădit tulburată. Privi în dreapta și-n stînga și porni spre ascensor.

— Poftiți, miss, i se adresă Bould. Doriți să-l vedeți pe doctorul Amersham, nu-i așa?

— Da, vă rog, murmură ea.

Totty rămase în colțul lui pînă cînd Bould reveni în birou.

— Pe ea o aștepta, zise dînsul. Frumoasă fată. Toate fetele care vin la Amersham sînt frumoase. Însă, dacă ar fi fost fiica mea... nu mi-ar fi plăcut să o văd venind la individul ăsta...

Sergentul Totty rămase tăcut. Această vizită nu pă-

rea să aibă nimic deosebit. Tinăra era secretara lady-ei Lebanon și ar fi putut aduce vreun mesaj din partea patroanei sale. Dar nu venise să aducă vreun mesaj. Paloarea și enervarea ei dovedeau clar că motivul vizitei ei era altul...

— Aș putea arunca o privire în apartamentul doctorului? întrebă Totty.

Chipul lui Bould se întunecă. Ca vechi polițist ce era, se gândi deîndată că apartamentul care se învecina cu al doctorului era nelocuit și exista un balcon comun. Firește cele două balcoane erau despărțite printr-un grilaj de fier, dar acesta era ușor de sărit. Acum însă nu mai era polițist. Era portar la Ferrington Court, și era plătit ca să împiedice orice indiscreție.

— Nu știu, spuse vădit încurcat. Firește, dacă e vorba de ceva important, sau dacă intenționezi să arestezi pe cineva, aș fi dispus să fac ce dorești.

Sergentul Totty discută cu el câteva minute și, pînă la urmă îl convinse.

* * *

Ila Crane abia apăsă pe butonul soneriei că ușa se și deschise.

— Intră, draga mea, zise doctorul Amersham cu un aer protector, aproape patern, ceea ce se întîmpla foarte rar cînd era prezentă lady Lebanon. Îți mulțumesc că ai venit, adăugă. Dă-mi te rog pardesiul.

Însă Ila nu avea timp de pierdut.

— Vă mulțumesc, replică ea. Prefer să nu-mi scot pardesiul. Dealtfel nu pot să stau decît câteva clipe. De unde știți că sînt la Londra?

Doctorul zîmbi în timp ce o conducea în salon.

— I-am telefonat lady-ei Lebanon și ea mi-a spus că erai aci, îi explică. Și după cum am aflat, vei rămîne la Londra toată noaptea, nu-i așa? Sper că nu

ți-am stricat seara. Știu că vlața la Marcs Priory nu este deloc plăcută.

— Dimineața voi merge la Steveneit să-mi văd mama, răspunse fata.

Doctorul împinse spre ea un fotoliu, dar Ila nu se așeză.

— Lady Lebanon mi-a spus la care hotel urmează să locuiești, continuă el. Am avut noroc că te-am găsit înainte de a pleca.

— Ce vreți? îl întrebă Ila tăios. Mi-ați spus că vreți să mă vedeți urgent în legătură cu ceva referitor la lady Lebanon. Altfel nu aș fi venit aci.

— Ila, de ce te porți atît de aspru cu mine? zise doctorul zîbind. Dă-mi pardesiul.

Tînăra fată, însă, se dădu înapoi ca să evite mîinile lui întinse spre dînsa.

— De ce ați vrut să mă vedeți? insistă ea.

Doctorul Amersham nu știa cum să i se adreseze ca să o facă să renunțe la atitudinea ei distantă și aproape dușmănoasă.

— Știi că cineva vrea să te mărite? o întrebă el și cum fata nu răspunse continuă: Cum ți se pare aceasta? Vei deveni vicontesa Lebanon. Nu ți se pare comic? Totuși, am să te rog să nu-i spui lady-ei Lebanon că te-am rugat să vii să mă vezi.

Ila Crane se întoarse și-l privi.

— De ce^e să nu-i spun, dacă este vorba de ceva care o privește? întrebă nedumerită.

— Ne privește pe tine și pe mine, răspunse doctorul. Și viitoarea ta căsătorie. Mai degrabă aceasta va fi spre binele tău, dragă Ila. Însă, nu pari prea încîntată.

— Lady Lebanon mi-a pomenit ceva despre asta, admise Ila, dar eu nu doresc să mă mărit, și i-am spus-o.

Doctorul Amersham rîse.

— Și, desigur, lady-ei nu i-a păsat de dorința ta, zise el. Se poartă de parcă această căsătorie a și fost hotărîtă, nu-i așa? Lady Lebanon este o femeie foarte autoritară, adăugă, și cu greu se poate împotrivi cîneva planurilor ei.

Amersham așteaptă cîteva secunde, dar cum fata nu se arăta dispusă să continue conversația o întrebă enervat:

— Pentru Dumnezeu, Ila, de ce nu-ți scoți perde-siul și nu te porți mai firesc? Tu și eu fierbem în aceeași oală... Slujim amîndoi aceeași persoană și ne ciști-găm lefurile ascunzîndu-ne adevăratele noastre senti-mente.

— Mai aveți să-mi spuneți ceva? întrebă tînăra fată. Dacă nu, va trebui să plec.

Se îndreptă spre ușă, dar înainte să-și dea seama ce se întîmplă, se simți cuprinsă în brațe. Miinile doctorului o țineau cu putere și nu-i era ușor să scape din strînsoarea lor. Barbișonul lui îi atinse obrazul și în ochii lui zări o privire care o înspăimîntă.

— Ila, îmi ești deosebit de dragă, îi șopti el. Vreau să-ți fiu prieten. Vreau să te ajut în clipele grele care te așteaptă.

— Lăsați-mă, altfel țiip, îi spuse ea cu răceală.

Amersham își slăbi strînsoarea și Ila se grăbi să se repeadă la ușă. Întinse mîna spre comutatorul care punea în funcțiune sistemul de alarmă.

— Vă rog să deschideți toate ușile, îi spuse ea doctorului, și pe urmă părăsiți această încăpere.

Amersham oftă. Își dădea seama că nu are rost să mai insiste... Ieși în hol și deschise larg ușa de la intrare.

— Poți să pleci, îi spuse el. Am fost un prost cînd m-am gîndit să te ajut.

Ila Crane îi făcu semn cu mâna spre celălalt capăt al salonului.

— Nu ai motive să te temi, ești în deplină siguranță... începu să-i spună.

— Sint în deplină siguranță, atîta timp cît mîna mea atinge butonul semnalului de alarmă, îl întrepruse ea calm, deoarece, desigur, nu vreți să vă faceți de ris.

Sergentul Totty, care urmărea scena din balcon, dădu din cap satisfăcut.

— Bravo ei! murmură.

O văzut pe fată ieșind și pe doctor intrînd în salon și trîntind ușa după el.

— Bravo ei! murmură iar Totty.

Timp de cîteva clipe, îl văzu pe doctorul Amersham plimbîndu-se nervos prin încăpere, cu mîinile în buzunare și capul plecat. Apoi se auzi sunînd telefonul și îl zări intrînd în biroul lui și ridicînd receptorul. Cu sprîncenele încruntate spuse ceva celui care-i telefonase, dar Totty nu putu să audă. În urma convorbirii, doctorul stînsse luminile și se retrase în dormitorul lui.

Totty mai făcu cîteva pași pe balcon și, printr-o crăpătură a oblonului, observă că Amersham deschisese un sertar și luase un obiect ce părea a fi un revolver. După ce puse obiectul în buzunar, ridică receptorul unui al doilea telefon. Era, desigur, un telefon interior, deoarece i se răspunse imediat. Totty își aminti că în biroul lui Bould exista o mică centrală telefonică.

Apoi, Amersham scoase dintr-o șifonieră un palton, îl îmbracă și își înfășură gîtul cu un fular alb. Totty nu mai zăbovi. Trecu în apartamentul nelocuit și coborî în hol înaintea doctorului.

— Intenționează să plece, îi spuse Bould, cînd îl văzu. Tocmai a telefonat șoferului său — mașina îl așteaptă în fața porții.

Bould ieși și schimbă câteva cuvinte cu șoferul; re-veni curînd.

— Se duce la Marcs Thornton, zise. Ar trebui să vorbești cu șoferul lui. Poate să-ți spună multe despre Amersham. L-a angajat recent. Este al doilea într-o lună...

Se auzi ascensorul și Bould alergă într-acolo. Totty ieși în stradă. Se-opri la primul telefon public și-i telefonă lui Tanner.

— Mă întreb de ce se duce la Marcs Thornton, zise Tanner. E clar că nu avea această intenție de la început. Unde stă fata?

— Nu știu! răspunse Totty încurcat.

Tanner mormăi ceva furios și închise telefonul.

Cabina telefonică se afla lângă Ferrington Court. Tocmai cînd voia să iasă, Totty văzu un bărbat care-l privea; stătea la cîțiva pași de dînsul. Se miră cînd îl recunoscă și mirarea lui crescă cînd se apropie de el.

— Te numești Tilling, nu? îl întrebă.

— Da, asta mi-e numele, replică bărbatul.

Avea o voce răgușită și un ton vădit dușmănos.

— Te-am văzut ieșind de acolo, zise arătînd spre Ferrington Court. Te-ai dus să-l vizitezi pe Amersham?

— Ascultă-mă, îi zise Totty, străduindu-se să fie politicos, știi foarte bine că sînt polițist. Atunci, cum îți închipui că-mi poți pune întrebări?

— Cine era tînăra care a intrat la Amersham? Ai văzut-o? îl întrebă pădurarul ignorînd spusele lui Totty.

— Da, am văzut-o, îi răspunse acesta.

— O cunoști? Ai văzut-o cînd ai fost la Priory? Mi-a scăpat cînd a ieșit. Portarul a chemat un taxi și eu mă așteptam să-l văd pe doctor.

— Cine îți închipui că era? întrebă Totty la fel de politicos.

— Nu poate să fie ea, murmură Tilling. Nu este atât de înaltă și nici nu se îmbracă astfel. Cine era?

— Pot să-ți spun cine nu era, replică Totty. Nu era nevastă-ta.

Tilling îl privi uimit.

— Cine a spus că e vorba de nevastă-mea? De ce să fie ea, mă rog? Nevasta mea este la Marcs Thornton. Unde s-a dus?

— Cine? Doctorul? făcu sergentul Totty din ce în ce mai nedumerit. S-a dus la Marcs Thornton. Dar, ia spune-mi, amice, îl spionezi pe doctorul Amersham?

— Nu-i treaba ta, mării pădurarul și vru să plece, dar Totty îl înhăță de braț și-l trase spre el.

— N-ar strica să te porți mai frumos, îi spuse mustător.

Era evident că Tilling fusese uluit de puterea acestui polițist care era mult mai scund decât el și a cărui forță nu o bănuia.

— Scuză-mă, domnule sergent, rosti mult mai amabil pădurarul, dar am o grămadă de griji pe cap...

— Nu ești singurul, murmură Totty, în timp ce Tilling se îndepărta.

Îl urmări cu privirea pînă-l pierdu din ochi și apoi reveni la Ferrington Court, să-l întâlnească pe Bould.

— Nu cumva știi unde s-a dus fata, îl întrebă.

— Da, la hotelul Trens, pe Tavistock Square, îl lămuri fostul polițist. A dat șoferului de taxi această adresă.

Cum nu avea altceva mai bun de făcut, Totty se urcă într-un autobuz, care-l aduse foarte aproape de Tavistock Square. Hotelul Trens se afla pe una din străduțele liniștite care dădeau în scuar.

Totty se informă la recepție, după ce se legitimă, și află că tinăra fată se afla în încăperea care servea ca sală de lectură. Cînd intra sergentul, Îla sătea la

o masă și scria o scrisoare. Nu mai era nimeni acolo. Totty se apropie de ea.

— Scuzați-mă că vă deranjez, miss, îi spuse, dar poate că vă amintiți de mine. Mă numesc Totty și m-am ocupat de ancheta de la Marcs Priory.

Ea îl privi uimită.

— Da, îmi amintesc de dumneavoastră, îi răspunse abia respirînd de emoție. Vreți să-mi vorbiți?

Totty se așază pe marginea unui scaun, ținîndu-și pălăria pe genunchi.

— V-am zărit ieșind dintr-un taxi și m-am gîndit „Este miss Crane. Oare ce face aci, în oraș?”

Fata îl privea tăcută.

— Cum merg treburile la Marcs Priory, miss, o întrebă.

— Ca de obicei, răspunse ea.

— Ce face doctorul Amersham?

— Nu l-am văzut de mult pe doctor, zise Ila.

Totty zîmbi.

— Ce ciudat! exclamă el. Aș fi jurat că v-am văzut ieșind de la Ferrington Court.

Fata îl privi dezaprobator.

— L-am întîlnit chiar azi, dar nu cred că acest lucru vă privește, observă ea. Mă urmăreați?

— Da, miss. Și am apreciat în mod deosebit felul în care ați izbutit să scăpați din capcana lui.

Zări mirarea din ochii ei și se grăbi să adauge:

— Mă afluam pe balcon. Ce știți despre doctor?

Tinăra ezită puțin, apoi înălță din umeri.

— Nimic, decît că este bun prieten cu lady Lebanon, răspunse.

— În satul Marcs Thornton am auzit tot felul de bîrfe despre Amersham și nevasta pădurarului, continuă Totty zîbind.

— Vă referiți la doamna Tilling? se miră fata. Mi se pare greu de crezut.

De fapt, Ila Crane știa că doamnei Tilling îi plăceau bărbații, dar preferase să evite subiectul acesta. Se întreba dacă nu cumva Totty îl auzise pe doctorul Amersham vorbind despre căsătoria ei, atât de dorită de lady Lebanon.

— Doctorul se duce astăzi la castel, îi spuse sergentul.

Ila tresări și polițistul o văzu aruncînd o privire scrisorii neterminate din fața ei.

— Sinteți sigur? se interesă ea.

O asigură că nu greșea niciodată...

Mai rămase un sfert de oră cu ea și o părăsi cînd fata, mult mai bine dispusă, urcă în camera ei.

Sergentul Totty se duse direct la Scotland Yard ca să-și scrie raportul și se miră cînd ofițerul de serviciu îi spuse că inspectorul Tanner se afla în biroul lui și că îl căutase.

— Nu dormiți niciodată? îl întrebă Totty intrînd.

— Ce ai descoperit? vru să știe Tanner. Ia loc și vorbește.

Sergentul Totty era foarte obosit, așa că, de data aceasta, izbuti să relateze cele întîmplate pe scurt.

— Avem noroc că Bould este portar la Ferrington Court! exclamă Tanner, după ce află de la subordonatul lui cele petrecute în seara aceea. Din păcate, n-ai aflat ceva ce nu știu, continuă el, cu excepția căsătoriei pusă la cale de lady Lebanon, care însă pe noi nu ne interesează. Așadar, Tilling era acolo? L-am văzut și azi după amiază.

— Este gelos, remarcă Totty.

— Are toate motivele să fie, zise Tanner. Cred că va trebui să-i atragem atenția doctorului că este urmărit de un soț gelos, care, cîndva, a strangulat un

ciine. Spune-i lui Bould să ne telefoneze de îndată ce se va întoarce Amersham.

— L-a strangulat și pe Stand, adăugă Totty, dar superiorul lui nu-i dădu dreptate.

— Mă îndoiesc, rosti el gînditor. Stand a fost strangulat cu un batic provenit din India. Dacă Tilling ar fi comis crima, și-ar fi folosit mîinile. Nu. Cred că ancheta noastră trebuie să urmeze altă cale și această cale ne conduce la doctorul Amersham.

Întinse mîna spre butonul de apel, dar Totty se oferă să-l servească el.

— Atunci, adu-mi-l pe polițistul Feraby, zise Tanner. Este aci, încă.

— De ce aveți nevoie de dînsul? întrebă Totty.

— Vreau s-o urmărească pe miss Crane. O va urmări pînă la Marcs Thornton și, cu această ocazie, va avea grijă și de soții Tilling.

Curînd, în birou intră Feraby, un tînăr înalt, bine făcut și simpatic. Cînd auzi ce misiune avea de îndeplinit, chipul i se luminează.

— S-o urmăresc pe miss Crane? exclamă. Mă bucură foarte mult acest lucru.

— O cunoști? se miră Tanner.

— Am văzut-o cînd am fost la Priory, explică tînărul înroșindu-se. Este foarte frumoasă...

Totty îl privi muștrător.

— Nu-ți stă mintea la treabă, băiete, îi spuse și, firește, nu putea bănuî cîtă dreptate avea; sergentul Feraby era tînăr și tinerii se emoționează ușor cînd întîlnesc frumusețea...

CAPITOLUL 9

Trecuseră două zile de cînd Feraby, care o urmărea pe Ila Crane, ajunsese odată cu ea în satul Marcs Thornton și, indispus, o părăsi la intrarea în castelul

Marcus Priory. Tinăra fată nu ştia că este urmărită şi nu bănuise nici măcar pentru o clipă că, în acele zile, la cîţiva metri în urma ei se afla un poliţist de la Scotland Yard.

Adevărul este că misiunea lui Feraby era dificilă, deoarece Ila Crane îl cunoştea din timpul anchetei. De aceea el aşteptă ascuns după colţ, pînă o văzu dispărînd printre copacii din parc. Abia atunci o porni spre hanul „White Hart” unde spera să găsească o cameră ca să-şi petreacă noaptea.

Îl zări pe tinărul de la bar şi îşi aminti că trebuia să ancheteze şi în privinţa lui Tom, fiul hangului.

După ce se instală în mica dar confortabila cameră ce i se dăduse, coborî din nou şi se apropie de bar. Tom era încă în dosul tejghelei şi cum încă nu se arătasera alţi clienţi îl salută bucuros pe Feraby, dornic să stea de vorbă cu dînsul.

— Nu sînteţi unul dintre poliţiştii de la Scotland Yard? îl întrebă Tom. Aţi fost aci cu domnul Tanner, nu-i aşa? Sînt noutăţi în cazul Stand?

— Nu, răspunse sec Feraby, indispus că celălalt îl recunoscuse.

Tom luă un şervet şi se rezemă nonşalant de tejghea.

— În noaptea aceea n-am fost în sat, începu el. Am fost la Londra, la ziua de naştere a unchiului meu. Am rămas acolo şi peste noapte.

— Împreună cu Tilling? se interesă Feraby.
Tinărul Tom zîmbi.

— Aşadar, o ştiţi şi pe asta? exclamă. Da, am plecat împreună la Londra, însă Tilling s-a întors în sat mai devreme.

— Cum, pădurarul n-a petrecut noaptea în casa unchiului tău? făcu mirat poliţistul.

— Nu, nu s-a găsit o odaie pentru el, răspunse Tom, și dealtfel, cum bea două-trei pahare, se ia la harță cu toată lumea. Mărturisesc că nu aș fi încercat să-l conving să rămână, nici dacă ar fi existat vreo cameră liberă. Are multe griji pe cap și, de la o vreme, parcă n-ar fi în toate mințile. A trecut mai înainte pe aici, dar n-am putut scoate o vorbă de la el. Ați găsit ceva dovezi, domnule Feraby?

Feraby rise.

— Regret, dar am să te dezamăgesc, îi spuse. Nu mă aflu în sat în interes de serviciu. Am venit ca să mă odihnesc. Un pic de concediu nu-mi strică...

Tom îl privi bănuitor. Fără îndoială se întreba ce motive l-ar fi putut determina pe un polițist de la Scotland Yard să-și petreacă vacanța în satul Marcs Thornton.

— Nu cumva ați venit pentru un alt caz? i se adresă Tom lui Feraby. Adică, pentru individul care făcea bancnote false? Cum îl cheamă? Da, mi se pare că Brigs. Știți, că respectivul a locuit aici, la han, chiar când s-a comis crima? Adevărul este că se afla în sat în noaptea crimei. Tatăl meu și cu mine ne-am întrebât de multe ori dacă nu-i și el amestecat... Firește, nu seamănă a asasin, dar nu se știe niciodată...

Sergentul Feraby zîmbi.

— Mi se pare că va trebui să te facem detectiv, zise și începu să-i pună întrebări meșteșugite, ca să afle motivul nefericirii lui Tilling. Tînărul Tom nu ezită să-i dea toate informațiile dorite.

— Într-adevăr, nevasta lui Tilling e frumoasă ca o cadră, încheie el. Când a cunoscut-o pădurarul Tilling, ea era cameristă. După cîte am auzit, mulți umblă după dînsa. Se spune că și doctorul...

Tînărul Tom tăcu brusc.

— Doctorul Amersham? întrebă Feraby.

— E mai bine să nu rostim nume, zise Tom cu o strîmbătură. N-are rost să repet birfele din sat...

Sergentul Feraby nu insistă. Însă, în aceeași seară îi raportă telefonic inspectorului Tanner cele aflate.

În dimineața următoare Feraby se instalează pe un gard lângă căsuța pădurarului și așteaptă, fumîndu-și pipa. După vreo oră văzu ieșind din casă o femeie. Ținea în mînă un coș și era clar că se duce în sat după cumpărături. Trecînd pe lângă Feraby îi aruncă o privire. Era frumoasă și bine îmbrăcată. Purta pantofi scumpi și ciorapi de mătase. Rochia ei era dintr-un material de calitate, care nu se găsește în magazinele sătești...

Dar nu numai îmbrăcămintea elegantă a femeii îi atrase atenția lui Feraby, ci, mai ales, micul ceas împodobit cu diamante, pe care ea îl purta pe mîna stîngă.

— Mă scuzați, acesta este Marcs Priory? o întrebă polițistul.

— Da, acesta este, îi răspunse doamna Tilling.

Vocea ei era vulgară, dar ochii ei erau frumoși și strălucitori. Buzele ei erau rujate puternic și tocmai pentru asta o condamnau oamenii din sat...

— Însă intrarea nu este aici, adăugă ea, arătîndu-i o ușă laterală. Se poate intra prin poarta aflată în sat. Vreți să vă arăt drumul?

— M-ar bucura foarte mult răspunse Feraby, privind-o cu timiditate.

Mergeau unul lângă altul, dar Feraby observă că femeia privește des în urmă.

— V-a strigat cineva? o întrebă polițistul.

— Nu, răspunse repede femeia. Mi s-a părut că ne urmează bărbatul meu... Aveți vreun cunoscut la castel? se interesă ea.

— Am cîțiva, răspunse Feraby.

— O cunoașteți pe lady Lebanon?

— Da, s-a întâmplat ș-o întâlnesc.

— Și pe lord?

— Și pe el. Adevărul este că l-am văzut azi dimineață urcînd aleea din parc.

Nevasta pădurarului îl privi cu răceală.

— Dacă știți unde este aleea, atunci de ce mi-ați cerut să vă arăt drumul? îl întrebă ea furioasă.

Sergentul Feraby zîmbi.

— În primul rînd, nu v-am cerut să-mi arătați drumul și, în al doilea rînd, dacă vrei să intri în vorbă cu cineva trebuie să găsești un pretext, o lămuri el.

— Prin urmare, acesta era motivul! exclamă ea și rîse. Îmi veți strica reputația, deși, fie vorba între noi, se spun atîtea despre mine, încît o bîrfă în plus nu mai contează, adăugă continuînd să rîdă. Dar, pe doctorul Amersham îl cunoașteți?

Femeia pusese întrebarea cu indiferență, însă Feraby își dădu seama că era o indiferență prefăcută.

— Poate că l-am întîlnit, dar nu sînt sigur, răspunse.

— Este un om foarte simpatic și foarte inteligent. Mărturisesc că-i admir în mod deosebit pe oamenii deștepți. De fapt, sînt atît de puțini..., remarcă doamna Tilling.

Vorbea repede, străduindu-se să imite purtarea doamnelor din înalta societate.

— Prefer bărbații care au minte, aceloră care au doar frumusețe. Doctorul Amersham știe atît de multe... Mă uimește! Adevărul este că a călătorit mult și, ca medic, e firesc să aibă o cultură mai vastă. Nu credeți domnule...

— Feraby, se prezintă polițistul. Soțul dumneavoastră nu este inteligent? se grăbi el să adauge.

Zîmbetul dispăru de pe chipul ei.

— Soțul meu..., făcu ea cu dispreț. Este simpatice, dar extrem de plicticos.

Între timp, ajunseseră la poarta de intrare la Marcs Priory.

— Acesta este drumul, deși presupun că îl cunoașteți, zise doamna Tilling. Veți sta mult pe aici?

Feraby era înalt, bine făcut și frumos...

— Două zile..., începu el, dar tăcu brusc și se înroși: Ila Crane tocmai venea pe alee și când trecu pe lângă ei îi privi uimită.

Privirea ei îl făcu pe Feraby să-și dea seama de două lucruri: miss Crane îl recunoscuse și se mirase văzându-l stînd la taclale cu nevasta pădurarului.

— Asta e miss Crane, zise doamna Tilling, fără să observe tulburarea tînărului polițist. Este secretara lady-ei Lebanon. O fată plină de ifose, respectiva miss. Se spune că n-are para chioară; numai ce-i dă mylady. O găsiți frumoasă? Mie nu mi se pare. În primul rînd, nu este prea tînără... Sigur, e bine făcută, dar... e cam ștearsă...

Îi întinse mîna, ca să-și ia rămas bun și, atunci, Feraby observă că cineva, de la cîrciuma „White Hart“, îi urmărea de după perdele. Era Tom, fiul hangiu-lui, deoarece, cînd Feraby intră în han îl salută spunîndu-i:

— V-a prins și pe dumneavoastră! Doamne iartă-mă! Femeii ăsteia a lui Tilling nu-i scapă nimeni. Eu unul mă țin departe de dînsa; sînt logodit și iubitei mele nu i-ar place să mă vadă cu... Ce părere aveți, e prea devreme pentru o bere?

— Pentru mine nu este niciodată devreme, replică Feraby.

Auzi în spatele lui pași grei și o mîna i se lăsă pe umăr:

— O cunoști pe nevastă-mea? se auzi o voce aspră.

Feraby se întoarce fără grabă și zări fața încruntată a pădurarului. Era urît, însă acum, cînd ochii îi sclipeau de furie, părea și mai urît. Feraby își sprijini coatele de bar și-l privi.

— Să nu mai pui mîna pe umărul meu că ai să regreti, îi spuse calm. Nu, n-o cunosc pe nevastă-ta. Am întîlnit-o azi dimineață. Mi-a arătat drumul care duce la castel și în caz că mai ai de pus întrebări pune-le înainte de a te arunca afară.

— Am tot dreptul să întreb, mormăi pădurarul.

— Așa este, dar, totodată, ai obligația să fii politicos, remarcă Feraby.

— Nu vreau ca străinii să stea de vorbă cu nevasta mea.

— Eu nu sînt străin, zise Feraby. Sînt polițist la Scotland Yard și, de aceea, sînt prietenul tuturor.

Tilling tresări.

— De la Scotland Yard? bîigui. Nu știam, rosti el cu glasul înăbușit de emoție. Ce o întrebați pe nevastă-mea?

CAPITOLUL 10

Înainte ca Feraby să-i răspundă, pădurarul părăsi în grabă cîrciuma.

— Ce figură! exclamă Tom. Dar nu-i el de vină. Nevasta lui are să-l înnebunească. Vai de capul lui. Din pricina ei poate comite într-o zi o faptă necugetată. Eu în locul ei m-aș teme, dar ei nu-i pasă.

Feraby nu obișnuia să bea bere atît de dimineața, dar barul îi oferea un minunat post de observație. Stătea cu paharul în mînă și privea țintă la drumul care ducea din sat spre castel, cu speranța că o va zări pe Ila Crane.

Cînd o văzu, se grăbi să lase paharul și să părăsească localul. Înaintă spre ea și cînd fură aproape o salută.

— Vă amintiți de mine, miss Crane? o întrebă.

— Da, îmi amintesc, răspunse ea zîbind. Sînteți domnul Feraby. V-am zărit mai înainte stînd de vorbă cu doamna Tilling... De ce ați venit aci, domnule Feraby?

— Am venit să verific unele date referitoare la un falsificator de bancnote, arestat recent.

— Adevărat? șopti fata, vădit mulțumită.

Parcă i se luase o greutate de pe inimă.

Merseră alături pînă la grilajul parcului.

— Nu cred că trebuie să mă însoțiți mai departe, domnule Feraby, i se adresă Ila. Altfel se va spune că ați venit să anchetați în legătură cu crima de la Marcs Priory... Nimeni nu va crede că ați venit pentru acel falsificator. Da, toți vor presupune că vă ocupați de crimă și acest lucru nu-i va place lady-ei Lebanon.

Fata se întoarse brusc; probabil auzul ei era mai fin ca al lui Feraby. De fapt, recunoscuse pașii celui care se apropia. Curînd se ivi un tînăr; pășea fără griji și ținea în mînă o cheie.

— Îl cunoașteți pe lordul Lebanon? îl întrebă ea încet pe Feraby.

— L-am întîlnit, dar nu cred să mă țină minte, răspunse polițistul.

— Bună ziua, Ila, zise tînărul, aruncînd o privire însoțitorului ei. Vă cunosc, continuă el, mijind ochii ca să se concentreze mai bine. Da, știu, ați venit aci cu domnul Tanner. Vă numiți... Feraby, nu-i așa?

— Aveți o memorie excelentă, mylord, zise zîbind Feraby.

— Atîta am și eu, observă lordul. Ce faceți? O anchetați pe biata Ila? Oricum, continuă el rîzînd, pe mine nu m-a anchetat nimeni; nici inspectorul Tanner,

nici sergentul Totty. Probabil nu mă considerați destul de inteligent... L-ai văzut pe Amersham? O întrebă apoi pe fată.

— N-am știut că este aci, replică ea.

— De câte ori vine la castel, ar trebui să arborăm un steag, spuse Lordul Lebanon strîmbîndu-se, un steag galben cu un cap de mort și două oase încrucișate.

— Willy, ce tot spui? îl certă Ila și el izbucni în rîs.

— Precis că nu-l cunoașteți pe amicul nostru, doctorul Amersham? îl întrebă pe Feraby.

— Foarte puțin.

— Nici nu e nevoie să-l cunoașteți mai bine. Dar, pentru ce sînteți aici? Pentru crimă?

— Domnul Feraby a venit pentru un falsificator de bani, răspunse repede Ila.

— Da, îmi amintesc, spuse lordul. Stați la „White Hart”? Nu cred că e prea confortabil...

— Am o cameră bună, replică polițistul și mă pot duce unde vreau.

— Nu cumva sînteți somnambul? îl întrebă lordul și adăugă încurcat: Mă scuzi, Ila.

Feraby, uimit, observă că tînăra fată mai întîi se înroși, apoi păli.

— Mergeți la han, domnule Feraby? se interesă Willy. Atunci, am să vă însoțesc.

Ila se îndepărtă fără să-i salute și Willy Lebanon strigă în urma ei:

— Dacă-l vei vedea pe Guilder ascuns în tufișuri, spune-i că poate să se arate. Așa nu va risca să se îmbolnăvească; iarba e umedă.

Înainte de a porni, Feraby constată uimit că Ila Crane se opriese lîngă un tufiș și vorbea cu cineva pe care nu-l putea zări.

— Știam că este acolo! exclamă lordul rîzînd și luîndu-l de braț pe Feraby străbătură împreună aleea.

— Presupun, domnule Feraby, că datorită profesiei dumneavoastră, adesea sînteți silit să urmăriți pe alții. Ce ați spune dacă ați fi cel urmărit? Eu găsesc că este foarte enervant.

— Ați fost urmărit? se miră Feraby.

— Desigur, zise Lebanon. Iată, chiar în acest moment, deși l-a prevenit, continuă să mă urmărească.

Sergentul Feraby privi în urmă și văzu un bărbat înalt și solid, care venea pe alee, după dîșii. Îl recunoscu pe unul din cei doi majordomi americani înțilniți la castelul Marcs Priory.

— Este enervant, dar te obișnuiești, continuă tînrul lord. Știți de ce am ținut să vă însoțesc pînă în sat? Ca să-i fac în ciudă domnului care vine în urma noastră. Mai precis, ca să-l sperii. Desigur că v-a recunoscut și știe că sînteți de la Scotland Yard. Asta are să-l tulbure. De ce, nu știu, dar, în castelul meu strămoșesc este destul să pronunțe cineva cuvintele Scotland Yard ca să creeze o atmosferă de groază și spaimă. Unde-i Scotland Yardul? întrebă deodată.

Feraby îi explică.

— A, da, lingă Parlament, zise lordul. Mi se pare că știu unde este. Într-una din aceste zile am să vin să stau de vorbă cu inspectorul care se ocupă de crimă. Cum îl cheamă? Da, Tanner! Am să-i comunic ceva care cred că-i va face plăcere.

Străbătură împreună ulița satului pînă la hanul „White Hart“.

— Și acum, după ce am făcut ultimul lucru din lume pe care cei de la castel ar fi dorit să-l fac, vă las, rosti calm lordul Lebanon.

— Și care e „ultimul lucru din lume“ pe care ar fi vrut să-l faceți? întrebă Feraby.

— Să discut cu un polițist, răspunse lordul. Am impresia că tocmai pentru asta este plătit Guilder; ca să mă păzească!

Feraby se opri în ușa hanului, privind în urma lordului. Guilder se afla la câțiva pași în spatele acestuia. Era clar că își urmărea stăpînul.

— Nu știam că-l cunoașteți pe lordul Lebanon! exclamă Tom.

Îl impresionase prietenia arătată de lord tînărului polițist.

— Este un om simpatic, continuă fiul hangului, dar, pentru nimic în lume, nu mi-aș schimba locul cu al lui.

— De ce? se miră Feraby.

— Pentru că nu-i el stăpînul. Adevăratul stăpîn la Marcs Priory este mama lui și doctorul. Lordul Lebanon este al treilea... Într-o zi...

Tom dădu din cap și ezită.

— Ce se va întîmpla într-o zi? întrebă Feraby.

— Nu știu, răspunse Tom gînditor. I-au făcut de petrecanie lui Stand. Poate că-i vor face de petrecanie și lordului Lebanon. Stand știa cam multe despre unii; în ce-l privește pe lord, am impresia că este o piedică în calea lor... După cîte am aflat de la servitori, nu numai că-i spune deschis lui Amersham ce crede despre el, dar, într-o noapte, l-a pocnit pe Amersham drept în nas. Tare mi-ar fi plăcut să văd scena. Deși, nu-i va sluji la nimic lordului...

Feraby nu insistă să afle mai mult. Chiar în aceeași seară, îi raportă lui Totty discuția avută cu Tom.

— Birfe..., se mulțumi să spună sergentul Totty.

Serile la castelul Marcs Priory erau de obicei plicticoase. Amersham se întorsese la Londra și astfel Willy Lebanon nu avea cu cine să se ia la hartă. De fapt, uneori se temea de doctor, dar, adesea, izbutea să-l înfurie cu vreo observație chipurile nevinovată.

Ila Crane se retrăsese în camera ei; refuzase să joace cărți cu dinsul. De aceea Willy, care niciodată nu reușise să se intereseze de heraldică, se simțea cam nervos. Poate presimțea că mama lui avea să-i spună ceva; ceva care avea să fie, desigur, neplăcut.

— Cine-i individul cu care te-ai plimbat astăzi, Willy? îl întreabă la un moment dat lady Lebanon.

Deci, asta era! se gândi lordul, făcându-și curaj ca să facă față discuției ce avea să urmeze.

— Cineva pe care l-am întâlnit în sat, dar nu țin minte eum îl cheamă, răspunse el.

— Nu era un polițist de la Scotland Yard?

— Așa mi se pare, replică cu indiferență Willy și luă un ziar.

— Ce i-ai spus? se interesă maică-sa.

— Nimic. Pălăvrăgeam ca să mai treacă timpul. Locuiește la hanul „White Hart“, după cum mi-a spus. Este un tip simpatic. A venit să ancheteze în cazul unui falsificator de bancnote.

Lady Lebanon își aținti ochii negri asupra fiului ei.

— A venit ca să ancheteze despre crimă, îi răspunse tăios.

— Bietul Stand, murmură Willy. Credeam că polițistul mi-a spus adevărul, dar se pare că nu poți avea încredere în cei de profesiunea lui. Ție cine ți-a spus că se ocupă de crimă?

— L-am văzut discutînd cu doamna Tilling și punîndu-i tot felul de întrebări. Sper că n-ai vorbit ce nu trebuie, Willy!

— De ce să vorbesc ce nu trebuie? rîse tînărul. Parcă știu cine l-a ucis pe sârmanul Stand? Poate că bănuiesc pe cineva, dar nu sînt sigur. Dacă aș fi fost absolut sigur l-aș fi ucis pe asasin, mai ales...

— Willy, îl întrerupse lady Lebanon, vorbești despre aceste lucruri cu prea mare ușurință. Știi ce înseamnă să bănuiești pe cineva? Poliția, chiar dacă nu are dovezi ca să susțină o asemenea ipoteză, poate ajunge la concluzii în stare să trimită un nevinovat la închisoare.

— Dar și pe un vinovat, replică Willy. Nu înțeleg mamă, de ce te necăjești? S-ar putea crede că nu vrei să fie arestat asasinul bietului Stand.

— Ce i-ai spus acelui polițist? insistă ea, înăbușîndu-și un oftat.

— Nimic, răspunse lordul, aruncînd cît colo ziarul. Nu s-a gîndit să-mi pună atîtea întrebări, cîte îmi pui tu. Mă duc să mă culc.

În timp ce se îndrepta spre scară, îl văzu pe Guilder stînd pe palier și privindu-l încruntat.

— Un moment, mylord, îi zise majordomul. Aș vrea să știu ce i-ai spus polițistului acela.

— Guilder! strigă lady Lebanon. Lasă-l să treacă. Alb ca varul de furie, lordul Lebanon urcă în fugă scările.

— Guilder, ceea ce ai făcut, nu este prea înțelept, observă lady Lebanon.

— Mă scuzați, mylady, dar polițistul ăsta m-a enervat. Credeam că au terminat ancheta. Ce i-a determinat să o înceapă din nou? Este omul lui Tanner?

— Da, este, admise lady Lebanon. Locuiește la „White Hart“. Poate că, într-adevăr, a venit pentru afa-

cerea cu falsificatorul. Nu e sigur că se ocupă de crimă...

— Nu știu, murmură Guilder. Este un simplu sergent. Dacă era ceva serios s-ar fi înfățișat superiorul lui. Cred că nu-l preocupă asasinarea lui Stand... dar, ou toate acestea, aş vrea să aflu ce face aici și când are de gând să plece.

*

* * *

Feraby intenționa să plece în dimineața următoare. Firește, nu dorea acest lucru, dar era silit să se supună ordinelor primite.

După plecarea ultimului client din cârciumă, Feraby ieși să se plimbe. Era întuneric și o porni pe drumul cunoscut. Ajunse, curînd, la căsuța pădurarului. Zări lumină la o fereastră și se întrebă ce s-ar întîmpla dacă ar intra în curte și ar bate la ușă. Intră în curte și cînd se apropie, observă că cineva se afla în cerdac. Era o femeie cu un șal de culoare închisă pe umeri. Fuma.

— Mă întrebam dacă ești tu, îi spuse în șoaptă, de parcă se temea că putea fi auzită de cineva. Satul ăsta n-are viață de noapte și m-am gîndit că, desigur, ai să te plictisești...

— Nu, nu mă plictisesc, zise polițistul. Știi, azi dimineață m-am întîlnit cu soțul tău. S-a agățat de mine.

— Nu mă miră, zise ea ridicînd din umeri. Totdeauna se ia la harță cu oamenii... Acum are de lucru, continuă apoi. Se află în partea nordică a parcului. Au apărut acolo niște braconieri. E departe de aici...

Atinse ușor mîna polițistului.

— Regret că nu te pot pofti în casă, îi zise. Vrei să ne plimbăm?

— Aveam intenția să merg la „White Hart“ ca să mă culc, băgă el încurcat.

— Nu te teme, soțul meu n-are să-ți facă nimic, îl asigură doamna Tilling, rîzînd batjocoritor. Obişnuiesc să mă plimb noaptea. Dacă nu mă îndepărtez de casă, n-are importanță...

Apoi, vocea îi deveni înăbușită cînd îl întrebă:

— Cine l-a ucis pe Stand? Fii sigur, domnule Feraby, că eu am să-l descopăr pe criminal înaintea voastră, a polițiștilor. Bestia!

— Stand era prietenul tău, nu-i așa? întrebă Feraby.

— Era amantul meu, răspunse ea provocator. Era singurul bărbat din lume care...

Tăcu, înecată de suspine.

— Urma să divorțez și să ne căsătorim, continuă ea, și acesta este adevărul. Intenționa să mă ia departe de acest sat mizerabil...

Tăcu iar, încercînd să se stăpînească.

— Voiam să-ți spun toate acestea azi dimineață, dar n-am fost în stare, mărturisi femeia. Dacă-l voi descoperi pe ucigaș, am să mă răzbun. De aceea mă rugam lui Dumnezeu să treci pe aci astăzi..., adăugă. Credeai că vreau să fac dragoste cu tine? Ei bine, te înșeli... Vreau doar să aflu ce știi. Și ca o proastă ce sînt, credeam că voi reuși. Îmi dau însă seama că nu ai de gînd să-mi spui nimic...

Făcură cîțiva pași în tăcere; singurul sunet care se auzea erau stropii de apă care se scurgeau de pe frunze. Ceva mai devreme plouase, dar furtuna se potolise acum...

— Cînd a fost ucis, venea la mine, rosti ea cu voce mai sigură. De aceea a plecat singur de la bal. M-aș fi dus și eu la bal, dar nu voiam să dau iar prilej de

birfe, odată ce soțul meu, Johnny, se afla la Londra în noaptea respectivă.

— S-a întors în sat cu ultimul tren, n-~~e~~ știi? întrebă Feraby.

Îl privi uimită.

— Cine? Johnny? exclamă ea. Greșești. Soțul meu s-a întors dimineața.

— S-a întors în aceeași noapte cu ultimul tren, repetă Feraby.

— Doamne! șopti ea tresărind. S-a întors? Nu știam...

Se priviră în semiîntuneric.

— Noapte bună, domnule Feraby, zise doamna Tilling.

Înainte să apuce să-i răspundă, femeia și dispăruse în întunericul care învăluia grădina.

Sergentul Feraby se întoarse la han și se culcă. Nu izbuti însă să adoarmă imediat. Convorbirea cu soția pădurarului îl pusese pe gânduri. Luă o carte și citi vreo jumătate de oră. Se trînti pe pat și, înainte de a-l cuprinde somnul, auzi orologiul din piața satului bătînd miezul nopții.

Apoi, începu să viseze. Un vis urît. Se făcea că era în parcul castelului și discuta cu Ila Crane cînd cineva veni pe la spate și îi înfășură ceva în jurul gîtului. Își ridică mîinile ca să se elibereze, dar acel „ceva“ îl strîngea tot mai tare. Se străduia să respire. Avea impresia că din clipă în clipă își va pierde cunoștința. Făcu un efort și se trezi, încercînd să se ridice. Întinse mîna și scoase din vestonul său, așezat pe un scaun lîngă pat, un briceag. Abia putea să mai respire și urechile îi vijilau. Cu ultimele puteri, reuși să vîre lama între gîtul lui și baticul care-l sufoca și să taie pînza. După o clipă era liber și se prăbuși pe podea, străduindu-se să-și umple plămîinii cu aerul răcoros al nopții. În ame-

teala care-l cuprinsese auzi pași pe culoar apoi cineva deschise ușa camerei lui și întrebă:

— S-a întâmplat ceva?

Era glasul lui Tom. Îl văzu pe Feraby întins pe podea și-l ajută să se ridice.

— Ce s-a întâmplat? repetă tinărul Tom.

În cameră intră și hangiul, care, împreună cu fiul lui, îl duseră pe polițist la fereastră și-l lăsară îngenucheat acolo, cu coatele pe pervaz.

După un timp, Feraby se ridică. Picioarele îi tremurau și abia își putea menține echilibrul.

— Dați-mi-l, vă rog, le spuse, arătând baticul roșu care se afla pe podea.

În ciuda ameteții ce-l mai stăpânea, zări micul sigiliu care scliffea în lumină.

După un sfert de ceas își revenise suficient ca să fie în stare să cerceteze el însuși locul. Cel care încercase să-l ucidă intrase pe fereastră, deoarece perdelele erau date la o parte și pe pervaz zări o urmă de pantof. Ieși din han și, curînd, găsi o scară sprijinită de o mică magazie; cu acea scară se putea ajunge ușor la fereastră camerei lui.

Cînd se lumină de ziuă, Feraby cercetă mai atent camera, dar nu găsi nici un indiciu. Și acea urmă de pantof era prea ștearsă ca să-l poată descoperi cu ajutorul ei pe vinovat.

Îi telefonă inspectorului Tanner și-i spuse ce se întimplase. Acesta nu făcu nici un comentariu. Se interesă doar dacă-l văzuse pe doctorul Amersham.

— Nu, nu este aici, îi zise Feraby. A plecat aseară.

— N-a revenit la Londra, îi comunică Tanner. Cred că dacă ai să cercetezi ai să constăți că a petrecut noaptea în satul Marcs Thornton. Vezi, ce poți afla despre doctor și întoarce-te la Londra. Să aduci, neapărat, baticul. Totodată, înțelege-te cu polițiștii locali și cu oa-

menii de la han să nu discute despre întâmplarea nocturnă. Dacă se va afla, ziariștii vor da năvală la Marcs Thornton și acest lucru nu-mi convine.

Feraby se întoarce în aceeași seară la Londra. Tanner plecase la țară. Tînărul crezu că se încrucișaseră pe drum, dar inspectorul Tanner o luase în altă direcție.

CAPITOLUL 12

În după amiaza aceea inspectorul Bill Tanner sosi într-un pitoresc sat din Berkshire. Firește, putea să meargă la prezbiteriu, ca să stea de vorbă cu blindul părinte Hastings. Însă, preferă să facă o plimbare singuratecă, să admire ruinele străvechi de la marginea satului și, apoi, clădirea clubului, neterminată. Ceva mai tîrziu, vizită și biserica și un paraclisier binevoitor îi vorbește despre arhitectura sfintului lăcaș, îi arată cripta cu sfinte moaște și, în cele din urmă, registrele bisericii, care dateau din 1400. Inspectorul petrecu o după amiază pe cît de plăcută, pe atît de instructivă...

Reîntors la Londra, se duse la biroul său de la Scotland Yard și găsi un raport amănunțit din partea lui Feraby, precum și baticul cu care se încercase asasinarea acestuia. Era identic cu baticul care servise la strangularea lui Stand.

Citi atent raportul lui Feraby și insistă mai mult asupra unui anumit pasaj...

„Ați avut dreptate referitor la doctorul Amersham. Și-a petrecut noaptea la Kranley, cam la cinci mile distanță de Marcs Thornton. Și-a lăsat mașina în garaul hanului, dar nu am izbutit să aflăm unde a fost în cea mai mare parte a nopții“, scria Feraby.

Inspectorul Tanner introduse în dosarul de pe biroul lui raportul, apoi îl încuie într-un sertar. Afacerea de la Marcs Priory redevenea actuală și, firește, preocupa în mod deosebit Scotland Yardul.

Dealtfel, fără ca Feraby să știe, un al treilea polițist fusese trimis în sat ca să facă cercetări în legătură cu răposatul lord Lebanon. Acest al treilea om al Scotland Yardului aflase că lordul Lebanon murise pe neașteptate și într-un mod foarte misterios, în timp ce fiul lui, Willy, se găsea în India.

A doua zi dimineața, doisprezece polițiști se ocupau de asasinarea lui Stand. Unul dintre ei raportă că doctorul Amersham se întorsese în apartamentul său din Londra, altul continuă ancheta în satul Peterfield, un al treilea făcea anumite cercetări la Consulatul American.

În aceeași seară, la orele șapte, doctorul Amersham plecă la Marcs Priory. Se afla el însuși la volanul mașinii sale. La câteva minute după plecarea lui, Tanner intră în legătură cu oamenii săi, instalați în diferite locuri ale drumului pe unde urma să treacă doctorul. De îndată ce fu anunțat că acesta își continuă călătoria spre sud, Tanner luă un taxi și se duse la locuința londoneză a lui Amersham.

De data aceasta avea un mandat de percheziție, pe care-l arată portarului Bould.

— Va trebui să-i comunic doctorului, când se va întoarce mâine dimineață, că ați fost aci, zise fostul polițist.

— Așa ar trebui, remarcă Tanner, însă ți-aș fi deosebit de recunoscător dacă, din întâmplare, ai uita...

Tanner intră în apartamentul doctorului împreună cu sergentul Totty și începură o percheziție sistematică și atentă. Mobilele erau de cea mai bună calitate, iar cele câteva obiecte aduse de doctor din India

fuseseră alese cu gust. Totty deschise cu o cheie biroul, dar nu găsiră nimic care i-ar fi putut edifica în privința obiceiurilor doctorului și al surselor sale de câștig. Dădură doar peste un document de la Bancă, din care reieșea că acesta poseda în cont opt mii de lire sterline. Probabil că-și exercita foarte rar profesiunea, deoarece trusa cu instrumente chirurgicale, aflată în dormitor, era plină de praf, ca și conținutul ei. Nu mai fusese întrebuințată de mult...

Cea mai importantă descoperire o făcu Tanner. Scoțînd toate sertarele biroului, dădu peste o ascunzătoare, care se închidea cu ajutorul unui resort. Din ea trase afară un batic roșu, identic cu acela folosit la strangularea lui Stand. Îl chemă pe sergentul Totty, care deși calm de felul lui, rămase uluit. Baticul era nou și avea într-un colț același sigiliu metalic, cu numele fabricantului.

— Miine am să-i cer doctorului Amersham să-mi explice cum a ajuns acest batic în posesia lui, zise Tanner cu oarecare solemnitate în glas. Și mă îndoiesc că-i va fi ușor să-mi dea un răspuns!

La castelul Marcs Priory existau două persoane care se urau reciproc. Domnul Kelter, majordom-șef și Jackson, camerista lady-ei Lebanon. Însă domnul Kelter își ascundea antipatia; și el, la fel ca toți ceilalți servitori, știa că lady Lebanon pleca urechea la spusele caméristei sale, pe care o simpatiza foarte mult.

În noaptea cînd inspectorul Tanner percheziționa apartamentul lui Amersham, domnul Kelter se afla în micul salon și citea o carte, cînd auzi cîteva bătăi

în uşă. Fu uimit să constate că vizitatoarea lui era camerista Jackson.

Cum o văzu, îşi dădu seama că se întâmplase ceva. Femeia era roşie la faţă, nervoasă şi, lucrul cel mai ciudat, purtarea ei era deosebit de umilă.

— Vă rog să mă iertaţi, domnule Kelter, îi spuse. Să uităm neînţelegerile noastre din trecut, deoarece am nevoie de dumneavoastră ca prieten, în această clipă...

Domnul Kelter rămase tăcut, dar îi zîmbi încurajator. Aceasta fu suficient ca Jackson să-i mărturisească ce o chinuia.

Lady Lebanon se purtase cu ea deosebit de aspru. O concediasse pur şi simplu şi, pe deasupra, îi făcuse şi observaţii nejustificate.

— Astăzi, mylady a fost deosebit de nervoasă şi se purta de parcă nu era în stare să judece, adăugă Jackson. Nu reuşeam nicidecum să-i fac pe plac. Fie vorba între noi, dacă nu apuca ea să mă concedieze, i-aş fi spus eu că plec. M-am săturat de casa asta blestemată...

— Miss Jackson! murmură scandalizat Kelter.

— Da, blestemată şi bîntuită de fantome, insistă tinăra cameristă. Domnule Kelter, dacă aţi şti cîte lucruri am văzut în aripa centrală a castelului, cînd dumneavoastră, toţi, vă retrageţi... Dacă v-aş spune, nu m-aţi crede. M-am săturat. Însă, după ce voi pleca de aici, fiţi sigur că voi avea multe de povestit!

— Scumpă domnişoară, spuse domnul Kelter cu tonul măreţ pe care-l folosea uneori, cu cît vorbeşte omul mai puţin, cu atît mai bine. Pe lume trăiesc tot felul de indivizi şi dacă toţi am gîndi şi ne-am purta la fel, ar fi foarte plicticos. Am observat şi eu că zilele acestea mylady este deosebit de nervoasă. S-a întîmplat, desigur, ceva care a tulburat-o.

Tăcu și privi ceasul de pe cămin. Era abia zece.
— Azi, ți-ai părăsit serviciul mai devreme, remar-
că el.

— Trebuie să mă duc iar la mylady, zise cameris-
ta indispusă. Acum, la ea este Amersham cu care se
ceartă. Mi-a spus că atunci când va avea nevoie de
mine mă va suna.

În noaptea aceea, atmosfera la Marcs Priory era
deosebit de tensionată. Doctorul Amersham sosise pe
la orele nouă, destul de nervos și deloc dispus să
audă observațiile lady-ei Lebanon.

— Dragă doamnă, îi zise, când doriți să mă vedeți,
vă rog să fixați o oră mai... potrivită. Astăzi, a-
veam o întâlnire foarte importantă...

— Asta este întâlnirea ta cea mai importantă, îl
întrerupse lady Lebanon, care era instalată în foto-
liul ei, din holul cel mare.

Chipul îi era extrem de palid, iar ochii aveau o
expresie dușmănoasă.

— M-aș mira să aflu că ai avea ceva mai impor-
tant de făcut, adăugă.

Doctorul se încrunță, dar reuși să-și stăpânească
furia.

— Îmi inchipui că e vorba de polițistul de la han,
spuse el. Dacă era destul de prost ca să se lase su-
grumat?

— Cine ți-a spus? întrebă ea repede.

— Am auzit...

— Cine ți-a spus? repetă lady.

— Guilden, răspunse doctorul. Mi-a telefonat.

Lady Lebanon îl privi câteva clipe tăcută.

— Nu am dorit să te văd din pricina celui polițist, zise ea în cele din urmă. Te-am ochemat pentru ceva care te interesează personal.

— Despre ce-i vorba? o întrebă cu ton ușor ironic.

— Am aflat unele chestiuni cam... scandaloase despre soția pădurarului Tilling, răspunse lady Lebanon.

Doctorul se strădui să ridă, dar nu prea reuși.

— Despre doamna Tilling poți să auzi foarte multe... chestiuni, spuse el. Sper că nu m-ai adus aici de la Londra ca să mă cerți, de parcă aș fi un copil care a furat prăjitura.

— Presupun că ceea ce am aflat este adevărat, spuse lady. Ce infamie! Ce meschinărie! Această situație nu mai poate continua.

Doctorul Amersham luă un scaun, se așează și își aprinse un trabuc.

— Sînt și eu de aceeași părere, rosti el tăios. Această situație nu mai poate continua. Aș dori să plec din Anglia și să trăiesc în Italia. M-am săturat să îndeplinesc tot felul de treburi murdare pentru tine.

— Ești foarte bine plătit ca să faci aceste „treburi murdare“ cum le numești, replică ea cu asprime.

— Părerea ta despre o „plată bună“ nu coincide cu a mea, dar nu voi discuta despre asta. La sfîrșitul anului mă gîndesc să plec, să cumpăr o vilă la Florența și să uit de castelul Marcs Priory.

Lady Lebanon îl privi cu un aer spășit.

— Poate că, totodată, ai să uiți și faptul că am depunerii la Bancă, murmură ea. Aceasta ar fi foarte plăcut pentru mine.

— Baniî nu sînt ai tăi, sînt depuși la Bancă în contul lui Willy, observă doctorul zîbind. Și el, de obicei, semnează cu multă bunăvoință cecurile pe care

i le prezint. Nu, nu intenționez să uit un amănunt atât de important și mărturisesc că mă bazez tocmai pe...

— Vom discuta despre asta mâine dimineată, zise lady Lebanon, stăpînindu-și mînia. Sîntem amîndoi prea enervați și am putea rosti cuvinte pe care mai tirziu să le regretăm. Ceea ce îți cer însă, Amersham, este să nu dai prilejuri de birfă — toți știu că vii des la castel... Dealtfel, nu mai ești tînăr.

Doctorul se încruntă.

— Vîrsta mea nu contează, remarcă furios. Și cred că trebuia să te gîndești la asta mai devreme... Oricum, nu voi rămîne azi la castel. Mă voi întoarce la Londra.

— Vei rămîne aici, spuse lady Lebanon. Altfel, nu vei primi nici un cec.

— Crezi? rînji cinic doctorul.

— Pentru prima oară îmi dau seama cît ești de vulgar.

— Ai să-ți dai seama și altceva, replică Amersham. Ai să-ți dai seama că poliția nu a percheziționat încă această clădire și dacă se va întîmpla acest lucru va fi vai de voi... Ai să-ți mai dai seama că te am la mînă și-mi închipui că asta e de-ajuns ca să-ți bagi mințile în cap. Plec. Poate că am să-i comunic ceva inspectorului Tanner.

Lady Lebanon nu păru impresionată.

— Nu cred, zise ea calm. Orice ai spune, n-are să te creadă. Nu uita, Amersham, că și tu ești vîrît pînă în git în toate, la fel ca ceilalți. Ești furios pentru că ai vrut totdeauna să te folosești cum îți place de banii lui Willy și eu te-am împiedicat. Nu ți-am permis să-ți pui în aplicare planul mîrșav.

Amersham o privi cu ură și, pentru o clipă, castelana avu impresia că o va lovi.

— Bine, murmură el cu glas înăbușit de minie, vom vedea.

Străbătu holul și ieși trîntind ușa. Lady Lebanon nu se clinti, pînă cînd auzi zgomotul mașinii lui îndepărtîndu-se.

CAPITOLUL 13

Dimineața următoare, sergentul Totty, deîndată ce sosi la Scotland Yard, se duse în biroul superiorului său Tanner. Cum îl văzu, acesta scoase dintr-un sertar o hîrtie.

— Ieri, am găsit această hîrtie referitoare la doctorul Amersham; împreună cu baticul ascuns în sertarul său constituie cele mai importante probe obținute.

— Pot să văd despre ce-i vorba? întrebă Totty.

— Nu, răspunse repede inspectorul. Nu este propriu-zis o probă ci, ceva, care m-a ajutat să trag o concluzie. Pentru mine este clar că din orice parte ai porni ajungi la Amersham. În noaptea cînd a fost asasinat Stand se afla la Priory Field, baticul era în biroul lui, iar în noaptea cînd s-a încercat strangularea lui Feraby se găsea în împrejurimile satului Marcs Thornton.

Tăcu și răsfoi filele dosarului de pe biroul lui.

— Să sperăm că Brigs ne va putea spune unele lucruri. Adu-l, adăugă el.

Curînd, sergentul îl introduse pe Brigs în încăpere.

Așadar, Brigs, în noaptea crimei te aflai în satul Marcs Thornton, îl întrebă cu asprime inspectorul.

— Da, domnule, răspunse Brigs. Am și dat o declarație în acest sens și regret că nu vă pot ajuta mai mult...

— I-a spune-mi, îl întrerupse Tanner, oare n-ai nimic de adăugat la declarația ta?

— E adevărat că am omis unele chestiuni, admise Brigs. De exemplu întâlnirea mea cu doctorul Amersham...

— Ai să ne relatezi acum despre ea?

Brigs se ridică de pe scaunul pe care stătea și se apropie de biroul lui Tanner. Știa că spusele lui aveau să-i impresioneze pe polițiști și de aceea începu să vorbească rar, dornic să fie cit mai bine înțeles.

— Domnule Tanner, începu el, nu uit niciodată vocile oamenilor. Dacă am auzit pe cineva vorbind, îl țin minte oricâți ani ar trece.

— Vrei să spui că l-ai întâlnit pe doctor și altă dată, nu numai în noaptea aceea? se miră Tanner.

— Da, l-am cunoscut la închisoarea din Poona, răspunse Brigs. Așteptam amândoi să fim judecați. El era acuzat de plastografie. Era ofițer și se pare că falsificase numele cuiva pe un cec sau semnase el în locul altuia... Cam așa ceva. Eu mă aflam acolo cu aceeași acuzație. Însă în timp ce pe mine m-au condamnat, pe el l-au achitat, ca să se evite scandalul...

Tanner îl privi uimit; nu-i venea să creadă cele auzite. Doctorul Amersham plastograf?

— Nu cumva ai inventat toate astea? îl întrebă pe Brigs.

— Nu sînt invenții, replică acesta. Este purul adevăr. Dacă vreți să trimiteți o telegramă în India, ca să vă convingeți, vă pot da și data exactă. Era în 15 noiembrie 1918.

— Dar, doctorul Amersham este un om cult, un gentleman, a fost ofițer..., începu Tanner.

— Știu că a fost ofițer, îl întrerupse Brigs, dar vă spun că a falsificat semnătura unui camarad de-al

său, unul Willogby — da, așa se numea Willogby. Puteți verifica. Amersham a fost izgonit din armată și, pe urmă, nu știu ce s-a mai întâmplat cu el. Auzisem că se însurase la Madras cu o eurasiană.

— O eurasiană? exclamă Tanner.

— S-au spus multe despre acest fapt, dar poate că sînt exagerate... Ceea ce știu sigur este că a fost acuzat de plastografie și că era vinovat. Leicester Charles Amersham — i-am recunoscut imediat vocea — Leicester Charles Amersham — nu există nici un dubiu, el era acela pe care l-am întîlnit atunci, noaptea.

Cele aflate îl impresionară pe inspectorul Tanner. După ce deținutul fu dus din încăpere, Tanner rămase multă vreme pe gînduri.

— Trebuie să stau din nou de vorbă cu Amersham, zise el într-un tîrziu. De oriunde am porni, ajungem la dînsul... Mă întreb, oare ce urmărește acum?

— Am să vă spun eu, rosti calm Totty. Îl urmărește pe lordul Lebanon.

Bill Tanner se strîmbă indispus.

— Pe Lebanon? murmură. Da, nu este exclus. Totdeauna Amersham mi s-a părut un om ciudat, dar n-am bănuît că are astfel de antecedente...

— Și nu-i uitați pe majordomii americani, continuă Totty. Cine a mai auzit de majordomi americani? Nu este ceva firesc. Desigur, că-l pot trage ușor pe sfoară pe lordul Lebanon. E țițnit... Poți lua de la el bani ca de la un copil.

În încăpere, intră grăbit Feraby.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Tanner.

— Vreți să-l primiți pe lordul Lebanon? i se adresa Feraby.

— Pe Lebanon? Ce dracu vrea? Curios... Condu-l, te rog.

Lordul Lebanon pătrunse în cameră și privi în jur. Își lăsă pălăria, mănușile și bastonul pe un scaun și-i aruncă o privire lui Totty, apoi lui Tanner.

— Dumneavoastră conduceți ancheta despre crimă, nu-i așa? întrebă.

— Da, răspunse inspectorul Tanner.

Lordul Lebanon ar fi preferat să discute cu sergentul, nu cu inspectorul. Se simțea tulburat. Se uită speriat spre ușa pe unde tocmai ieșise Feraby.

— Da, îmi amintesc de dumneavoastră, domnule Tanner, zise el. Și cred că-mi amintesc și de acest tânăr.

Sergentul Totty, flatat de caracterizarea lordului, se grăbi să se prezinte.

— Totty? repetă lordul. Ce nume interesant!

— Este al unei vechi familii italiene, explică sergentul Totty, dar observînd semnul făcut de superiorul lui nu mai continuă.

Lordul Lebanon nu-și lua ochii de la ușă.

— Vreți să vedeți dacă nu cumva cineva trage cu urechea? zise el neliniștit.

Bill Tanner fu neplăcut surprins. De atîția ani, de cînd lucra la Scotland Yard zeci de vinovați și nevinovați se perindaseră prin biroul lui, dar nici unul nu exprimase atari temeri.

— Nu ascultă nimeni la ușă, spuse el zîmbind. La Scotland Yard nu se petrec asemenea lucruri.

Sosirea lordului Lebanon îl uimise. Feraby îi raportase convorbirea avută cu tânărul aristocrat și inspectorul își crease o impresie mai degrabă negativă cu privire la poziția acestuia în ce privește administrarea domeniului Marcs Priory. De aceea, Willy Lebanon era ultimul om pe care și-l închipuia prezentîndu-se la Scotland Yard. Pe de altă parte, se aștepta că mai devreme sau mai tîrziu va surveni ceva

care va determina pe unul dintre cei de la castel să vorbească. Oare persoana în cauză să fie lordul Lebanon? se întreba el.

— Nu știu prea multe lucruri despre Scotland Yard, începu lordul. Mi se pare că este un fel de închisoare...

Tanner rise.

— Însă, cu toate acestea, am venit, continuă tinărul. Îi spuseseam domnului Feraby că voi veni. M-am hotărât ieri noapte.

Brusc, lui Tanner îi veni o idee.

— Mylord, există în jurul dumneavoastră oameni care trag cu urechea pe la uși, îl întrebă, sau aveți vreun motiv anume să credeți că s-ar putea întâmpla așa ce va aici?

Tinărul ezită. Situația lui era dificilă, la fel și întrebarea.

— Da, răspunse el. Nu este ceva neobișnuit la castel și cred că se poate întâmpla și aci. Spuneți-mi, vă rog, domnul Feraby este polițist?

— Desigur, confirmă Tanner. Ca să fiu sincer, lord Lebanon, în ciuda discuției avute cu Feraby, nu mă așteptam să vă văd la Scotland Yard. Dar, odată ce ați venit, sper că ne veți relata unele amănunte, care vor ajuta la rezolvarea cazului de care ne ocupăm. Firește, nu am nici un drept să vă pun întrebări, însă odată ce ați decis să ne vizitați, sper că veți accepta să fiți alături de noi în dificila situație în care ne aflăm. La Marcs Priory sînt mulți suspecți, continuă Tanner, hotărît să nu lase ca venirea lordului să rămînă doar o vizită mondenă. Printre aceștia este și...

— Mama mea, îl întrerupse tinărul calm.

Era un început bun. Inspectorul făcu un semn afirmativ.

— Într-un fel, da, admise el. Am impresia că lady Lebanon nu ne-a spus tot ce știe. Eu, însă, mă gîndeam la un alt personaj, și anume la doctorul Amersham.

— Pentru mine acest om este o enigmă, zise lordul, și nu mă mir că și dumneavoastră aveți aceeași părere. În ceea ce o privește pe mama mea...

Tăcu, căutînd cuvintele cele mai potrivite, dar, cum nu le găsi, continuă:

— Am să vă relatez tot ce știu. Nu voi ascunde nimic cu privire la doctorul Amersham. Trebuie, totuși, să vă atrag atenția că îl urăsc pe acest om și, de aceea, nu-l pot judeca obiectiv...

Se instală comod pe scaun și se strădui să găsească fraza cea mai potrivită ca să-și înceapă relatarea.

CAPITOLUL 14

— Cred că este preferabil să încep cu perioada cînd eram elev, rosti lordul Lebanon rar. Nu am fost niciodată prea sănătos. Am studiat doi ani la Eton și, pe urmă, acasă. După cum poate știți, tatăl meu era infirm și nu-și părăsea nicicînd camera. Chiar cînd eram acasă, în vacanță, nu-l vedeam pe tata, deși și-a petrecut toată viața la Marcs Priory, cu excepția unei ierni, cînd a fost în sudul Franței. Recunosc că între noi nu existau acele relații de duioșie și dragoste care se creează între tată și fiu. Îl respectam, desigur, dar, totodată, mă temeam de dînsul. Pentru mine Marcs Priory este o locuință plicticoasă și nici cînd eram copil nu-mi plăcea să stau acolo. Vedeți, domnule Tanner, n-am avut niciodată pentru familia mea sentimentele de mîndrie ale părinților mei. Ei consideră fiecare piatră a castelului sacră, iar tradițiile familiei deosebit de importante. La terminarea școlii,

îmi petreceam cea mai mare parte a timpului, împreună cu pedagogul meu, în Elveția, Germania, sudul Franței și, mai rar, în vreo localitate balneară din Anglia. Tatăl meu a fost militar — totdeauna în neamul nostru a existat vreun militar — și, astfel, am reușit să intru la Școala Militară Sandhorst și s-o absolv, nu prea strălucit, dar nici printre ultimii...

Lordul tăcu, pentru a-și aduna gândurile.

— Până atunci, îl văzusem pe Amersham de vreo cinci-șase ori. Venea des la Marcs Priory, deoarece îl trata pe tata. Știu că a petrecut cîțiva ani în India, însă, atunci, nu știam că fusese silit să părăsească armata, deoarece comisese un fapt condamnabil... Nu mi-a fost niciodată simpatic. La început, aveam impresia că se ocupă de tot felul de intrigi, însă, cu timpul, a început să se comporte de parcă el ar fi fost stăpînul castelului și să se amestece în chestiuni care nu-l priveau... La scurt timp după ce am intrat în regimentul meu, acesta a plecat în India și mărturisesc că m-am bucurat, deoarece aveam ocazia să mă îndepărtez de castel. În acea perioadă, tatăl meu era grav bolnav și, mai târziu, cînd am aflat că murise mi-a părut rău, dar nu prea tare. M-am gîndit și la mama, care rămăsese văduvă și am compătimit-o în sinea mea, dar n-am suferit în mod deosebit. Observați, domnule inspector, că nu încerc să par mai bun decît sînt.

Lebanon păru copleșit de amintiri.

— Deci, la moartea tatei mă aflu în India și mă simțeam destul de bine acolo; societatea era acceptabilă și, pe lîngă altele, distracția noastră era vînătoarea. Însă, tocmai la o vînătoare, mi s-a întîmplat ceva neplăcut... În timp ce ocbeam un tigr, unul dintre aiutoarele mele se găsi, din nefericire, în bătaia puștii și, din greșeală, l-am împușcat. După acest tragic

accident m-am îmbolnăvit de friguri, destul de grav se pare, și mama l-a trimis pe doctorul Amersham să mă aducă înapoi, în Anglia. Fără acea nenorocire și fără îmbolnăvirea mea, cariera mea militară ar fi cunoscut o evoluție firească. Mama era o femeie foarte capabilă și conducea excelent domeniul Marcs Priory, prezența mea deci nefiind necesară. Dealtfel, actele și diferitele documente ce trebuia să semnez îmi erau trimise în India. Dar, să revin la Amersham. De la început l-am considerat un om ciudat. De vină era purtarea lui; ieșea foarte rar din bungalowul său și își lăsase barbă, ceea ce îi schimba mult înfățișarea. Auzisem despre dînsul unele zvonuri nefavorabile, însă nu le dădusem crezare. Numai în ajunul plecării din India, am aflat despre acea tînră eurasiană, despre care am să vă vorbesc mai tîrziu. Oricum, impresia mea era că Amersham se temea să se întâlnească cu persoane cunoscute anterior, ieșea numai noaptea și călătorea la Bombay cu un tren care pornea după apusul soarelui.

Lordul Lebanon rămase tăcut pentru cîteva clipe și se încruntă.

— Cînd am sosit în Anglia, am găsit o situație cam... stranie. Amersham se purta de parcă ar fi fost stăpînul castelului și apăruseră și cei doi majordomi americani. De fapt, nu-i vedeam pentru prima oară pe cei doi; înainte de plecarea mea la Școala Militară, americanii fuseseră cînd în serviciul mamei mele, cînd în acela al lui Amersham. Mama nu se schimbase prea mult, dar am găsit la castel o nouă locatară. Pe Ila. Este fiica unui văr de-al mamei. Ila Crane este o tînră fermecătoare, foarte serioasă și mai degrabă inteligentă. Lucrează ca secretară a mamei, dar este mai mult decît atît. Mama ține mult la dînsa. Adevărul este că mă voi căsători cu Ila, zise lordul după

e seurtă ezitare. Eu personal nu doresc să mă însor nici cu ea, nici cu vreo altă fată, însă mama insistă...

Dădu din umeri cu un aer resemnat.

— Prin urmare, când m-am întors acasă, am găsit o atmosferă foarte... neplăcută. Amersham, cum y-am spus, făcea pe stăpînul, iar cei doi majordomi nu dădeau socoteală nimănui pentru purtarea lor. Erau impertinenți, firește, nu față de mine, și atît de incapabili, încît i-aș fi putut înlocui oricînd cu oricare băiat de la grajduri. Am început să-mi dau seama că la Priory se întîmpla ceva necurat, că exista o taină, păstrată de toți cu grijă, dar nu-mi închipuiam că prezența mea îi deranjează. Mi-am dat seama de asta, cînd am constatat că nu mă scăpau din ochi.

Zîmbi și continuă:

— Era clar că boala mea și întoarcerea mea neașteptată în Anglia le stricase planurile, — deși nu știu care erau aceste planuri. Aveam impresia că toți se tem să nu descopăr, întîmplător, ceea ce ei ascundeau. Chiar și mama împărtășea aceste temeri și faptul m-a mirat și chiar m-a înspăimîntat. Cu timpul însă m-am obișnuit. Prima surpriză neplăcută a fost atunci cînd l-am concediat pe Guilder, majordomul american, pe care-l găseam cu totul incompetent. Dar, la sfîrșitul săptămînii, era tot acolo. M-am infuriat și m-am plîns mamei, insistînd ca individul să plece.

Rîse cu amărăciune.

— Firește, a rămas... Pînă la urmă am acceptat situația aceasta paradoxală; erau slujitorii mei, îi plăteam, dar nu aveam voie să le fac observații sau să-i concediez. Adevărul este că sînt oameni de înțeles și, uneori îi găsesc chiar simpatici și distractivi. Amersham însă este cu totul altfel. Acesta arată clar că se consideră stăpîn în casa mea. Are bani, mașină, cai de curse — dar, poate, toate acestea vă sînt cu-

noscute. Oricum, Guilder și Brooks, cei doi majordomi americani, îi arată un respect deosebit, iar Amersham îi tratează de parcă ar fi egali lui. Iar mama, căreia asemenea maniere îi displac profund, nu se amestecă niciodată în relațiile dintre Amersham și cei doi majordomi. Ca să înțelegem ce valoare are această atitudine înțelegătoare din partea mamei, trebuie să vă spun că ea este o aristocrată de tip vechi, care consideră servitorii drept ființe inferioare.

Lordul Lebanon oftă înainte de a continua.

— Omul pe care Amersham îl ura cel mai mult era Stand, șoferul și servitorul meu personal. De câte ori se întâlneau, se certau. Sint sigur că dacă Stand nu murea, doctorul l-ar fi concediat. Nu știu ce aflase Stand despre Amersham, dar era limpede că-l socotea dușmanul său. Trebuie să vă spun că Stand a fost, cândva, în armata din India. Deci, la scurt timp după întoarcerea mea, mama mi-a declarat că dorește să mă însor cu Ila. Firește, odată tot va trebui să mă însor, dar aș prefera să-mi aleg eu însumi soția! Nu neg, însă, că Ila Crane este o fată fermecătoare și că, pînă în ziua cînd a fost ucis Stand, se purta normal.

— Pînă în ziua cînd a fost ucis Stand? repetă Tanner tresărind. Ce s-a întîmplat după aceea?

— S-a schimbat, răspunse lordul Lebanon. De atunci, parcă se teme de ceva... Pare înfricoșată. Dacă i te adresezi pe neașteptate tresare și dă impresia că așteaptă să se întîmple ceva neplăcut. Și, în plus, este somnambulă! Auzisem despre somnambuli, dar nu văzusem nici unul pînă în seara cînd am văzut-o pe Ila. Eram în hol, bînd un whisky înainte de a merge la culcare, cînd am auzit pe cineva coborînd treptele scării. Era Ila. Purta numai o cămașă de noapte și, mirat de ținuta ei vestimentară, i-am vorbit. Măr-

turisesc că m-am îngrozit. Poate că dumneavoastră nu ați văzut niciodată un somnambul. Este un spectacol groaznic! Așadar, i-am vorbit, dar ea nu mi-a răspuns. A coborât în hol, s-a învîrtit pe acolo de parcă ar fi căutat ceva și apoi a urcat în camera ei, cu pași rari. M-am apropiat de ea și i-am zărit ochii. Erau larg deschiși și șoptea ceva, n-am izbutit să înțeleg ce anume. După cîte știu, asta s-a petrecut de două ori. Știam că este primejdios s-o trezesc, de aceea prima oară m-am dus în camera mamei și i-am comunicat cele întîmplate. Altă dată, însă, mama a asistat personal la „plimbarea“ nocturnă a Ilei. Mama, care nu-i o femeie prea emotivă, s-a necăjit totuși foarte mult din această pricină.

— Deci, miss Crane este somnambulă? întrebă Tanner. Doctorul Amersham are cunoștință despre maladia ei?

— Firește, replică lordul Lebanon. El știe tot ce se petrece la castel. I-a dat Ilei un medicament, dar nu știu dacă ea îl ia.

— Ați spus că se teme de ceva? se interesă Tanner. De ce anume?

— De toate! De exemplu, dacă scîrțîie o mobilă, sare de pe scaun, nu iese niciodată noaptea și își încuie camera — este singura din casă care își încuie camera. Cu alte cuvinte, se teme.

Bill Tanner rămase pe gînduri. Cele aflate nu numai că nu aruncau vreo rază de lumină în această afacere, ci, dimpotrivă, o complicau și mai mult.

— Mai înainte, ați pomenit de o tînră eurasiană, în legătură cu doctorul Amersham, i se adresă lordului. Ce s-a întîmplat cu ea?

— Era o fată foarte frumoasă, zise Lebanon. Și cred că trebuie să aflați adevărul. S-a întîmplat la scurtă vreme după sosirea doctorului în India, atunci

cînd venise să mă ia acasă. Fata a fost găsită strungulată în bungalowul său.

Tanner, uimit, sări în picioare.

— Cum! exclamă.

Lordul Lebanon era încîntat de impresia produsă.

— Acesta este adevărul, spuse. Fata era foarte frumoasă — firește nu aparținea înaltei societăți, deși părinții ei erau bogați. A fost găsită sugrumată în bungalowul unde locuia Amersham. A fost mare scandal, însă nu l-au putut inculpa, cu toate că existau urme de luptă în încăpere. Ziarele au scris că o ucisese un băstinaș, din răzbunare, dar în jurul gîtului ei s-a găsit un batic roșu, la fel ca acela din jurul gîtului lui Stand.

— Nu aveam cunoștință de întîmplarea respectivă, murmură Tanner, cînd își mai reveni din uimire. Mama dumneavoastră este la curent?

— Nu sînt sigur, răspunse Lebanon după o scurtă ezitare. E greu să stabilești ce știe mama. Totuși, sper că nu cunoaște respectiva întîmplare. Și acum, domnule Tanner, aș dori să mă sfătuiți ce să fac? Presupun că îmi veți spune să-i interzic lui Amersham accesul în casa noastră și cred că, din punct de vedere legal, acest lucru este posibil. Însă mai există și mama și trebuie să ținem cont de ea. De obicei, dînsa are grijă să intervină pentru ca ordinele mele să nu fie îndeplinite. Ați avea amabilitatea să petreceți acest week-end la Marcs Priory, ca invitat al meu?

Inspectorul rîse.

— Ce va spune lady Lebanon despre această invitație? întrebă și observă că tînărul lord se întunecă la față.

— Mărturisesc că nu știu, admise lordul. Nu, ar fi prea primejdios.

— V-aş sfătui să plecaţi pentru o vreme, zise Tanner. Există ceva care vă împiedică să călătoriţi?

— Ar fi o soluţie bună, nu-i așa? rosti el zîmbind. Totuşi, cînd îmi daţi acest sfat, uitaţi două elemente importante: pe mama şi pe Amersham. Fireşte, nu dau mare atenţie părerii lui Amersham, însă nu vreau să mă opun dorinţelor mamei. I-am spus deja că aş vrea să merg în America, să cumpăr acolo o fermă şi să-l întîlnesc pe cel de-al doilea moştenitor al averii mele.

— Cine este acest moştenitor? întrebă Tanner.

— Oricît v-ar părea de ciudat, este un tip care locuieşte în America şi, după cîte cred, este chelner sau așa ceva. Nu, nu glumesc. Bineînţeles că primul, mai precis prima moştenitoare a mea, este Ila! Am aflat asta de la mama, acum cîteva zile. Oricum, sînt de părere că ar fi foarte bine să plec în Canada şi să dau uitării castelul Marcs Priory... I-am spus-o mamei de mai multe ori. Ea însă susţine că locul meu este aci şi face tot posibilul ca să mă împiedice să-mi pun planul în aplicare.

Se ridică şi se apropie de biroul lui Tanner. Tînărul avea pe faţă o expresie tristă, care-i provocă milă inspectorului.

— Domnule Tanner, spuse lordul, am un caracter slab. Probabil că în lume sînt mii de oameni asemeni mie — poate cei mai mulţi... Se pare că bărbaţii cei mai puternici şi cei mai hotărîţi din lume s-au adunat la Scotland Yard!

Izbuti să suridă şi se grăbi să adauge:

— Nu mă pot opune voinţei mamei mele. Sînt întrutotul în puterea ei. Şi, ca să fiu sincer, nici nu sînt în stare să lupt.

Tăcu deodată și șopti:

— Este cineva la ușă...

— Dragă lord Lebanon, începu Tanner rîzînd, vă asigur că...

— Vă deranjează dacă mă uit? întrebă tînărul.

— Deschide ușa, Totty, porunci inspectorul.

Sergentul Totty deschise brusc ușa și rămase uluit. Pe coridor se afla un bărbat care-și ținea capul aplecat, de parcă încerca să tragă cu urechea. Era major-domul Guilder!

— Vă rog să mă scuzați, domnilor, li se adresă acesta intrînd în încăpere, dar lordul Lebanon și-a uitat tabachera și am venit să i-o aduc.

— De ce ascultai la ușă? îi zise Tanner cu asprime.

— Nu ascultam, protestă Guilder. Pur și simplu nu știam în care birou sînteți, domnule Tanner, și voiam să mă asigur, înainte de a bate la ușă. Mă străduiam să recunosc vocea lordului Lebanon.

— Cine ți-a permis să vii pînă aici? întrebă Tanner.

— Polițistul de la poartă, răspunse Guilder, care nu părea deloc jenat.

Scoase din buzunar tabachera și o dădu lordului. Apoi, îi salută și părăsi camera. Inspectorul Tanner îi făcu semn lui Totty.

— Urmărește-l și vezi unde se duce, îi ordonă.

Îl uimise obrăznicia acelui individ. Oare de cînd se afla în dosul ușii și ce auzise din relatarea lordului Lebanon? se întreba inspectorul. Dealtfel, îi trebuia o mare îndrăzneală ca să spionezi chiar în clădirea Scotland Yardului...

— Vedeți că nu exageram, zise lordul. Credeam că reușisem să plec de la Marcs Priory, azi dimineață,

fără să fiu observat. Dar greu poți scăpa de supravegherea lui Guilder.

— De când vă spionează? vru să știe inspectorul Tanner.

— Din ziua când m-am întors din India. Poate că se întâmpla și mai înainte, însă nu am remarcat...

— Mama dumneavoastră știe?

— Trebuie să știe, replică lordul. Oricum, Amersham este la curent.

— Unde este acum doctorul?

— Ieri noapte a fost la Marcs Priory, dar s-a întors la Londra. Mi-a spus mama dimineata, la micul dejun, altfel n-aș fi avut habar că plecase.

Tanner luă un carnet de pe birou și scrisese ceva.

— Îmi puteți spune când anume a murit acea tânără eurasiană? întrebă.

— Veniți la Marcs Priory. Acolo puteți vedea agenda mea, în care am toate datele, răspunse lordul Lebanon, luându-și pălăria și bastonul. Dacă doriți, relațați-i lui Amersham cele declarate de mine, deși aș prefera să evitați aceasta, altfel doctorul îmi va face viața și mai neplăcută. Oricum, vă rog să veniți pentru week-end la castel și am să vă aduc la cunoștință ceva foarte interesant... Ați auzit de Peterfield? Este un sătuc din Berkshire.

Tanner îl privi încruntându-și sprincenele. Nu se aștepta la această întrebare... Așadar, lordul Lebanon nu era atât de netot, cum crezuse... Cunoștea taina mamei sale și ceea ce ascundea aventura de la Peterfield.

Inspectorul își conduse vizitatorul pînă la ieșirea din clădirea Scotland Yardului, după care reveni în birou. Totty îl aștepta.

— L-am lăsat pe peron, îi raportă sergentul. Nu cred că avem date ca să-l băgăm la răcoare.

— Te referi la Guilder? Firește că nu. La urma-urmelor nu poate face rău decât dacă a auzit...

— Despre femeie? Despre eurasiana aceea? Întrebă Totty. În ce mă privește, sînt de părere că avem destule dovezi ca să-l arestăm pe Amersham.

— Să-l arestăm, poate, dar nu ca să-l acuzăm în fața procurorului, zise Tanner. Mai bine, du-te la din-sul acasă și spune-i că vreau să-l văd aci, la Scotland Yard. Poți adăuga că nu este obligat să vină, dar ar fi mai bine să-l întîlnesc la noi.

— Și dacă va refuza, să-l aduc cu forța, completă Totty.

— Nu, încă nu am ajuns în asemenea situație, deși nici prea departe nu sîntem..., replică Tanner.

Inspectorul Tanner se duse în sala de conferințe, unde trebuia să țină o prelegere tinerilor ofițeri de poliție. Constată că se putea concentra cu greu asupra subiectului respectiv, într-atît îl preocupau nou-tățile aflate.

În timp ce vorbea se ivi Totty, care-i făcu semn că avea ceva să-i comunice.

— Ce s-a întîmplat? îl întrebă Tanner, întrerupîndu-și prelegerea.

Sergentul Totty nu răspunse, ci, apropiindu-se de el, îi întinse tăcut o telegramă. Tanner o luă și citi:

„Foarte urgent. Cadavrul doctorului Amersham a fost găsit la Priory Field la orele 11,7 a.m. în dosul unor tufișuri, la cincizeci de yarzi de aripa vestică a castelului Marcs Priory. A fost sugrumat, dar nu s-a găsit nici batic, nici frînghie. Rugăm veniți imediat. Directorul poliției locale“.

Un grădinar, care se ducea în sat străbătând Priory Fields, zărise ceva sub niște tufișuri de rododendroni. Se gândi că sînt haine vechi, aruncate și se apropiase. Atunci văzuse...

Era cadavrul lui Amersham. Mîinile lui, întepenite de moarte, stăteau întinse, gata parcă să-și înhațe dușmanul nevăzut. În jurul gîtului se vedea clar semnul lăsat de cîrpa cu care fusese sugrumat, însă asasinul, înainte de a pleca, avusese grijă să ia cu el acea dovadă.

Veni un doctor din sat, care constată că Amersham era mort de mai multe ceasuri, dar nu fu în stare să stabilească cu precizie ora crimei.

Lady Lebanon se afla în camera ei cînd îi fu adusă vestea și o primi cu un remarcabil sînge rece.

— Anunțați imediat poliția, poruncise ea. Ar fi bine să-i trimitem o telegramă acelui domn de la Scotland Yard. Cum se numește? A, da, Tanner.

Inspectorul primise însă numai telegrama poliției locale, aceea a lady-ei Lebanon ajungînd mult mai tîrziu.

La sosire, inspectorul Tanner constată că se făcuse tot ce trebuia: cadavrul fusese cercetat de medic, fără a fi mișcat din loc, și se luaseră numeroase fotografii. Poliția locală, medicul legist și un alt medic așteptau la locul crimei sosirea mașinii celor de la Londra. Deîndată ce coborî, împreună cu cei patru însoțitori ai săi, Bill Tanner controlă buzunarele mortului; găsi într-unul trei sute de lire, în bancnote de cîte o sută și, în altul, un pașaport. Cercetară cu atenție împrejurimile, dar nu descoperiră nici o urmă de luptă. Văzură doar urmele lăstate de roțile unei mașini, care trecuse peste aleea acoperită cu pietriș și

peste un strat de flori ca să se îndrepte spre satul
Marcs Thornton.

La cincizeci de yarzi de locul unde mașina trecuse
peste alee pentru a doua oară, Totty observă pe sol
o pată de ulei și două chibrituri arse. Unul fusese
stins aproape imediat, al doilea însă era consumat
aproape în întregime.

Cu ajutorul lui Feraby scotoci prin tufișuri și prin
iarbă, dar nu găsi decît o țigară ruptă, pe care Totty
i-o aduse lui Tanner.

— Marca Chesterford, zise inspectorul examinînd-o.
Țigară americană, deși cred că o fumează și mulți en-
glezi. Păstrează-o împreună cu chibriturile. Și acum
vom porni pe alee; poate descoperim urme care duc
din stratul de flori către alee.

În noaptea precedentă plouase și pe pietrișul u-
med se vedeau clar urmele roților.

— Unde este mașina doctorului? întrebă Feraby.

— Șeful poliției locale mi-a spus că a fost găsită
la vreo două mile distanță de aici. Curînd o vor aduce
în sat. A, uite c-o aduc. Totty, spune-le să rămîină
unde sînt. Nu vreau să fie șterse aceste urme. Aruncă
și o privire pe drum, ca să vezi dacă urmele de acolo
corespund cu cele de aci.

— Sînt lăsate de aceeași mașină, raportă Totty
revenînd.

— Ai găsit și urme de pantofi în mașină?

— Da, însă erau atît de încîlcite, încît nu pot fi
folosite ca dovezi, răspunse sergentul.

— Cred că pot să relatez cum s-a petrecut crima,
spuse Tanner. În acest loc, cineva a sărit în partea
din spate a mașinii. Acum, capota ei este coborîtă,
dar sînt sigur că în clipa cînd s-a comis asasinatul
era ridicată. Observați cît de prost a fost trasă...
Chiar aci criminalul i-a petrecut doctorului baticul

în jurul gîtului. De aceea mașina a părăsit aleea și a înaintat în zig-zag. S-a oprit pe stratul de flori, unde ați găsit pata de ulei. Cam peste vreo oră a sosit acela care a dus mașina pe costișa unde a fost descoperită în final. Mai înainte însă, respectivul a desfăcut un pachet nou de țigări Chesterford — Feraby a găsit o bucată din ambalajul său — a scos o țigară, a aruncat-o fiindcă s-a rupt și și-a aprins alta, după ce s-a folosit de două chibrituri. Unul dintre polițiștii locali a văzut mașina trecînd pe la orele două și jumătate noaptea, dar capota fiind coborîtă nu l-a putut zări pe omul de la volan. În schimb, știm ora la care a fost mutată din loc. Doctorul Amersham a plecat de la Marcs Priory pe la orele unsprezece noaptea, a fost asasinat la cîteva minute după plecare și tîrît lîngă tufișuri. Ucigașul a avut apoi suficient timp la dispoziție ca să se ocupe de mașină. Portarul a auzit un zgomot de motor, dar nu poate preciza ora.

Tăcu, masîndu-și furios bărbia.

— Ceea ce nu pot înțelege este de ce a lăsat criminalul cadavrul la Priory Fields cînd, cu mașina, îl putea transporta și ascunde departe de locul crimei! exclamă el enervat.

Ceva mai tîrziu cercetă atent mașina, după ce ordonă să fie ridicată capota. Stabili că existau zgîrîieturi și urme de noroi pe parbriz, iar ceasul mașinii era spart.

— Amersham a lăsat aceste urme, explică Tanner. Cînd a simțit strînsoarea baticului, în jurul gîtului său și-a ridicat picioarele ca să se sprijine de ceva. Cu acest prilej a spart și ceasul.

Pe covorul de cauciuc din partea anterioară a mașinii se vedeau urme care atestau că ceva greu fusese tîrît...

— Pe aci a fost tras cadavrul și tîrit pe iarbă, continuă Tanner. Voi sta de vorbă cu toți servitorii de la castel, cu lady Lebanon și cei doi majordomi americani. Lordul Lebanon s-a întors?

— A sosit cu un sfert de oră înaintea noastră, răspunse Feraby.

— Discută dumneata cu el, Feraby. Nu am chef, pentru moment, să răspund la întrebările lui.

Inspectorul Tanner străbătu aleea și ajunsese în holul castelului. Majordomul-șef îi spusese că lady Lebanon se afla în camera ei. Era însă cineva care-l aștepta cu mare nerăbdare, dornic să-i dea o mulțime de informații. Acest „cineva“ era miss Jackson, camerista.

— Ai văzut-o azi pe lady Lebanon? o întrebă inspectorul.

— Nu, domnule, răspunse camerista. Am bătut la ușa camerei ei, dar nu m-a lăsat să intru. Mi-a spus doar să părăsesc casa cît mai repede. A comandat chiar și o mașină din sat, ca să mă ia.

— Cînd s-a întîmplat asta?

— Pe la orele nouă dimineața. Mi-a plătit leafa pe o lună înainte, de parcă voia să scape cît mai repede de mine. Credea, poate, că intenționeam să rămîn. Știu foarte bine cînd cineva vrea să mă expedieze, adăugă camerista rîzînd.

— Toate acestea s-au petrecut înainte de descoperirea cadavrului? se interesă Tanner.

— Da, domnule. De obicei, lady Lebanon este atît de zgîrcită, încît dărnicia ei m-a pus pe gînduri: „Curios. Vrea să mă vadă luînd trenul de la ora zece. Oare ce s-a întîmplat?“ mi-am spus. Și, de aceea, am avut grijă să pierd trenul, adăugă.

— Ai aruncat o privire în camera ei? întrebă inspectorul.

— Nu, domnule, dar știu că nu s-a culcat deloc. Pantofii pe care-i purta aseară sînt uzi. I-am găsit în toaletă. De asemeni am observat că rochia ei lungă, de casă, era murdărită de noroi. Domnul Kolver, care i-a dus cafeaua, spunea că patul ei era nedeșfăcut. Întrebați-l, domnule.

— Fii liniștită, am să-l întreb, zise Tanner zîmbind. Nu cumva ai auzit pomenindu-se despre crimă înainte de a fi descoperit cadavrul?

— Nu, domnule.

Tanner se duse apoi să-l întilnească pe Totty.

— Du-te la tufișurile unde a fost găsit Amersham și cercetează dacă nu există urme de pantofi de damă, cu tocuri înalte. Uită-te și în partea opusă, unde a fost lăsată mașina. Vreau să știu dacă vreo femeie s-a apropiat de acele locuri.

Kolver îl aștepta în holul cel mare. Lîngă cămin îi zări pe cei doi majordomi și înțelese că erau pregătiți să-l înfrunte. Îl chemă pe cel mai înalt dintre ei.

— Ești Guilder? îl întrebă.

— Da, domnule, răspunse calm acesta. Am avut plăcerea să vă întilnesc azi dimineață, adăugă. Adevărul este că am ajuns aci, puțin înaintea dumneavoastră.

Tanner nu dădu atenție alibiului amintit de Guilder.

— De cîți ani lucrezi la castel? continuă el.

— De opt ani.

— Erai aici pe vremea cînd trăia răposatul lord Lebanon?

— Da, domnule.

Majordomul răspundea zîmbind. Părea că-l distrează conversația respectivă.

— Tot majordom erai și atunci?

— Da, domnule, răspunse Guilder.

— Prin Scotland Yard s-a verificat situația ta financiară, zise inspectorul. S-a constatat că ai deschis la Banca Provincială din Londra un cont curent.

Guilder zîmbi încîntat.

— Faptul că ați reușit să descoperiți acest lucru mă face să stimez și mai mult Scotland Yardul! exclamă el. Da, într-adevăr, am o sumă în cont.

— Nu este ceva obișnuit ca un majordom să aibă bani la Bancă, în Londra, observă Tanner.

— Există și excepții, domnule, rosti Guilder plecînd privirile.

— Ce sumă ai depusă?

— Trei-patru mii de lire, domnule.

Tanner se aștepta ca Guilder să fie tulburat. El însă era cît se poate de calm.

„Este un individ primejdios, se gîndi inspectorul. Nu trebuie să-l subestimez...”

Îl chemă pe cel de-al doilea majordom și corpolen-tul american se apropie cu mîinile în buzunare.

— Și tu ești cetățean american? îl întrebă Tanner.

— Da, domnule, dar nu am cont la Bancă.

— Lucrezi de mult aici?

— De șase ani.

— Ca majordom?

— Da, domnule.

Tanner îl privi și-i remarcă cicatricea de pe obraz. Îl întrebă cînd a căpătat-o.

— S-a întîmplat cu ani în urmă, am fost rănit cu ocazia unei certe, răspunse cu indiferență americanul.

— Erai și atunci majordom? se interesă inspectorul.

— Da, zise Brooks.

Tanner se întoarse spre Guilder.

— Cunoști bine clădirea? îl întrebă. Lady Lebanon mi-a spus să arunc o privire peste tot. Mi-ai putea fi ghid?

— Cu multă plăcere, răspunse Guilder.

Tanner îi expedie pe amîndoi și rămase cu major-domul-șef Kelter, care urmărise cu mare atenție convorbirea lui cu cei doi americani.

— Cu ce anume se ocupă cei doi? îl întrebă Tanner.

— O servesc pe lady Lebanon, pe lordul Lebanon și pe miss Crane, zise Kelter.

— Unde-i acum, miss Crane? întrebă repede inspectorul.

— Afară, la aer, răspunse omul. Biata domnișoară este foarte tulburată, lucru foarte firesc dealtfel.

Tanner nu-l întrebă de ce socotea firească tulburarea fetei, fapt ce-l decepționează pe domnul Kelter.

Chiar atunci apărură Feraby și inspectorul îl trase într-un colț.

— Du-te s-o cauți pe miss Crane și stai de vorbă cu dînsa. Sigur că știe mai multe decît va fi dispusă să-ți mărturisească la început, dar încearcă s-o convingi să ți se destăinuie.

Tinărul polițist plecă și Tanner se întoarse la major-domul șef.

— Ieri noapte nu ai auzit nimic? îl întrebă.

Kelter făcu semn că nu.

— Nici țipete, nici zgomote, nimic? insistă Tanner.

— Nu, domnule.

Însă Tanner era convins de contrariul.

— Îți amintești de noaptea cînd a fost ucis Stand, șoferul? continuă inspectorul. Nici atunci nu ai auzit nimic?

— Nu, domnule. Dealtfel, v-am spus-o și data trecută, cînd ați fost aci.

— În timpul nopții a intrat cineva în această încăpere?

— Nu, domnule. Mă iertați, adăugă apoi repede,

însă v-am văzut discutînd cu Delia Jackson, camerista lady-ei Lebanon.

Privi în jur și continuă în șoaptă:

— A fost concediată azi dimineată. Poate că ea va putea răspunde la întrebarea dumneavoastră, fiindcă are permisiunea de a circula, noaptea târziu, în această aripă a casei. Un servitor concediat simte oarecare ciudă și va fi desigur dispusă să vă dea informația dorită.

— Mulțumesc, spuse Tanner. Am să stau de vorbă cu ea.

Kelver privi spre palierul de sus al scării și se întoarse spre inspector.

— Vine lady Lebanon, domnule, îl anunță el.

Lady Lebanon coborî scările cu pași rari. Era foarte calmă și stăpîină pe sine. Cearcănele de sub ochii ei confirmau cele spuse de camerista Jackson. Cînd vorbi însă, vocea lady-ei răsună plină de siguranță, de parcă nimic neobișnuit nu-i tulburase liniștea.

— Domnule Tanner, aveți tot ce vă trebuie? i se adresă ea. Kelver, ai grijă, te rog, ca domnul Tanner să vadă întregul personal și ajută-l cît poți. Veți termina astăzi ancheta? i se adresă inspectorului și se îndreptă spre biroul ei.

— Nu cred, răspunse Tanner.

O privi cercetător. Lady Lebanon era una din acele ființe pe care nu le supui nici cu amenințări, nici cu promisiuni. Dacă izbutea s-o faci să declare ce știe, ar fi fost o adevărată performanță.

— Am cerut să vi se rețină o cameră la hanul „White Hart“, zise lady Lebanon. Este un loc confortabil, deși am auzit vorbindu-se că unuia dintre oamenii dumneavoastră i s-a întîmplat acolo ceva neplăcut.

— Da, replică Tanner. Mi-ați permis să vizitez casa, continuă.

— Firește. Brooks poate să vă însoțească.

Stătu lângă biroul ei cu mâinile sale albe sprijinite pe sugativa ce-l acoperea în parte.

— Se pare că acel om a fost ucis în parc, zise ea și Tanner o privi mirat.

— Care om? făcu el nedumerit.

— Doctorul Amersham, zise ea.

Femeia din fața lui era, într-adevăr, altfel decât ceilalți, își spuse iar inspectorul. Pentru dinsa Amersham era un „om“ oarecare. Fusesse asasinat în parcul castelului ei, însă acest lucru nu părea s-o impresioneze în mod deosebit.

— Da, a fost asasinat în parc și locuința dumneavoastră este în acest parc. Nu-i, prin urmare, exclus ca să fi auzit cineva vreun strigăt..., dacă s-a auzit...

— Va fi foarte interesant dacă veți descoperi așa ceva, rosti rar lady Lebanon.

Apăsă pe butonul soneriei din fața ei și, aproape imediat, se ivi Brooks.

— Arată-i, te rog, domnului Tanner, casa, îi spuse ea majordomului.

CAPITOLUL 16

După ce inspectorul Tanner ieși, lady Lebanon îl chemă pe Kolver.

— Când vor pleca polițiștii? îl întrebă.

— Mi se pare că vor sta încă destul de mult pe aci, mylady, răspunse Kolver și, văzînd-o îndreptîndu-se spre scară se grăbi să adauge: Iertați-mă, mylady, însă aș dori să vă vorbesc despre ceva oarecum neplăcut — neplăcut pentru mine, adică — adăugă. Mîine este sfîrșitul lunii și aș dori să binevoiți a-mi primi demisia.

Îl privi încruntînd sprîncenele. S-ar fi putut crede că pentru dînsa, demisia lui Kelter era o adevărată tragedie.

— După cum înțelegeți, desigur, mylady, continuă Kelter, toate aceste evenimente îngrozitoare m-au impresionat profund.

— Dar nu se referă la dumneata, Kelter, zise lady cu bunăvoință.

— Vă rog să mă iertați, insistă Kelter. Știu că reacția mea nu este cea mai potrivită, însă de cînd lucrez, numele meu nu a fost legat de asemenea întîmplări.

— Foarte bine, Kelter, rosti ea încet. Regret, totuși, fiindcă îmi dau seama că va fi greu să te înlocuiesc.

Majordomul-șef se înclină ușor. Era mulțumit că-i acceptase demisia.

— Unde este lordul Lebanon?

— În camera lui, mylady, răspunse Kelter. Abia s-a întors.

— Spune-i că vreau să-l văd.

Cînd Willy Lebanon ajunsese în fața ei, destul de speriat, îl privi intens cu ochii ei negri și el simți că-i piere curajul de a o înfrunta.

— Este foarte trist ceea ce s-a întîmplat..., începu el.

— Unde ai fost azi dimineață, cu mașina ta, Willy? îl întrerupse lady Lebanon.

— În oraș, mamă, răspunse el, umezindu-și buzele uscate.

— Unde anume?

— La Scotland Yard, spuse el, străduindu-se să zîmbească.

— De ce te-ai dus la Scotland Yard? continuă ea să-l întrebe.

Willy îi evită privirea și, cînd vorbește, se exprimă cu greu.

— În casa asta se întîmplă lucruri pe care nu le înțeleg, reuși el să rostească. Mă îngrozesc toate și..., cum să-ți explic? Mă rog, am vrut să mă duc și m-am dus...

— Willy! exclamă maică-sa cu asprime și el se zăpăci.

— Regret, mamă, replică lordul, dar te porți cu mine de parcă aș fi un copil mic.

— Așadar, ai fost la Scotland Yard! zise lady Lebanon. A fost o prostie din partea ta. Fii sigur că dacă poliția vrea să afle ceva, poate să o facă și fără ajutorul tău. Purtarea ta m-a supărat foarte mult. Le-ai spus ceva despre Amersham?

De fapt, lady Lebanon voia să-i pună această întrebare. Știa de la Guilder că fiul ei se dusese la Scotland Yard, dar acesta nu fusese în stare să-i comunice clar ce discutase acolo.

— Nu, răspunse lordul morocănos. Le-am declarat doar că-l găsesc pe Amersham foarte ciudat, că la castel se întîmplă multe pe care nu le înțeleg. Nu-i înțeleg pe blestemații ăștia de majordomi americani. Nu-l înțeleg pe Guilder. Ca să fiu sincer, aș fi preferat să nu mă fi întors niciodată din India.

Lady Lebanon se ridică și se apropie de el. Îl privi aproape amenințător.

— N-ai să te mai duci la Londra fără permisiunea mea, îi spuse, și nu vei pomeni poliției despre cele ce se petrec în această casă. Ai înțeles?

— Da, mamă, murmură tînărul.

— Vreau să te porți cu mai multă demnitate, continuă ea. Nu este cazul ca tu, un Lebanon, să legi prietenii cu polițiști și cu oameni de teapa lor.

— Nu știu, răspunse el. Cu mine s-au purtat frumos. Guilder însă m-a urmărit.

— A făcut-o, fiindcă i-am poruncit eu, zise lady Lebanon. Îți ajunge această explicație?

— Da, mamă, zise Willy disperat.

Se pregătea să părăsească încăperea când ea îl chemă iar.

— Nu pleca. Trebuie să semnezi niște cecuri.

Scoase dintr-un sertar un carnet de cecuri și-l deschise. Tinărul lord se apropie și luă un stilou. Ca de obicei, erau cecuri în alb.

— De ce-mi dai să semnez totdeauna cecuri în alb? observă el indispus. Ar trebui să știu...

— Semnează patru, îi ceru lady Lebanon. Și fii atent să nu le pătezi.

Willy Lebanon ar fi vrut nu numai să păteze, ci și să rupă acele cecuri. Însă privirea mamei lui îl paraliza și semna supus. Dealtfel, nu trebuia să-și facă griji. Era bogat și mama lui se dovedise o foarte bună administratoare. Acum, voia să se întâlnească cu inspectorul Tanner și cu sergentul Feraby, și de îndată ce semna, fugi de lângă dînsa.

Lady Lebanon la rîndul ei se ridică de la birou și începu să urce treptele. Deodată se opri. Cît era de neatentă! Coborî în fugă scara, privi în jur și deschizînd unul din sertare, scoase dinăuntru o bucată de pînză roșie, mototolită. Cu mîini tremurătoare deschise soba și aruncă baticul în foc. Pentru o clipă zări scîlpirea micului sigiliu și se înfioră. Ce nebunie din partea ei... Nu trebuia să lase baticul într-un sertar unde putea fi găsit de polițiști! Părăsită de puteri, se reazează tremurînd pe scaun...

Sergentul Totty nu întârzie să descopere o urmă de pantof femeiesc la capătul aleei. Curînd, găsi încă una lîngă mașină. În schimb, nu izbuti să dea de nici un indiciu în apropierea locului unde fusese tîrît cadavrul lui Amersham. Își continuă căutările și într-un punct al stratului, unde iarba era mai rară, zări amprenta clară a unui pantof femeiesc.

Se aplecase s-o inspecteze mai îndeaproape, cînd, deodată, îl văzu pe majordomul american care-l urmărea cu interes.

— Căutați urme, domnule Totty? îl întrebă el. Cred că această amprentă de pantof aparține lady-ei Lebanon. A fost aci azi dimineață.

— N-a ieșit deloc din camera ei, îl contrazise sergentul.

— Da? Poate. Eu mă bazez pe cele auzite de la servitori. Au văzut-o părăsindu-și camera.

— Ce să caute aici? se miră Totty și, bruse, îi veni o idee.

Începu să se caute prin buzunare.

— Nu cumva ai o țigară? îl întrebă pe american.

Guilder scoase o tabacheră de argint, o deschise și i-o întinse.

— Sînt țigări Chesterford, rosti calm, ca aceea găsită azi dimineață. Am fumat-o puțin înainte de venirea dumneavoastră.

— De unde știi că am găsit-o? întrebă Totty.

— Nu ați descoperit-o dumneavoastră, ci domnul Feraby, răspunse Guilder rîzînd. Aș putea deveni un bun detectiv, domnule Totty.

Sergentul preferă să nu continue discuția, ci își văzu de cercetări. Străbătu o pajiște și ajunsese lîngă un pîle de copaci, de unde putea vedea casa pădurarului.

Se pregătea să plece, când observă un scaun, aflat sub un copac. Pe iarbă se găsea o pipă și cenușă provenită de la tutunul ei. Cineva stătuse acolo. Se vedea și amprenta lăsată de un bocanc. Curînd, descoperi printre buruieni o pușcă. Faptul că nu era ruginită dovedea că nu zăcea acolo de mult timp. O verifică și constată că era încărcată. Scoase gloanțele și le puse în buzunar. Reveni apoi la locul unde-l lăsase pe Guilder. Îl văzu ieșind pe poarta castelului.

— Salutare, sergent..., începu Guilder vesel, dar zărind arma se întunecă la față. Unde ați găsit-o? Întrebă.

— Numai eu pun întrebări, îl repezi Totty. Cunoști arma?

— Seamănă cu aceea a pădurarului.

— Și asta? făcu Totty arătîndu-i pipa.

— Nu, domnule, n-am văzut-o niciodată, răspunse majordomul, însă, dacă veți analiza cenușa veți afla cui aparține.

— Unde este inspectorul Tanner? Întrebă sergentul Totty.

Tanner se afla la etajul castelului. Controlase întreaga clădire, fără să descopere nimic esențial. Trecurse prin toate încăperile, însoțit de Brooks. Camera lordului Lebanon era mică, dar mobilată modern. Cea mai spațioasă era aceea a Ilei Crane: mare cît o sală, și cu aspect dezolant din pricina lambriurilor de culoare închisă și a tavanului scorjit. Mobilierul sărăcăcios consta dintr-un pat cu baldachin, o toaletă, o canapea și două fotolii.

— A fost camera răposatului lord, explică Brooks. E numită „camera bătrînului lord“. Este bîntuită de fantome și e singura dintre toate încăperile care mă înfioară.

Tanner nu răspunse. Cerceta lambriurile care acopereau pereții și le ciocănea din cînd în cînd. Brooks îl urmărea cu interes.

— Există multe treceri secrete în castel, dar nu mai sînt folosite, zise majordomul.

— Care este camera lady-ei Lebanon? îl întreabă Tanner.

— Am să v-o arăt.

Apartamentul lady-ei Lebanon se găsea pe partea opusă a coridorului, era plăcut, frumos mobilat. Prețioase covoare persane acopereau podeaua.

Pe biroul din camera lady-ei, Tanner zări un mers al trenurilor.

— Lady Lebanon călătorește des?

— Nu, răspunse Brooks, însă l-a trimis pe Guilder la Londra și presupun că a consultat mersul trenurilor.

— Guilder s-a dus și s-a întors cu mașina, remarcă Tanner.

În coșul de hirtii nu găsi ceva deosebit, cu excepția unei foi, smulsă dintr-o agendă, pe care figurau cîteva cifre: „630, 83, 10, 105“.

Fuseseră scrise cu cerneală albastră și pe birou era un creion albastru. La început nu înțelese semnificația lor, apoi se lămuri că aveau legătură cu mersul trenurilor, mai precis cu plecările a patru trenuri care erau la orele: 6,30, 8, 3,10 și 10,5. De ce patru trenuri se întreabă inspectorul. Însă ce tren putea să plece la 10 și să sosească la destinație după cinci minute? Pînă la urmă, ajunse la concluzia că era vorba de trenuri care porneau spre Europa, unul la 6,30, cu sosirea la 8,3 și celălalt cu plecarea la ora 10 și sosirea la 10,5, dar a doua zi, firește; ambele. Oare unde sosea la 10,5? Undeva între Paris și Dijon?

— Aci este o cameră pe care ar trebui s-o vedeți. Era destinată musafirilor și doctorul Amersham o folosea cînd dormea la castel.

— Aici ce este? întrebă Tanner, arătînd o ușă pe lingă care majordomul trecuse fără să se oprească.

— Este o debară.

— Aș dori s-o vizitez, insistă Tanner.

— Dar nu are nimic înăuntru, replică Brooks.

— Există ceva acolo pe care nu vrei să-l văd, spuse inspectorul, de aceea ai fost dispus să-mi arăți camera lui Amersham. Deschide-o pe aceasta.

— Nu am cheia ei, răspunse majordomul, dar și dacă o aveam nu merită osteneala s-o cercetați. E plină cu tot felul de vechituri.

— Du-te să aduci cheia, porunci Tanner.

— Mai bine s-o cereți lady-ei Lebanon. Eu nu am chei, mormăi Brooks. De unde să știu că o să vreți să intrați și în debară?

Tanner lovi de cîteva ori ușa. I se păru deosebit de masivă.

— Ușa asta e cam prea solidă pentru o debară, observă el.

Își lipi urechea de ușă, dar nu distinse nici un zgomot în interior.

— În regulă, zise Tanner, să mergem mai departe, dar am să mă reîntorc...

Brooks înaintă tăcut. Părea că ceva îl indispusese. Deschise ușa camerei doctorului Amersham și se opri în prag.

— Nu este nimic interesant aci, dar poate vreți să intrați.

Inspectorul făcu o verificare minuțioasă, fără a găsi însă vreun obiect aparținînd lui Amersham. Tocmai voia să iasă, cînd apăru sergentul Totty cu arma găsită. Intră și trase ușa după el.

— Trebuie să vă raportați ceva, începu el și îi relată lui Tanner cele descoperite.

— Cred că pușca și pipa aparțin pădurarului, încheie Totty.

— De ce le-a lăsat acolo? întrebă Tanner. Arată-mi gloanțele.

Sergentul i le dădu și apoi, după ce Tanner le cercetă, le puse iar în buzunar.

— Mi se pare ciudat ca un pădurar să folosească o astfel de armă, zise inspectorul. Nu cred că Tilling intenționa să-i împuște cu ea pe braconieri. Presupun că se așezase acolo ca să-i urmărească pe cei care intrau în locuința lui. Bănuiesc pe cine aștepta să se arate. Apoi, s-a petrecut ceva care l-a determinat să-și lase în acel loc atât pipa cât și pușca. Oare ce anume s-a întâmplat?

— Am trimis să-l cheme, spuse Totty.

— În ce privește țigara, continuă Tanner, e clar că Guilder nu se mulțumește să furnizeze un alibi doar pentru sine; vrea să-i asigure unul și lady-ei Lebanon. Desigur că ea a coborât în parc când a auzit de crimă — și asta s-a întâmplat cu mult înainte de a fi descoperit cadavrul. Întrebarea este ce a împiedicat-o să se apropie de locul unde zăcea mortul? De ce s-a mărginit să umble încoace și încolo la cincizeci de yarzi departe de tufișurile unde a fost găsit Amer-sham? Am să-ți spun eu, Totty. Pentru simplul motiv că mylady habar nu avea unde zace cadavrul. Nimeni nu știa că este acolo. Castelana credea că se află în altă parte și-l căuta.

Tanner rămase pe gânduri câteva clipe.

— Altă întrebare este: era și Guilder acolo? Nu cred. Oricum, ea nu l-a văzut. Poate că majordomul a apărut mai târziu sau, dimpotrivă, a fost acolo tot

timpul, dar lady Lebanon nu știa. Mă interesează ce ne va spune domnul Tilling.

— Castelul ăsta este un loc straniu..., murmură Totty.

— Ai dreptate, admise Tanner.

La Marcs Priory erau trei telefoane și Tanner îl alese pe acela din camera domnului Kelter, ca să telefoneze la Scotland Yard.

— Am nevoie de o listă cu mersul tuturor trenurilor care pleacă la șase și jumătate și ajung la destinație la opt și trei minute. Și una cu trenurile care pleacă la zece, dimineața sau seara și sosesc la destinație la zece și cinci, în aceeași seară sau a doua zi. Mă interesează trenurile cu acest orar din orice parte a Angliei ar fi, îi spuse el unuia dintre subordonații săi. Nu știu din ce gări pornesc aceste trenuri. Asta trebuie s-o aflați voi.

Oare ce planuri își făcuse lady Lebanon? Cadavrul a fost găsit la unsprezece dimineața, — dar crima fusese comisă cu vreo douăsprezece ore mai devreme și ea o știa. Să fi vrut să fugă? Nu părea să fie genul de persoană care o șterge așa ușor. Doar dacă teama resimțită nu o determinase să acționeze astfel.

Tanner se îndreptă spre holul principal ca s-o interogheze pe lady Lebanon, când îl văzu pe Totty.

— Tilling nu este la Marcs Thornton, raportă el. A plecat dis-de-dimineață, însă nimeni nu știe unde.

— Nici locatarii de aci nu știu? întrebă Tanner.

— Am vorbit cu lordul Lebanon, dar mi-a spus că nu-l cunoaște prea bine pe pădurar, cu care nu a avut de-a face. L-am rugat s-o întrebe pe lady Lebanon, însă se pare că nici ea nu știe.

— Cine ți-a comunicat că Tilling a plecat azi dimineață?

— Nevastă-sa, răspunse Totty.

— E aici? întrebă inspectorul. Vreau s-o văd.

— I-am spus să vină, dar nu vrea, roști Totty încurcat. Părerea mea este că doamna Tilling ar putea face declarații interesante, însă se teme la fel de mult ca miss Crane.

— Miss Crane? se miră Tanner. Este și ea înspăimântată?

— Feraby face tot ce poate ca s-o liniștească, dar fără prea mare succes, spuse Totty zîmbind.

— Bine, în acest caz, să mergem noi la doamna Tilling.

Străbătură Priory Fields ca să ajungă la casa pădurarului. Cînd se apropiară, ușa se deschise. Deși o văzuse numai o dată Tanner o cunoștea pe soția pădurarului. Acum o găsi foarte schimbată: era palidă și trasă la față. Se vedea limpede că-și petrecuse noaptea veghind. După o scurtă ezitare îi pofti să intre și, curînd, se instalară în micul ei salon.

— Ați venit pentru Johnny, nu-i așa? îl întrebă ea pe Tanner. Nu știu unde este. A plecat dis-de-dimineată.

— Unde s-a dus?

— Nu știu, domnule Tanner, nu obișnuiește să-mi spună ce are de gînd să facă...

— Ieri noapte la ce oră s-a întors?

— Dimineata, devreme, răspunse femeia, după o scurtă ezitare. A intrat, și a ieșit aproape imediat. Atîta știu.

— Erați culeată? i se adresă Tanner zîmbind, ca să-i dea curaj.

— Da...

— Cît era ceasul?

— Unu, zise ea. Am auzit apa curgînd în bucătărie, care se află perete în perete cu dormitorul, și m-am dus să văd ce este.

Apoi, deodată, își acoperi fața cu mâinile și izbucni în plîns.

— Doamne! E îngrozitor! gemu ea. Amîndoi morți! Stand și Amersham!

Tanner așteptă răbdător ca interlocutoarea lui să se liniștească.

— Doamnă Tilling, i se adresă el, îmi veți face un mare serviciu, și nu numai mie ci și dumneavoastră înșivă, dacă-mi veți relata ce s-a întîmplat noaptea trecută. Sînt convins că aveți multe de spus. Cînd are să se întoarcă soțul dumneavoastră?

— Nu știu, murmură ea. Sper să nu-l mai văd niciodată.

— Unde s-a dus?

— Nu mi-a spus.

— Ați auzit, la ora unu, apa curgînd. Era soțul dumneavoastră? Ce făcea?

Femeia nu răspunse.

— Fusesse rănit și se spăla? insistă Tanner.

— Nu era ceva grav, se grăbi ea să-l asigure. O simplă zgîrietură. Din pricina tufișurilor...

— Era zgîriat la mînă?

— Da, însă nu prea tare.

— La ambele mîini? vru să știe inspectorul.

Doamna Tilling tăcu.

— I-ați dat ceva ea să-și lege rănile? întrebă iar Tanner. Hotăriți-vă, doamnă Tilling, vorbiți! E-ați pansat?

— A făcut-o singur, răspunse ea indispusă. S-a folosit de o batistă. Tăieturile nu erau adînci.

— Se certase cu cineva?

— Presupun, zise ea  ftind. De obicei, se ia la har a cu to i.

— A  dori să-mi mai spuneți ceva, continuă Tanner. Inainte de a pleca, domnul Tilling  i-a schimbat hainele?

— Da, admise ea, privindu-l speriată.

— Unde sînt hainele pe care le-a scos?  ntreb  inspectorul, care cu greu reu ea s-o convingă pe doamna Tilling să-i explice clar ce anume se  nt mplase.

CAPITOLUL 18

P n  la urmă, soția pădurarului acceptă să vorbească mai coerent. Spuse că pe la unu, unu  i jumătate — nu era sigură în privin a orei — auzise apa curg nd în bucătărie. Era trează, dar nu culcată c m  i spusese înainte. Admise că se afla în salon, cu lumina stinsă. Probabil, g ndi Tanner, aștepta pe cineva. Ferestrele erau deschise  i c nd îl văzuse pe Tilling intr nd grăbit,  i ie ise în  nt mpinare.

Bărbatul ei nu-i pomenise nimic despre cele  nt mpl te.  i spusese doar că se certase cu cineva  i ea îl întrebase dacă acela era Amersham, dar so ul ei o asigurase că nu-l văzuse pe doctor. Pădurarul avea răni la ambele m ini, iar vestonul  i era rupt  i cu gulerul smuls; parcă se luptase cu o fiară sălbatecă.

 i tamponase cu iod rănile  i-i pansase mina care era mai serios zg riat . El îmbrăcase, apoi, un costum gri  i la trei  i jumătate, părăsise casa.

Doamna Tilling scoase dintr-un dulap costumul, purtat de so ul ei în noaptea precedentă. Chiar în fața avea o pată de sânge, dar putea proveni de la rănile lui. Lipseau doi nasturi, iar al treilea at rna. Vestonul, într-adevăr, era într-o stare jalnică...

— Avea răni și pe față? se interesă Tanner.

— Da, admise ea. Nu tăieturi, numai vînătăi. Era foarte neliniștit și tulburat și n-a vrut să-mi spună nimic. Doar că se bătuse cu un braconier și că își pierduse arma.

— Înainte de a pleca v-a dat bani? se interesă Tanner.

Femeia nu se grăbi să răspundă, însă, după o oarecare ezitare, îi arătă patru bancnote noi de cinci lire fiecare.

Tanner își notă numerele lor.

— Mai avea și alți bani?

— Da, mulți, spuse doamna Tilling. Avea un teanc întreg. Mi-a explicat că se va întoarce peste șase săptămîni, nimic altceva. Sînt gata să jur că nu el l-a ucis pe doctorul Amersham. Soțul meu este certăreț, dar nu asasin. Nici pe Stand nu l-a ucis. Înainte de a pleca de aici l-am întrebat și el mi-a jurat în genunchi că nu-l întîlnise deloc pe Stand în noaptea cînd a fost omorît.

— Cîte pipe avea domnul Tilling?

— Una singură, răspunse femeia mirată.

— Sînteți sigură că a plecat la orele trei și jumătate? o întrebă iar Tanner.

Nu era absolut sigură, deoarece orologiul casei se oprise și nu se gîndise să se uite la ceasul ei de mînă. Însă se ghidase după orologiul din turnul bisericii, pe care-l auzise bătînd.

Cînd părăsiră casa pădurarului, Tanner îi dădu numerele bancnotelor lui Totty.

— Du-te la Banca din sat, vezi de unde provin și află dacă au trecut prin contul cuiva din Marcs Thornton. Ia mașina poliției, fiindcă vreau să te întorci repede. Și încă ceva, Totty, adăugă el, telefonează la Scotland Yard și cere-le să publice în presă un anunț

către toți tutungii, prin care să li se ceară să comunice poliției care dintre ei a vîndut o pipă mare, de tip „Orsus“, unui bărbat, între orele opt și jumătate și zece dimineața.

— Vă gîndiți la Tilling? întrebă Totty și Tanner făcu semn că da.

— Cînd cineva își pierde pipa favorită, explică inspectorul, mie la sută că se grăbește să-și cumpere una la fel. Să i se ceară tutungiiului care a vîndut pipa să facă o descriere amănunțită a cumpărătorului.

Inspectorul Tanner se întoarce la castel, unde-l în-tilni pe sergentul Feraby, și pe Ila Crane. Ea se cal-mase.

— Spune că nu știe nimic, dar sint convins că, dimpotrivă, știe multe, zise Feraby, urmîndu-l pe Tanner în hol.

Ila așteaptă să plece Tanner, apoi se apropie din nou de tînărul polițist.

— Mă sperie, șopti ea.

Feraby zîmbi.

— Domnul Tanner? Este cel mai bun om din lume, îi spuse.

*

* *

Cînd lady Lebanon coborî în hol, o găsi pe Ila Crane așezată pe canapea.

— Ila! o strigă și fata tresări.

— Doriți ceva? o întrebă tînăra.

Auzi pe cineva rîzînd și se întoarce. Pe una din trepte era Willy Lebanon.

— Unde ai fost Willy? îl întrebă maică-sa cu asprime.

— M-am străduit să atrag atenția polițiștilor asupra mea, răspunse el zîbind. Dar se pare că nimeni nu vrea să mă folosească drept detectiv amator.

— Nu e cazul să te amesteci în treburile lor, observă lady Lebanon.

Tînărul lord o privi insistent.

— Nu-mi pare deloc rău că a murit Amersham, strigă el. Acesta este adevărul, mamă! Chiar dacă te supără cuvintele mele. Firește, cînd cineva moare, îți pare rău... însă era un parazit și mărturisesc că mă simt mai bine de cînd a... dispărut. Acesta este adevărul.

— Poți pleca, Willy, zise lady Lebanon cu răceală. El însă nu plecă.

— M-au întrebat dacă am auzit ceva și eu le-am spus că „da”. De fapt, n-am auzit nimic, dar speram că astfel le voi stîrni interesul față de mine. Trudă zadarnică...

— Willy, cînd vei termina cu aceste prostii, te-ăș ruga să mă lași singură cu Ila, i se adresă mama lui cu un ton liniștit. Am de vorbit cu Ila.

Lordul Lebanon părăsi nu prea încîntat încăperea; nu era în stare să se opună voinței lady-ei.

Cînd zgomotul pașilor lui se stinse, castelana se întoarse spre Ila.

— Ce s-a întîmplat? o întrebă repede. Vorbește înainte ca polițistul acela să se întoarcă. Doamne, dar ce ai pățit?

Ila își frîngea mîinile și abia putea respira.

— Azi dimineată, am deschis sertarul biroului dumneavoastră și am găsit acolo un batic roșu, cu un sigiliu auriu în colț, murmură fata, aproape plîngînd.

Chipul lady-ei Lebanon se întunecă.

— De ce ai deschis sertarul de la biroul meu? o întrebă cu asprime.

— Aveam nevoie de carnetul de cecuri, replică Ila. De ce ați lăsat baticul într-un asemenea loc?

Lady Lebanon zîmbi.

— Scumpa mea copilă, visezi! În care sertar era? Cînd fata îi arătă, îl deschise.

— Aici nu este nimic, rosti calm lady Lebanon. Te rog, Ila, nu te enerva.

— Să nu mă enervez! strigă fata cu o voce stridentă. Cum să nu mă enervez? Un om a fost asasinat de o bestie!

Continuă cu glas tremurător:

— Il uram, fîrște că îl uram. Se purta cu mine, totdeauna atît de... nepotrivit, însă...

Lady Lebanon se apropie de ea.

— Se purta nepotrivit cu tine? Ce vrei să spui? i se adresează cu glas tăios. A încercat să facă dragoste cu tine? Amersham?

Fata gemu și se așeză din nou pe canapea, cuprîndu-și capul în mîini.

— Nu mai pot rămîne aci, murmură ea, nu mai pot...

Lady Lebanon zîmbi iar.

— Locuiești aici de mult..., spuse.

Scoase dintr-un sertar al biroului ei o scrisoare.

— Luni i-am trimis prin mandat mamei tale banii și azi am primit o scrisoare de la ea. Fetitele o duc bine cu școala. Îmi scrie că, pentru prima oară, după necazurile prin care a trecut, se simte liniștită și în siguranță.

Ila Crane înțelese aluzia. Cîndva îi fusese milă de aspra lady Lebanon, acum însă o ura. Era îngrozitor să-i arunce așa, în față, că fericirea mamei și a surioarelor ei se datora pomenii ei.

— Știți foarte bine că n-aș rămâne aici nici măcar o zi, dacă nu ar trebui să-mi ajut mama și surorile, spuse fata cu greutate.

Lady Lebanon înalță capul. Auzise glasul lui Tanner.

— Pentru numele lui Dumnezeu, exclamă ea, lasă istericalele. Ți ofer un mare ajutor. Iar când vei deveni lady Lebanon, te vei convinge că nu sînt nici meschină, nici mîrginită.

Ila o privi uimită. Oare la ce se referea?

— Te-am văzut cu tînărul polițist, continuă lady.

— Este atît de simpatic! zise Ila. Mult mai simpatic decît...

— Decît meriți? o întrerupse lady Lebanon. Nu fi proastă. Sînt sigură că este un om plăcut. Știe să vorbească frumos. A urmat, precis, o școală serioasă. A primit o bună educație. Cum se numește?

— John Feraby, răspunse Ila.

— Feraby! exclamă lady Lebanon uimită. Nu cumva aparține familiei Feraby din Somerset? Din familia lordului Lesserby?

— Da, cred că este originar din Somerset.

Lady Lebanon o privi gînditoare.

— Poți sta oricînd de vorbă cu el, numai să nu-i pomenesci de doctorul Amersham, zise calm. Așadar a încercat să-ți facă curte?

— Amersham e mort, replică Ila. Doamne, ce îngrozitor!

— Tînărul Feraby ți-a pus multe întrebări?

— Nu, răspunse cam aspru Ila. Vorbeam despre cunoștințele noastre comune. Însă domnul Tanner îmi va adresa întrebări. Ce să-i spun?

— Draga mea, replică lady Lebanon, îi vei spune doar ceea ce este necesar să știe.

În clipa aceea intră Feraby.

— Mă scuzați, mylady, dar domnul Tanner vă caută. Am să-i comunic că sunteți aici.

— Nu plecați, domnule Feraby, i se adresează castelana. Mă voi duce eu la domnul Tanner. Unde este?

— În camera majordomului-șef. Telefonează la Londra.

— Ce să fac? rise ea. Voi merge în camera majordomului-șef.

— Ciudată femeie! murmură Feraby când lady Lebanon îi lăsă singuri. Apartine Evului Mediu.

— Apartine epocii noastre, îl contrazise Ila.

După o scurtă tăcere, Feraby o privi cu atenție.

— Pot să te întreb ceva?

— Desigur.

— Ce anume te înspăimîntă?

— Ce te face să crezi că sînt înspăimîntată? replică Ila, încercînd să evite răspunsul.

— Mereu te uiți în urmă, de parcă ți-e teamă că se va ivi vreo fantomă. Precis că în clădirea asta veche există o mulțime de coridoare secrete. Așadar, de ce te temi?

— De poliție, zise Ila, reușind cu greu să zîmbească. Și de ceea ce s-a întîmplat noaptea trecută, se grăbi să adauge, văzîndu-l dînd din cap neîncrezător.

Explicația ei nu-l mulțumi.

— Te temi de multă vreme, nu-i așa? insistă.

— Cine ți-a spus? întrebă ea indispusă.

— Aș vrea să te ajut, zise Feraby. Crezi că pot?

— Vrei să-ți vorbesc în mod... oficial?

Feraby ar fi trebuit să-i răspundă „da“. Asta era profesiunea lui. Trebuia să-i afle taina, știa însă că dacă ar face așa ceva ar ajunge să se urască pe sine.

— Nu mă tem de nimic, repetă Ila, și privi spre scară. Acolo, este cineva, murmură. Trage cu urechea...

Feraby se duse pînă la scară și privi. Nu era nimeni. Reveni lîngă fată gînditor.

— Aci vă temeți toți că sînteți spionați, observă el. Cînd lordul Lebanon a venit la Scotland Yard, se temea și el că ascultă cineva la ușă. Casa asta are ceva care v-a distrus nervii. Ce este?

Și cum Ila tăcea, continuă:

— Care este taina castelului Marcs Priory?

Tînăra zîmbi, dar zîmbetul ei era prefăcut.

— Păcă ai povesti un basm, zise ea. Sau un roman de aventuri, avîndu-l ca erou principal pe domnul Tanner.

Îl privi cîteva clipe, înainte de a se hotărî să continue.

— Este deștept? îl întrebă cu seriozitate.

— Tanner? Este cel mai deștept dintre toți cei de la Scotland Yard, răspunse Feraby cu convingere.

— Pe cine bănuiește? se interesă Ila.

— Cred că pe toți, zise el rîzînd.

Deodată, Ila se apropie de dînsul și-l apucă de mină. Era atît de tulburată că tremura.

— Vreau să te întreb ceva, șopti fata. Dacă cineva știe cine a comis oribila crimă... și nu spune nimic poliției... adică, în cazul că ascunde acest lucru, comite un delict?...

— Persoana care știe ceva despre o crimă și nu face o declarație este considerată părtaș la crimă, o lămuri Feraby.

Observînd spaima din ochii ei, se grăbi să adauge cu blîndețe:

— Cine știe ceva, trebuie s-o spună. Poate că îți este mai ușor să-mi spui mie.

Însă, între timp, Ila Crane își regăsise singele rece.

— Nu știu nimic, exclamă ea. De ce aş ştii? Crezi că nervozitatea mea . . . Oare nu este firesc să mă enerveze asemenea situație? Dar aceasta nu te interesează pe tine!

— Te înșeli, mă interesează foarte mult, răspunse el simplu.

Ar fi vrut să-l întrebe de ce, însă o astfel de întrebare nu ar fi folosit la nimic.

— Îmi închipui că ați dat un număr acestui caz, spuse ea, dornică să schimbe subiectul conversației.

— Nu. Însă pentru mine este „Cazul Doamnei înspăimântate“.

— Te referi la mine? murmură fata cu glas stins.

— Da, la tine.

Tînărul polițist tăcu și începu să adulmece aerul. Se ridică și privi sub birou și după canapea.

— Arde ceva! exclamă el. Nu cumva ai aruncat vreo țigară aprinsă pe covor?

— Sper că nu, răspunse Ila. Dacă află lady Lebanon vom avea mari neplăceri.

Feraby se apropie de sobă și o deschise.

— Cineva a ars aci ceva, spuse tînărul, aplecîndu-se. Este o bucată de pînză. Simți cum miroase?

— Nu, nu simt nici un miros, murmură Ila, pă-lind.

Totty intră tocmai atunci în hol.

— Vino să arunci o privire la ce am găsit, îl îndemnă Feraby și el se grăbi să se apropie de sobă.

— Pare să fie o bucată de cîrpă, observă Totty.

Feraby se pregătea s-o ia de pe grătarul sobei, însă Totty îl opri.

— Nu o atinge. Vezi acel mic sigiliu? Este cam ars, dar îl poți vedea nu? Unde este Tanner? întrebă sergentul Totty.

Feraby se întoarse spre Ila. Era palidă și tăcută. Ea știa foarte bine ce era bucata aceea de pînză...

CAPITOLUL 19

Inspectorul Tanner sosi în grabă și privi. Deși baticul arsese în mare parte, se putea constata calitatea materialului, iar sigiliul, parțial topit, dovedea clar că era vorba de un batic asemănător aceluia cu care fuseseră sugrumați Stand și Feraby, la fel cu cel găsit în biroul doctorului Amersham.

Cînd lady Lebanon coborî mai tîrziu în hol, îl găsi pe Tanner singur.

— A ars ceva în sobă? întrebă ea cu indiferență. Cred că este o bucată de mătase. Da, asta trebuie să fie. Aseară făceam o păpușă pentru bazarul de binefacere, care se va organiza în sat. Azi dimineață am zărit pe biroul meu resturile rămase și le-am ars.

— Nu sînt resturi, rosti calm Tanner. În sobă s-a ars o bucată mare de pînză. Era un batic indian, cu un sigiliu, avînd numele fabricantului, într-un colț. Presupun că nu ați mai văzut unul asemănător, nu-i așa? Însă doctorul Amersham văzuse...

— Nu vă înțeleg, zise calm lady Lebanon.

— Am găsit un batic ca acesta cînd am făcut percheziție în biroul lui Amersham, ieri, spuse Tanner.

Se îndreptă spre ușă și o deschise. Feraby și Totty așteptau pe culoar.

— Cît timp discut cu lady Lebanon, nu veți lăsa pe nimeni să intre în această încăpere.

— Înseamnă că sînt prizonieră? remarcă ea.

— Înseamnă că nu vreau să fim întrerupți, o liniști Tanner.

Lady Lebanon se așează pe scaun și își puse mâinile pe birou.

— Ați vrea să-mi adresați unele întrebări? zise ea. Mă tem că n-am să vă pot ajuta prea mult.

— Eu sper contrariul, replică inspectorul. Nu intenționez să vă pun întrebări, ci să vă vorbesc despre unele evenimente pe care dumneavoastră credeți că le ignor. Perspectiva vă distrează? o întrebă, văzînd-o zîmbind.

— Mă condamnați pentru că mă străduiesc să suport încercările acestei zile îngrozitoare? rosti ea încet.

Tanner o admira. Întîlnise mulți bărbați și multe femei, dar nici unul și nici una nu posedau singele ei rece, stăpînirea ei de sine.

— În castel există o încăpere... Majordomul mi-a declarat că nu are cheia de la ușa ei. Spunea că acolo este o debară.

— Atunci, este debaraua, răspunse ea cu indiferență.

— La primul etaj, în cea mai frumoasă aripă a clădirii? făcu Tanner cu ușoară ironie. Ciudat loc pentru o debară...

Lady Lebanon își înalță umerii delicați.

— O numim debară, deoarece păstrez acolo cîteva mobile de preț.

— Aveți cheia? întrebă Tanner.

— Nu deschid niciodată camera aceea.

Vocea ei redevenise aspră.

Lordul Lebanon apăru pe scară și auzi ultimele ei cuvinte. Ea nu-l zărise încă.

— Domnule Tanner, continuă lady Lebanon, am să vă mărturisesc adevărul. Este încăperea în care a mu-

rit soțul meu. Din ziua morții sale n-am mai deschis-o...

— Ei, nu, mamă! interveni lordul în discuție. Vă referiți la camera cu ușă masivă, domnule Tanner? se interesă. Eu am văzut-o deschisă de multe ori.

Lady Lebanon se întoarse și își privi fiul. Privirea ei era amenințătoare.

— Greșești, Willy, îl contrazise ea. Acea cameră nu a fost deschisă niciodată, deci nu o puteai vedea astfel.

— Mă rog, n-are importanță, zise agasat Tanner. Totuși aş dori s-o deschid.

— Mă tem că nu puteți, zise castelana.

— Trebuie, mylady.

— N-are nici un rost, zise lady zîmbind. În camera aceea nu se află decît cîteva tablouri vechi. Credeam că ținta căutărilor dumneavoastră se găsește în afara castelului...

— Mylady, ținta căutărilor mele se află acolo unde doresc eu, rosti inspectorul cu asprime.

— Dar, mamă..., începu lordul Lebanon.

Întilnind privirea ei își întrerupse brusc tirada.

— Ați fi amabil să ne lăsați singuri, mylord? i se adresă Tanner.

Așteptă pînă cînd tînărul părăsi încăperea.

— Oricum, lady Lebanon, continuă inspectorul, vă dați seama, firește, că pot să cer un mandat de percheziție...

— Ar fi o jignire pentru mine, dacă ați proceda astfel, rosti ea, înălțîndu-și cu mîndrie capul. Dealtfel, sînt convinsă că, în țara aceasta, nu se va găsi nici un judecător care să vă dea un asemenea mandat!

Tanner își spuse că nu va putea descoperi taina camerei închise insistînd. Știa că îi era foarte ușor să

obțină un mandat de percheziție. Îl și ceruse de la Londra.

— Oricît v-ar părea de neobișnuit, i se adresă el lady-ei, aş dori să discut cu dumneavoastră despre asasinarea doctorului Amersham. Acesta este şi motivul pentru care mă aflu aci; ca să anchetez despre sugrumarea doctorului Leicester Amersham.

— Mi se pare că v-am..., începu lady Lebanon, dar Tanner o întrerupse fără menajamente.

— Mi-aţi spus că nu ştiţi nimic despre crimă, însă eu nu cred. Aţi avea bunătatea să-mi răspundeţi cînd l-aţi văzut pentru ultima oară pe doctorul Amersham?

Castelana îşi plecă fruntea; ştia că sosise clipa cea mai grea.

— Azi dimineată nu l-am văzut..., zise ea.

— Ştiu, replică Tanner răbdător. Azi dimineată nu mai era în viaţă. Medicul legist a constatat că a fost ucis ieri noapte, între orele unsprezece şi douăsprezece. Vreau să aflu cînd l-aţi văzut pentru ultima oară *viu*.

— Ieri dimineată..., sau poate alaltăieri, nu sînt sigură, răspunse lady Lebanon şi, înainte de a apuca să-şi termine fraza, înţelese că, fără voia ei, comisese o mare gafă.

— Ieri noapte, pe la unsprezece, poate cu cîteva minute înainte de a fi ucis, se afla aci, remarcă Tanner calm. Era chiar în această încăpere şi discuta cu dumneavoastră.

— Aţi stat de vorbă cu servitorii mei? întrebă ea privindu-l cu trufie.

— Fireşte, replică inspectorul, şi acest lucru observ că vă displace.

— Aş fi considerat purtarea dumneavoastră mai demnă, dacă, mai întîi, aţi fi vorbit cu mine, rosti lady cu duritate.

— Vorbesc acum, replică Bill Tanner zîmbind, și-mi spuneți că l-ați văzut ieri dimineață sau, poate, alaltăieri. Este asasinat un om și...

— Nu înțeleg la ce vă referiți, îl întrerupse ea, încruntîndu-se.

— Dacă un prieten de-al dumneavoastră ar muri la scurt timp după ce v-ați despărțit, ați exclama: „Dar n-a trecut nici o oră de cînd am stat de vorbă!“ La aceasta mă refer.

— Doctorul Amersham nu-mi era prieten, murmură ea. Era un tip egocentric, care se interesa numai de el însuși.

— Deci, faptul că a fost asasinat la cîtiva metri distanță de această încăpere, nu are nici o importanță, nu-i așa? spuse Tanner cu oarecare tristețe. Lady Lebanon, oare nu vă dați seama cît de ciudată este purtarea dumneavoastră? Îmi mărturisiți că nu vă puteți aminti cînd l-ați zărit pentru ultima oară pe doctorul Amersham, deși acesta se afla împreună cu dumneavoastră cu cîteva clipe înainte de a muri. Susțineți că nu vă era prieten, ci un om egocentric, însă, dacă nu se număra printre prietenii dumneavoastră, ce căuta aici la unsprezece noaptea?

— A venit să mă vadă!

— Ca medic?

— Bineînțeles.

— L-ați chemat dumneavoastră?

Lady Lebanon se gîndi înainte de a răspunde

— Nu, era în trecere...

— La unsprezece noaptea? se miră Tanner.

— Sufăr de artrită.

— Totuși, nu l-ați chemat. Pur și simplu, doctorul a ghicit că aveți probleme de sănătate și a venit de la Londra cu mașina, ca să vă trateze. Nu cumva v-a scris și vreo rețetă? făcu ironic Tanner.

Cum ea nu răspunse, Tanner continuă:

— A plecat de aci pe la miezul nopții și, în timp ce trecea pe alee cu mașina, cineva a sărit pe bancheta din spate și l-a strangulat.

— Nu am cunoștință despre cele întâmplate, replică lady Lebanon.

— S-a găsit mașina din care l-a scos asasinul; a dus-o tocmai în celălalt capăt al satului.

— Nu mă interesează deloc, exclamă ea, înnebunită de acele amănunte, dar înțelegindu-și de îndată greșeala.

— Lady Lebanon, îl cunoașteți pe doctor de ani de zile! Era un oaspete permanent al casei dumneavoastră, medic personal și prieten și nu vă interesează uciderea lui?

— Firește, îmi pare rău, spuse. Este groaznic ceea ce s-a întâmplat.

Tanner rămase câteva clipe tăcut și nervii ei fură puși la grea încercare.

— Ce anume știa doctorul Amersham? o întrebă. Îl privi, fără să răspundă.

— Ce anume știa? repetă Tanner. Ultimele cuvinte pe care i le-ați adresat când părăsea această încăpere au fost următoarele...

Scoase din buzunar un carnet și citi cele scrise pe una din pagini.

— Stăteai la birou și-i vorbeai supărată. I-ai spus: „Nimeni n-are să te creadă, fii sigur. N-ai decât să spui tuturor, dacă îndrăznești! Nu uita însă că ești virit pînă în gît; mai mult ca oricine. Dealtfel, totdeauna ai vrut să administrezi banii lui Willy“.

Taner închise carnetul și adăugă:

— Poate că nu ați folosit chiar aceste cuvinte, sensul însă este același. În ce anume era virit doctorul pînă în gît? Ce nu ar fi îndrăznit să spună?

Lady Lebanon tăcea. Era uluită. Nu pricepea de unde obținuse inspectorul acele informații. Deodată, îi veni un gînd, care-i făcu obrajii palizi să se înroșească de minie.

— Toate acestea le-ați aflat, firește, de la camerista mea, Jackson, strigă ea. Este o tînără necinstită, pe care am concediat-o. Domnule Tanner, dacă ascultați ce vă spun servitorii concediați...

Tanner clătină cu tristețe capul.

— Îi ascult pe toți, zise încet. Aceasta este profesiunea mea. Cît timp a zăcut bolnav lordul Lebanon înainte de a muri?

Nu era pregătită pentru această bruscă schimbare de subiect și se gîndi puțin înainte de a răspunde.

— Cincisprezece ani, murmură ea.

— Cine-l îngrijea?

— Doctorul Amersham, răspunse ea în silă.

Tanner își scoase din nou carnetul.

— Deși a fost bolnav atîția ani, a murit subit, nu-i așa? o întrebă. Așa scrie în certificatul de deces întocmit de doctorul Leicester Amersham.

Închise carnetul și lady Lebanon încercă să ghicească următoarea întrebare.

— În timpul bolii lordului, dumneavoastră și doctorul Amersham ați preluat administrarea averii sale?

— Da, admise castelana.

— I-am văzut numele pe diferite contracte; doctorul le semnase în calitate de administrator general, zise Tanner și lady Lebanon socoti că pericolul trecuse.

— Da, se grăbi ea să confirme. Soțul meu îl simpatiza pe doctor, care-l ajuta în administrarea averii sale, așa cum ați spus.

Tanner o privi câteva clipe cu atenție, apoi o întrebă calm și aproape cu indiferență:

— De ce v-ați recăsătorit?

Cînd pricepu sensul frazei lui, lady Lebanon sări în sus.

— Nu-i adevărat! exclamă ea.

— De ce v-ați recăsătorit, în biserica din Peterfield, cu doctorul Leicester Charles Amersham? continuă Tanner la fel de calm. Cununia a fost celebrată de părintele John Hastings.

O văzu clătîindu-se și așezîndu-se din nou pe scaun.

— Cine v-a spus? întrebă cu greutate.

— Registrul bisericii, unde sînt înscrise nunțile, replică inspectorul zîbind. Am făcut o mică anchetă la biserica din Peterfield. Ca să fiu sincer, găseam ciudată prietenia dintre preotul John Hastings și doctorul Amersham — erau atît de diferiți! — și am ajuns la concluzia că prietenia lor se baza pe un serviciu făcut de Hastings lui Amersham. De aceea m-am dus la Peterfield. Așadar, de ce v-ați căsătorit cu doctorul la trei luni după moartea soțului dumneavoastră și de ce ați ținut ascuns faptul?

Lady Lebanon luă o carafă cu apă de pe biroul ei, umplu un pahar și bău. În acest timp, Tanner aștepta răbdător.

— Am fost silită să mă mărit cu el, zise lady Lebanon foarte calmă. Doctorul Amersham era un aventurier de cea mai ordinară speță. Era medic în armata din India și nu avea nici un ban. M-a șantajat ca să mă oblighe să mă căsătoresc cu el.

— Cu ce anume vă șantaja? întrebă Tanner. Ce taină a dumneavoastră cunoștea? Nu poți șantaja pe cineva, dacă nu știi despre dînsul ceva ce acesta nu vrea să fie cunoscut. Nu cumva ați comis vreo ilegalitate?

— Refuz să răspund, zise cu hotărîre lady Lebanon. Doctorul era hoț și plastograf. A fost izgonit din armată.

— Poate că era astfel, dar nu uitați că se afla aici ieri noapte între unsprezece și douăsprezece. V-a amenințat și, după cîteva minute, a fost ucis, iar dumneavoastră declarați că nu vă interesează!

— Și de ce m-ar interesa! replică ea roșie de furie. Mă bucur că...

Tăcu brusc, fără să-și termine fraza.

— Vă bucurați că a murit? întrebă Tanner. V-ați adus însă aminte de ceva care nu vă convine...

— E..., e absurd, bișui ea.

— În ce-l privește pe primul dumneavoastră soț, doamnă Amersham..., începu inspectorul.

— Aș prefera să-mi spuneți lady Lebanon, îl întrerupse ea. M-ați numit așa ca să mă necăjiți, adăugă izbucnind în rîs. Încep să vă înțeleg metodele, domnule Tanner.

— Cine l-a văzut mort pe soțul dumneavoastră? se interesă inspectorul.

— Doctorul Amersham. De rest s-au ocupat Guilder și Brooks.

— Înțeleg. Iar doctorul Amersham a semnat certificatul de deces. Adevărul este că a murit și nu l-au văzut mort decît Amersham, Guilder și Brooks. Pe Amersham îl interesa în mod deosebit moartea lordului.

Lady Lebanon îl privi mirată și Tanner se grăbi să adauge:

— Nu acuz pe nimeni. Mă refer doar la evenimente. Vă şantaja deoarece ştia ceva. Aş vrea să aflu dacă a început să vă şantajeze înainte sau după moartea soţului dumneavoastră.

— Nu mă îndoiesc că există multe lucruri pe care aţi dori să le aflaţi, remarcă lady Lebanon cu un aer trufaş.

— Este adevărat, admise Tanner. Şi am să mă refer chiar acum la unul din aceste lucruri. Aş vrea să ştiu de ce aţi socotit necesar să-l expediaţi pe pădurarul dumneavoastră azi dimineată. De ce i-aţi dat o importantă sumă de bani, — mărturisesc că nu ştiu ciţi, — pe care i-aţi scos de la Banca din Marcs Thornton acum două zile, ca să-l convingeţi să plece. Am notat numerele bancnotelor şi aşa am aflat provenienţa lor.

— Aflu pentru prima oară că Tilling a părăsit domeniul. I-am dat bani pentru ceva care-l priveşte doar pe el.

— Atunci, am să vă informez eu, zise Tanner.

Îşi privi ceasul şi constată surprins că se afla de prea mult timp la Marcs Priory. Se înnoptase şi el mai avea destule de făcut în sat.

— Lady Lebanon, zise el, dimineata mă interesa doar asasinarea doctorului Amersham, acum însă mă interesaţi dumneavoastră şi această clădire. Şi încăpearea pe care n-o deschideţi niciodată. Aveţi cheia!

Ea nu-i răspunse. Părea că nici nu-l auzise.

— Poate că greşesc, continuă inspectorul, dar am impresia că ceea ce ştia doctorul Amersham şi de care se folosea ca să vă şantajeze are legătură cu acea cameră. De aceea vreau s-o văd. N-am dreptate?

— Nu. Camera are legătură cu... trecutul meu, zise ea.

— Nu v-a fost ușor să roștiți această frază, observă Tanner zîmbind, dar nu mi-ați spus adevărul. Sînteți foarte mîndră. Dacă nu greșesc, sînteți și dumneavoastră o Lebanon.

Reacția ei îl uimi. Chipul ei se destinse într-un suris fermecător și deveni aproape frumos.

— Mă bucur că v-ați dat seama, murmură. Da, sînt o Lebanon. M-am măritat cu vărul meu.

— Extraordinar! zise încet Tanner.

— Familia noastră este foarte veche, domnule Tanner, continuă lady Lebanon. Cu mult înainte de a începe să se scrie istoria Angliei, neamul nostru exista. De aceea trebuie să fie ferit de pieire. Este inadmisibil ca numele de Lebanon să dispară.

— Extraordinar! repetă Tanner.

Se duse spre ușă și-l chemă pe Totty.

— Cred că pentru azi ajunge, i se adresă Tanner lady-ei Lebanon. Miine însă, mă tem că va trebui să vă deranjez din nou.

Își ridică privirea și o zări în capul scărilor pe Ila Crane. Stătea într-un loc de unde nu putea fi observată din hol. Îi făcu semn să vină lângă ea și, ducîndu-și un deget la buze, îl îndemnă să nu o dea de gol. El urcă treptele încet și cînd se apropie de Ila, aceasta îl apucă cu putere de braț.

— Să nu plecați, domnule Tanner! îi șopti ea tulburată. Vă rog, nu plecați astăzi! Rămîneți!

Inspectorul observă că fata tremura din tot corpul. Făcîndu-i un semn liniștitor, coborî încet treptele.

— Am să vă pun la dispoziție mașina, ca să vă ducă în sat, zise lady Lebanon cînd Tanner ajunse în hol.

El o privi zîmbind.

— Îmi cer scuze, mylady, însă m-am răzgîndit,

spuse el. M-am decis să petrec noaptea la castel. Sper că nu vă deranjează?

Lady Lebanon nu-i răspunse, ci părăsi furioasă încăperea.

— De ce v-ați răzgândit? întrebă Totty mirat.

— Tare mi-ar place să-ți pot răspunde! exclamă inspectorul. Poate că voi reuși mâine dimineață...

CAPITOLUL 20

Inspectorul Tanner se apropie brusc de ușă și o deschise. În prag se afla Guilder cu o tavă de argint în mîini. Pe tavă era o ceașcă.

— V-am adus cafeaua, zise majordomul imperturbabil.

— De cînd ești aici, pe coridor? întrebă Tanner.

— Am sosit chiar în clipa cînd ați deschis ușa, domnule.

— Pune tava pe masă, rosti indispus Tanner.

După ce servitorul ieși, inspectorul se duse și deschise din nou ușa: pe culoar nu era însă nimeni.

— Lordul Lebanon avea dreptate, mormăi el. La Marcs Priory se trage serios cu urechea.

— De ce nu-l izolați pe Guilder? se miră Totty.

— Am un motiv foarte temeinic, îl asigură superiorul său. Dacă-l voi izola, mă tem că se vor produce aci multe încurcături. Pentru moment, spionajul ăsta îi dă destulă bătaie de cap lui Guilder, deoarece Brooks nu este prea inteligent și tot greul cade pe umerii lui.

Privi în jur și se încruntă.

— Ciudată casă! continuă el. Abia aștept să terminăm cu acest caz ca să plec cît mai departe de aci.

Luă plicul pe care tocmai îl sigilase. Cuprindea un mesaj urgent.

— Am să-l dau curierului, îi zise lui Totty, care-l urmă în hol.

Ajunși în fața clădirii, îl găsiră pe curierul-motociclist așteptînd.

— Acest plic este pentru șeful poliției, îi explică Tanner. Pune-l în geantă și ai grijă de el. Trebuie să ajungă la Londra la orele unsprezece. Șeful te va aștepta la sediu, în biroul său.

Curierul își duse motocicleta pe alee și porni în goană. Abia trecuse de prima cotitură, cînd se auzi un zgomot puternic și, aproape imediat, un strigăt. Tanner se repezi pe alee, urmat de Totty. Se auzeau țipete și zgomot de luptă. Îl găsiră pe motociclist căzut pe sol și motocicleta răsturnată. Totty își aprinse lanterna. Chipul curierului era palid, casceta îi căzuse și hainele îi erau în dezordine. Nu fusese rănit, dar era tulburat și plin de vîntăi.

— Pe alee se afla întinsă o frînghie, spuse el cu greutate. Am căzut și cineva s-a repezit asupra mea încercînd să-mi lege ceva în jurul gîtului.

— Cum arăta atacatorul? îl întrebă Tanner.

— Nu l-am putut vedea. Farurile mi s-au stîns în cădere. Era însă foarte puternic, deoarece a reușit să mă ridice, ca să mă sugrume. L-am lovit cu pumnii, dar nu cred să-l fi rănit.

Totty luminează aleea și descoperi o frînghie legată între doi copaci.

Curierul își cercetă motocicleta și constată bucuros că nu suferise nici o avarie.

— Spui că a încercat să te sugrume cu ceva, murmură Tanner. Poate găsim vreo urmă în jur...

Însă, oricît căută, împreună cu Totty, nu reuși să descopere vreun batic roșu, ori vreun alt indiciu.

— Scrisoarea este în regulă? i se adresă Tanner curierului.

Polițistul își cercetă geanta și abia atunci constată că atacatorul tăiașe cu un cuțit ascuțit cureaua cu care și-o petrecuse pe umăr.

— Așadar, voiau să pună mina pe scrisoare! concluzionează Tanner. Pune-o în buzunar, tinere și explică-i șefului ce s-a întâmplat.

Cei doi polițiști îl urmăriră cu privirea pe curier, pînă îl văzură luînd-o pe șosea.

— Acum este în siguranță, zise Tanner. Cine crezi că l-a atacat? Oricum, am procedat bine cînd l-am pus pe Feraby să-l urmărească...

Inrară amîndoi în hol. Tocmai atunci apăru și Guilden. Părea că sosise în goană. Gîfii, părul îi era vîlvoi și chipul crispat.

— Ce ți s-a întâmplat? se miră Tanner.

— Am adormit și am avut un coșmar, răspunse Guilden, încercînd să-și recapete respirația.

— Era noroi în cameră? întrebă Tanner, privindu-i cizmele.

Erau ude și de tocuri se lipiseră smocuri de iarbă. Majordomul își privi și el cizmele și zîmbi.

— Am ieșit mai înainte ca să fumez, explică el.

— Nu cumva ai visat motocicliști? se interesă calm Tanner.

— Nu, domnule, replică Guilden. Am avut un coșmar... Se făcea că... era cutremur.

— N-am încotro, trebuie să-l admir! rosti inspectorul după plecarea majordomului american.

— Să-l admirați pe Guilden? exclamă Totty. I-ați văzut cizmele?

— Desigur, replică Tanner, luînd loc pe scaunul de lîngă biroul lady-ei Lebanon. Oricum, problema noastră numărul unu este doamna Tilling, adăugă gînditor.

Se ridică și începu să se plimbe prin încăpere.

— Ia mașina, îi spuse deodată lui Totty, du-te la doamna Tilling acasă, ia-o de acolo și condu-o la hanul „White Hart“. Nu spune nimănui nimic. Doi dintre oamenii noștri stau la han. Cere-i unuia dintre ei să aibă grijă de dinsa.

— Și dacă n-are să vrea să-și părăsească locuința? întrebă Totty.

— Atunci, ai s-o scoți de acolo cu forța, răspunse Tanner. Pînă la urmă va trebui să lăsăm politetea la o parte...

Totty se duse la garaj, găsi mașina poliției și pe șoferul acesteia și porniră îndată spre casa pădurarului. Curînd ajunseră în fața ușii de la intrare. Era deschisă.

— Geamul e spart! exclamă șoferul.

Sergentul Totty luminează cu lanterna fereastră. Fusese forțată și două geamuri erau sparte. Intră în casă, ferindu-se să facă zgomot. Prin micul salon, a cărui ușă era larg deschisă, părea că trecuse un ciclon: masa era răsturnată, un scaun zăcea pe canapea, iar sticla tablourilor și fotografiilor de pe pereți, spartă! Nici dormitorul nu arăta mai bine: așternutul se afla pe jos și podeaua era plină de cioburi!

Totty ieși din casă. În spatele acesteia se afla o mică grădină de zarzavat și, ceva mai încolo, o livadă cu pomi fructiferi. Sergentul Totty luminează locul cu lanterna și zări o femeie zăcînd pe pămînt. Se apropie în fugă de dinsa și se aplecă asupra ei. Așa cum se așteptase, constată că era doamna Tilling. Respira, însă groaza care o stăpînea o împiedica să vorbească. Îl privea cu ochi care exprimau o spaimă teribilă. Buzele i se mișcau neconținut, dar nu se auzea nici un sunet.

O luă în brațe și o duse la mașină. Pînă să ajungă la han, ea gemea și murmura fraze fără sens. Din fericire, la ora aceea nu era lume la han, și cu ajutorul

hangitei și al unei cameriste, doamna Tilling fu culcată în pat. Sergentul Totty îi telefonă de îndată superiorului său.

— Este rănită? întrebă Tanner.

— Nu, după câte am observat, însă este într-o stare de șoc. Cred că ceea ce s-a întâmplat în locuința ei a avut loc cu câteva minute înainte de sosirea mea.

— Cheamă un medic ca s-o examineze și întoarce-te imediat la castelul Marcs Priory, îi spuse inspectorul Tanner.

Totty rămase la han cît să dea instrucțiuni unuia dintre oamenii Scotland Yardului instalat acolo. Ieșind din clădire îl întâlni pe Feraby, căruia îi relată cele petrecute.

— Se pare că vom avea parte de o noapte agitată, remarcă Feraby, arătându-i colegului său pistolul purtat la subsuoară. Inspectorul ne cere să fim înarmați, dar nu știu asupra cui vom trage.

— Va trebui să te socotești foarte norocos, dacă vei apuca să tragi, zise Totty.

— Ai dreptate, replică Feraby. Încă nu am uitat ce mi s-a întâmplat într-o cameră a hanului... Cel puțin, dacă ea nu ar fi amestecată...

— Cine, doamna Tilling? întrebă Totty.

— Care doamnă Tilling, eu mă refer la miss Crane. Am încercat să-l conving pe Tanner s-o trimită la Londra.

— Și ce a spus? se interesă curios Totty.

— Că dacă ar trebui să trimitem la Londra pe toți cei de la Marcs Priory care sînt în pericol, ar trebui să închiriem un autocar, răspunse Feraby rîzînd cam acru. Oricum, este ceva în camera pe care nu vor să ne-o deschidă. Mă înfior de cîte ori trec prin fața acelei uși... Culmea este că azi noapte am zărit lumină acolo. Răzbătea printr-o mică crăpătură; a durat

doar o clipă... Însă nu am observat pe nimeni ieșind.

— Cine locuiește în camera alăturată? întrebă Totty.

— *Locuia Amersham*, zise Feraby. N-ar fi exclus ca unul dintre lambriuri să fie, în realitate, o ușă.

— Și în camera din partea cealaltă, cine stă?

— Miss Crane, răspunse Feraby îngrijorat. Kever, care cunoaște casa, mi-a explicat că între camera încuiată și aceea a Ilei Crane este un spațiu de un metru, care nu poate fi justificat, după măsurarea încăperilor de pe coridor. Este convins că în acel loc se află o trecere tainică.

Mașina poliției, în care se aflau cei doi polițiști înainta acum spre castel.

— Oprește câteva clipe, i se adresă Feraby șoferului. Iată camera cu pricina, continuă el. A patra fereastră spre dreapta intrării. E îngustă, ca a vechilor castele. Doamne! exclamă el deodată.

Fereastra spre care se uitau se luminase brusc, însă geamurile fiind opace nu se putea vedea în interior.

Feraby sări afară din mașină și porni în goană spre castel, urmat de Totty. Când ajunseră sub fereastră, zăriră o umbră care se mișca, luând forme ciudate. Apoi, lumina se stinse.

CAPITOLUL 21

— Frumoasă locuință! murmură Totty.

— Dă-mi lanterna ta, îi ceru Feraby.

Lumină zidul; pe partea cu pricina exista o singură fereastră și peretele era neted.

— Privește! exclamă Feraby.

Cu ajutorul unui creion însemnă pe zid un contur, urmînd cărămizile care ieșeau foarte ușor în afară.

— Aci nu este perete, adăugă el. Aci există o poartă de fier, dată cu var!

Scoase din buzunar un briceag. Îl desfăcu și îl introduse în ceea ce părea o crăpătură între două cărămizi. Apăsă și una dintre ele se dădu la o parte, ca un capac. În golul ivit, zăriră clanța unei uși. Feraby o apăsă, însă ușa nu se deschise; probabil era încuiată pe dinăuntru.

Cineva se apropiase între timp de dinșii. Cînd li se adresă îi recunoscuseră deîndată vocea, deși nu-i putea distinge bine fața. Era Guilder.

— Ce ați găsit? întrebă cu nedisimulat interes Guilder, privind peste umerii polițiștilor.

La lumina lanternei zări clanța.

— Drace! exclamă el. Văd asta pentru prima oară.

Feraby dădu drumul cărămizii și aceasta reveni la loc cu sunetul caracteristic al unui resort care se închide.

— Deci asta este! murmură Guilder.

— Cu cîteva clipe în urmă am zărit lumină în această cameră, veșnic închisă, zise Totty. Cine a intrat acolo?

— Presupun că Brooks, răspunse repede Guilder privind în sus. Lady Lebanon ținea acolo niște scrisori pe care nu voia să le găsească poliția și-mi închipui că l-a trimis să i le aducă. S-a întîmplat ceva în sat, domnilor? adăugă, cu intenția vădită de a schimba cursul conversației.

— Absolut nimic. Totul este calm. Unde este lady Lebanon? S-a dus la culcare? întrebă el.

— Nu, domnule, răspunse Guilder. Puțin mai înainte am văzut-o în salon, jucînd table cu fiul ei. Salonul este singura încăpere unde poți sta liniștit în aceste zile. Nu cred că l-ați vizitat.

Feraby îl „vizitase“. I-l arătase Ila. Salonul se afla la primul etaj, era o încăpere mică, cu mobile vechi și cu atmosferă apăsătoare.

Ajunși în hol, Guilder le oferi whisky, întetii focul, deoarece noaptea era rece, apoi plecă să-l caute pe Brooks.

Tanner telefonă la Scotland Yard. Îi explică șefului său că nu putea aștepta întoarcerea curierului. Situația era de așa natură că trebuia acționat imediat și-i ceru ajutorul.

După ce telefonă, veni în hol unde-și găsi subordonații. Totty fusese la etaj, dar examinarea exterioară a camerei închise nu adusese nimic nou. Tanner nu se miră aflând că zăriseră lumină în misterioasa încăpere.

— Știu, spuse el. Am văzut și eu lumină acolo de două ori. Cea mai importantă descoperire este însă ușa aceea de fier. Îi bănuiam existența, dar nu știam unde se află ca să-mi susțin ipoteza. Totty, continuă, du-te, te rog la lordul Lebanon și spune-i că vreau să vină aci. Acest tânăr ne-a mărturisit numai jumătate din ceea ce cunoaște și am impresia că cealaltă jumătate este mult mai importantă pentru clarificarea cazului.

Totty îl găsi pe lord singur. Stătea gînditor în fața jocului de table.

— Bună, îi spuse sergentului. Credeam că dormi. Joci table? Dacă vom juca împreună, sînt sigur că am să te înving. De aceea nici mamei nu-i place să se măsoare cu mine.

— N-am mai jucat de ani de zile, replică Totty, care, de fapt, habar n-avea de jocul de table. Inspectorul Tanner vrea să te vadă, adăugă.

— Ca să stăm de vorbă? Cu plăcere! zise tânărul. Mi-e cam foame, însă. Mama scrie scrisori și n-are chef de conversație.

Ajunși în hol, lordul Lebanon îl salută pe Tanner și își aprinse un trabuc.

— Mă bucur că veți rămîne aci în noaptea asta. Mama însă nu era deloc încîntată de această hotărîre a dumneavoastră și m-a certat; cîcă eu aș fi de vină... Ridicol, nu?

— Unde este miss Crane? se interesă Tanner.

— Cred că s-a culcat, răspunse lordul cu o strîmbătură. Mă tem că atunci cînd mă voi căsători cu dînsa, am să mă plictisesc îngrozitor. Este, firește, simpatică, însă nu avem nimic comun.

Feraby, care era prezent, îi împărtășea întru totul această ultimă părere.

— Și cei doi americani nu sînt încîntați de prezența dumneavoastră, continuă lordul, luînd loc pe canapea.

În clipa aceea în ușă apăru Guilder.

— Nu am nevoie de dumneata, rosti tăios lordul.

— Am vrut să arunc o privire sobei, replică majordomul, să văd dacă nu s-a stins focul.

— La ce oră te duci la culcare? întrebă Tanner.

— Domnul Tanner îți vorbește! exclamă furios Willy.

— Mă scuzați, domnule inspector credeam că vă adresați lordului, replică Guilder. Nu am o oră anumită, domnule, adăugă el.

— Dormi în această aripă a clădirii?

— Cînd dorm, da, răspunse Guilder zîbind.

Pe scară se ivi Brooks și începu să coboare încet treptele. Părea istovit.

— Se pare că nu dormi prea bine, observă Tanner.

— Dimpotrivă, domnule, replică Brooks cu deosebită politețe. Cînd dorm, dorm minunat.

Tăcu și începu să mestece alene chewing-gum.

— Vrei ceva? îl întrebă Tanner.

— Am vrut să mă conving că Guilder nu are probleme, zise el vesel.

— Nu știu dacă ești impertinent, sau dacă aceasta îți este purtarea obișnuită, spuse Tanner, ridicându-se de pe canapea.

Guilder se grăbi să intervină.

— Domnule inspector, nu uitați că Brooks este american, observă el. Vină dintr-o țară liberă.

Se-ntoarse apoi să scormonească focul, însă Tanner se apropie de el și-l apucă brusc de braț.

— Când oamenii se poartă obraznic cu mine, îi izolez într-un loc unde, desigur, nu domnește libertatea! strigă și zări trecînd prin ochii americanului o sclipire ciudată. Cum vi s-ar părea dacă v-aș spune că nu-mi sînteți deloc simpatici și că am convingerea că știți mult mai multe decît susțineți referitor la cele două crime? Cum vi s-ar părea dacă v-aș aresta în calitatea de complici și v-aș trimite să petreceți noaptea în arestul poliției? Observ că nu mai zimbiți... Firește, aceasta nu v-ar conveni, nu-i așa?

Guilder îl privea uimit și cu oarecare teamă.

— N-aș vrea să vă osteniți din pricina noastră, domnule inspector, murmură el.

— Nu am să mă ostenesc deloc, replică Tanner calm. În parc se află patruzeci de polițiști solizi și capabili, de la Scotland Yard. Au sosit acum cinci minute și clădirea este înconjurată. În noaptea asta nu se va comite nici o crimă la Marcs Priory.

Pronunța rar cuvintele și sergentul Totty își privea șeful cu gura căscată.

— După cum vezi, continuă inspectorul, îmi va fi foarte ușor să găsesc „însoțitori“ pentru voi doi. Sper că nu vă îndoiiți domnilor Guilder și Brooks...

Inspectorul scoase din buzunar un fluier și se pregăti să-l ducă la buze.

— Nu, domnule inspector, se grăbi să spună Guilder, nu trebuie să recurgeți la asemenea mijloace extreme. Dacă am vorbit nepoliticos, vă cer scuze.

Se-ntoarse spre lordul Lebanon care urmărea scena cu uimire.

— Pot face ceva pentru dumneavoastră, mylord?

— Adu-ne niște whisky cu sifon, te rog, zise Willy. Poți să te retragi, i se adresă apoi lui Brooks.

Brooks urcă treptele, dar pașii lui nu erau prea siguri.

— Uf! oftă lordul Lebanon. Este adevărat, domnule Tanner că afară sînt patruzeci de polițiști?

— Mai precis, treizeci și șase, răspunse inspectorul. Am pus la socoteală și șoferii.

Se sprijini de speteaza unei vechi canapele și-l privi pe castelanul de la Marcs Priory.

— Cînd ați venit azi dimineată la Scotland Yard, îi spuse el, ne-ați dat de înțeles că vă amenință o primedie. Vorbeați serios, mylord? V-a amenințat cineva? A încercat cineva să vă facă rău?

Willy Lebanon îl privi mirat.

— Nu știam că v-am pomenit despre așa ceva, murmură. S-au petrecut, însă tot felul de mici... ciudățenii. Mici ciudățenii despre care nu merită să vorbim, dar nu pot spune că a încercat cineva să mă atace. Dacă ar fi încercat, desigur că acum aș fi mort! adăugă zîmbind.

— L-ați văzut vreodată pe tatăl dumneavoastră? întrebă Tanner.

— Firește, răspunse tinărul mirat. Nu în ultimii ani ai vieții lui, bineînțeles. Atunci era infirm. Cînd eram copil..., da... Era mai înalt ca mine și foarte puternic. Se spune că, în tinerețe, tata, singur, a scos o căruță care căzuse în șanț.

— Există în casă vreo fotografie de-a lui? se interesă Tanner.

— Nu, nu cred, răspunse Willy. Odată, am găsit o fotografie de-a lui, din perioada când era în scaunul de invalid. Am dat de ea într-o carte, din bibliotecă. I-am arătat-o mamei, însă ea a rupt-o, fără ca măcar s-o privească.

— Ciudată purtare, nu vi se pare? remarcă inspectorul.

— Da, mama este ciudată, admise lordul zîmbind. Oricum, fotografia nu-l favoriza deloc pe tata, trebuie să recunosc. Înțelegeți?

— Desigur. Era ras sau avea barbă? întrebă Tanner.

— Avea barbă. În fotografia aceea, completă tînrul.

— Nu cumva vă puteți aminti unele din acele lucruri care v-au deranjat?

— Adică, ați vrea să știți dacă mi s-a întîmplat ceva deosebit, nu-i așa? zise lordul zîmbind. Ei bine, am să vă spun. De două ori Guilder mi-a servit un whisky cu sifon și singurul lucru pe care mi-l amintesc, în ambele dăți, este că l-am băut. Nimic altceva. Ultima oară, m-am trezit în camera mea, în întuneric. Eram îmbrăcat în pijama. Capul mă durea îngrozitor. . . L-am sunat pe Guilder și, cînd a venit, mi-a spus că leșinasem! O explicație ridicolă, fiindcă eu nu leșin niciodată.

— Ce credeți că s-a întîmplat? întrebă Tanner.

— Nu știu, răspunse lordul descumpănit, însă așa am pățit în ambele dăți cînd am băut acel whisky. O dată, au existat și urmări. . . Dimineața, cînd am coborît în hol, am avut impresia că se dăduse drumul în acea încăpere unui taur furios. Mobilierul era distrus și era limpede că fusese mare tărăboi în afacere

erau implicați cei doi majordomi americani și Amer-sham. N-aș vrea să cred că și mama era amestecată...

Guilder sosi cu băuturile. Dădu un pahar lordului Lebanon, și pe celelalte trei le împărți polițiștilor.

— Nu poți să aduci sticla de cristal și sifonul? îl certă lordul. Nu așa se servește, Guilder.

— În viitor, am să țin cont de observația dumneavoastră, mylord, zise zimbitor Guilder.

Ieși luînd cu el tava și trîntind ușa.

— Mă întreb dacă vi s-a întîmplat să vizitați o casă ca aceasta, zile lordul Lebanon, sorbind o înghițitură din paharul său.

Se strîmbă și îi întinse paharul lui Tanner.

— Vă rog să-l gustați, i se adresă el.

Tanner sorbi puțin din băutură și constată că avea un iz amar.

— Acum, gustați și whisky-ul dumneavoastră, zise tinărul.

Inspectorul bău o înghițitură și observă că acel gust amar nu exista.

— Ciudat, zise lordul, cînd tocmai vorbeam despre asta...

Zări pe masă o vază cu trandafiri și goli în ea conținutul paharului său.

— În seara cînd a avut loc tărăboiul, whisky-ul meu a avut același iz amar, remarcă lordul.

Guilder se afla în fața ușii, dar nu putea înțelege ce-și vorbeau cei din încăpere, lemnul ușii fiind masiv. Spera însă că Brooks, aflat pe trepte, îi putea auzi.

Răsună zgomot de pași. Era lady Lebanon.

— Despre ce discută? îl întrebă în șoaptă.

— Nu știu, mylady, zise majordomul.

— Crezi că poți să scapi de ei? i se adresă ea încet.

— Nu cred, răspunse americanul. În parc, se află

încă patruzeci de polițiști de la Scotland Yard. Însă nu i-am spus nimic lui Brooks. Spune că vrea să plece. Polițiștii îl sperie...

Lady Lebanon îl privi zîmbind:

— Te sperie și pe dumneata?

— Pe mine nu mă sperie nimic, rosti el cu fermitate. Odată ce am început, am să merg pînă la capăt...

— Spune-i lui Brooks că am să-i dau o mie de lire, dacă nu se va afla nimic, zise lady Lebanon.

Guilder clătină neîncrezător din cap.

— Credeți că vom reuși? făcu el indispus. Brooks s-a pierdut cu firea. Mărturisesc că sînt neliniștit din pricina lui. Dacă doriți sfatul meu, trimiteți-l în America. În cazul că nu se va mai putea controla, ne va crea probleme.

Se apropie din nou de ușă, dar nu auzi nimic. Intră în hol, însă, așa cum presupusese, era gol. Lady Lebanon plecase. Dinspre capătul coridorului venea zvon de glasuri. Ciuli urechea; lordul Lebanon le arăta polițiștilor tabloul unuia din strămoșii săi, explicîndu-le că semăna cu tatăl său.

Guilder aruncă o privire paharelor de pe masă. Unul era complet gol. Îl luă și-l întoarse; avea un mic semn roșu. Observă vaza cu trandafiri și, aplecîndu-se mirosi; simți îndată un puternic miros de whisky. Fluieră ușor și Brooks coborî scările treptele.

— Nu l-a băut, îi zise Guilder, cînd celălalt ajunsese lîngă dînsul.

— L-ai făcut prea tare, remarcă Brooks. Ți-am atras atenția că are să-i simtă gustul amar.

— Păi, începuse să se obișnuiască, rosti morocănos Guilder. Ce le-a spus?

— Le-a pomenit de războiul care a avut loc aci și de faptul că-i puneam somnifere în băutură, zise Brooks. Știi ce înseamnă asta?

— Desigur, replică liniștit Guilder.
— Ai vorbit cu mylady?
— Da, răspunse Guilder. N-are rost să fii neliniștit.

— Așa crezi tu? exclamă furios Brooks. Am toate motivele să fiu neliniștit. Sîntem înconjurați de o grămadă de polițiști și Tanner este mult mai deștept decît am crezut. Dacă se va afla adevărul, am încurcat-o! N-ar fi exclus să ajungem la închisoare... Unde sînt acum? întrebă privind în jur.

— Se duc în camera lordului... Ssst... Vine unul dintre ei...

Sergentul Totty se opri în prag și se uită la ei.

— V-aș putea fi de folos? i se adresă Guilder.

— Mi-ai putea fi de mare folos, băiete, răspunse Totty. Îmi închipui că nu vei dormi deloc în noaptea asta.

— Dacă nu veți dormi nici dumneavoastră, desigur că și eu am să vă urmez exemplul, domnule, replică Guilder zîbind.

— Aș vrea să știu, zise Totty, dacă v-a trecut vreodată prin minte că v-ați putea trezi amestecați într-o afacere tare urîtă...

Brooks tresări, însă Guilder rise.

— Domnule, omul s-a născut ca să facă față necazurilor și încurcăturilor, rosti el rar.

CAPITOLUL 22

Guilder îl îndispunea pe Totty, tocmai pentru că era neînduplecat și curajos. Nu-i plăcea să se simtă în inferioritate cum nu-i plăcea să fie singur. În noaptea aceea regulile stricte de la Marcs Priory fuseseră încălcate și ușa care unea aripa destinată servitorilor cu

holul principal rămăsese deschisă. Fără îndoială că domnul Kelter, majordomul-șef, nu se culcase încă. Totty, îndeplinind un ordin al lui Tanner, străbătea salonul, când se auzi strigat. Era lady Lebanon.

— Intrați, sergent, îi zise ea. Domnul Tanner s-a culcat?

— Nu, mylady, răspunse el, cât mai politicoș, deoarece invitația ei îl măgulise. Vă deranjează că fumez?

De fapt fumul de tutun o supăra. Nici fiului ei nu-i permitea să fumeze în fața ei. Însă, în noaptea aceea, era bunătatea personificată. Îl pofti pe Totty să ia loc pe cel mai confortabil fotoliu și se așează la rîndul ei, ținînd pe genunchi o cutiuță îmbrăcată în catifea.

— În această cutiuță păstrez totdeauna o sumă de bani, zise ea zîmbind, când zări privirea lui Totty ațîntită asupra obiectului. Noaptea o iau cu mine.

— Procedați foarte înțelept, mylady, remarcă Totty. Cu hoții nu poate fi nimeni sigur...

— Sînteți sergent, domnule Totty? îl întrebă.

— Pentru moment, da.

— Și domnul Tanner este...

— Inspector, completă Totty. Diferența de grad dintre noi nu este prea mare.

— Îmi închipui că primiți un salariu la fel de important ca munca ce îndepliniți, continuă castelana.

Totty era gata să-i explice cât de importantă era munca lui, însă ea nu-l lăsă.

— M-ar interesa foarte mult să aflu ce gîndesc polițiștii despre întîmplările de aci, zise lady Lebanon. Presupun că mereu se găsesc indicii noi... Iar dumneavoastră, cînd descoperiți ceva, îi raportați deîndată domnului Tanner, nu? Desigur că sînteți mîna lui dreaptă.

Sergentul Totty zîmbi încîntat.

— Știți cît de mult l-a interesat camera aceea închisă, continuă ea. Țineți minte?

Totty ținea minte și, chiar, era gata să-i pomenască despre descoperirea făcută, cînd lady Lebanon i se adresa din nou, nedîndu-i răgaz să scoată o vorbă.

— Oare nu i-ați putea spune domnului Tanner că ați vizitat încăperea respectivă și că în ea nu erau decît niște mobile vechi?

Auzindu-i propunerea, sergentul Totty încetă să se mai simtă măgulit și redeveni polițistul calm și corect.

— Sînt sigură că spusele dumneavoastră îl vor încînta, adăugă ea, mai ales că pune mare preț pe părerea unui om care este ajutorul său cel mai de nădejde, nu-i așa?

Totty nu răspunse.

— Dacă-l veți asigura pe domnul Tanner că în camera aceea nu este nimic, mă veți scuti de multe neplăceri, continuă lady Lebanon cu glas mîeros.

— Cred că da, murmură Totty.

O văzu deschizînd mica cutie și auzi foșnetul bancnotelor. Scoase patru dintre ele. Sergentul observă că fiecare era de cincizeci de lire.

— Cînd ai de-a face cu oamenii atît de inteligenți ai Scotland Yardului e firesc să te simți neajutorat, continuă ea. Așa mi se întîmplă mie. Admit că ei consideră suspecte și cele mai nevinovate fapte; desigur din deformație profesională... De aceea, este reconfortant să aibă cineva un prieten printre dînșii.

Închise cutia și se ridică, lăsînd pe fotoliu cele patru bancnote.

— Noapte bună, domnule sergent.

— Noapte bună, mylady, însă, ați uitat banii.

— Nu-mi amintesc să fi lăsat..., începu ea.

— Iată-i, zise Totty întinzându-i spre ea. Poate că veți avea nevoie de ei...

Lady Lebanon îi luă din mîna lui foarte calmă.

— Speram că îi veți primi, murmură ea. Păcat...

După ce ea părăsi salonul, Totty se duse în sufragerie, unde-l găsi pe Tanner.

— Păcat! făcu Totty zîbind.

— Ce anume este păcat? întrebă inspectorul.

— Că nu am vrut cele două sute de lire pe care mi le-a oferit lady Lebanon.

— Ce vrei să spui? spuse superiorul lui încruntîndu-se.

— Că nu vrea să fie deschisă și cercetată camera aceea, răspunse sergentul.

— Așadar ți-a oferit bani! exclamă Tanner. Și tu ce i-ai zis?

— Că sînt un polițist serios și că, precis voi fi promovat după rezolvarea acestui caz, replică Totty.

Inspectorul se strîmbă, dar nu făcu nici un comentariu.

— Prin urmare, nu vrea să fie controlată încăperea misterioasă, murmură Tanner. Atunci, o vom deschide chiar mîine.

Rămase pe gînduri cîteva clipe apoi întrebă:

— Unde este Feraby?

— Nu știu. Cred că în casă, replică Totty. Dar, cu ceilalți patruzeci de polițiști ce vom face? V-ați îngrijit de dînșii?

Inspectorul Tanner se apropie de subordonatul lui.

— Cei patruzeci de polițiști nu există, îi șopti el, dar să nu pomeniști nimic despre asta.

— Cum, nu se află în parc? făcu mirat Totty. De ce ați lansat povestea cu...

— Deoarece vreau ca crimele care urmează să fie comise în noaptea asta să aibă loc în 'casă, nu afară, șopti Tanner.

Totty înlemni.

— La câte crime vă așteptați?

— Îmi închipui că prima victimă vei fi tu, răspunse Tanner rîzînd.

În aceea clipă se simțea foarte mulțumit de sine însuși și Totty, care-l cunoștea, pricepu că superiorul lui își și făurise un plan...

* * *

Camera bătrînului lord, care-i fusese dată, îi trezea totdeauna lile Crane un sentiment de teamă. De obicei, izbutea să adoarmă cu mare greutate. Asculta cu spaimă zgomotele din jurul ei. Uneori, nu auzea decît trosnetul mobilelor vechi sau a lambriurilor roase pe alocuri de cari, alteori, cînd bătea vîntul, întunericul o înspăimînta și mai mult.

Noaptea aceasta însă era plină de zgomote ciudate. Ajunse pînă la ea zvon de șoapte și i se păru că unul dintre lambriuri se mișcă, în timp ce afară, pe coridor, trosni o scîndură a podelei. Mai auzise asemenea zgomote și nu ar mai fi trebuit să o sperie...

Avea o mamă și două surori mai mici, de dragul cărora trebuia să trudească. Nu ar fi putut părăsi castelul, decît cu cîeva care i-ar fi putut oferi un sprijin sigur. Era convinsă că lady Lebanon n-avea să-i mai dea nici un ban, dacă pleca. Nu se gîndise niciodată că mîndra castelană nu ar fi îndrăznit în nici o împrejurare să o lipsească de suma pe care i-o dădea.

John Feraby îi plăcea în mod deosebit. Se gîndea mereu la el. Așa ceva nu i se mai întîmplase...

Nu voia să se mărite cu Willy Lebanon și știa că nici el nu dorea această căsătorie. Îl simpatiza și, uneori, îi era milă de dînsul. Poate că, măritîndu-se cu el, ar determina-o pe lady Lebanon să-i mai ofere tînărului o șansă... Dar, nu! Nu-l iubea și nu era în stare să facă un asemenea pas.

Se culcă, se acoperi cu pătura, dar, curînd, o dădu la o parte. Îi era somn și începu să viseze... Ca de obicei, visa ceea ce dorea să uite... Ce imprudență din partea lady-ei Lebanon să lase baticul roșu în sertarul ei! Putea fi descoperit ușor de oricare dintre polițiști. Ce o determinase să lase acea teribilă dovadă într-un asemenea loc? Era clar că baticul trebuia ars! Nu-și dădu seama că se sculase din pat. Nici că își descuiase ușa. Chinuită de acea idee fixă, plutea în vis... Da, baticul roșu, cu micul sigiliu auriu, *trebuia* ars...

Inspectorul Bill Tanner auzi cheia răsucindu-se în broască, chiar în clipa cînd îi dădea lui Feraby ultimele instrucțiuni. Se apropie de scară, făcîndu-le celorlalți semn să nu facă zgomot.

Polițiștii rămaseră nemișcați. Îla coborî încet scara cu ochii ațintiți în gol și cu mîinile întinse înainte.

— Trebuie ars, spuse.

Ajunsă în hol se îndreptă spre biroul lady-ei Lebanon. Sertarul era încuiat, însă, în închipuirea ei, Îla îl descuie.

— Trebuie ars, repeta cu vocea monotonă a somnambulilor.

— Baticul trebuie ars. L-ai sugrumat cu baticul. L-am văzut în mîna ta, cînd te-ai întors în casă... L-ai ucis cu pînza aceea. Trebuie ars baticul...

Fata urcă apoi la fel de încet treptele. Feraby vru să se apropie de dînsa, însă Tanner îl împiedică. O

zări intrînd în camera ei și auzi cheia învîrtindu-se în broască.

— „L-ai sugrumat cu baticul...“ murmură inspectorul. Oare cui i se adresa în visul ei?

CAPITOLUL 23

Auzi o altă ușă deschizîndu-se și apăru lady Lebanon, încă îmbrăcată.

— A fost Ila? întrebă ea. Miss Crane?

Tanner făcu semn că da.

— Este somnambulă, zise lady Lebanon cu tristețe. Ce nenorocire! Unde ați văzut-o?

— A coborît în hol, explică Tanner.

— Biata fată, murmură castelana, cred că va trebui s-o trimit pentru vreo lună undeva, la odihnă. Cînd este în starea aceea...

— Ați fost prezentă la „plimbările“ ei nocturne, mylady? întrebă inspectorul.

— Da, de două ori. Din păcate, în acele clipe spune tot felul de prostii. Acum n-a vorbit?

— Nu, n-am auzit nimic, răspunse inspectorul și fu convins că lady Lebanon se simți foarte încîntată de acest fapt.

— Noapte bună, domnule Tanner, zise ea. Nu trebuie trezită în acele momente, însă dacă nu se va trezi, n-ar fi exclus să aibă o nouă criză de somnambulism.

Bill Tanner reveni în hol. Era tot mai neliniștit.

— Du-te la han, îi spuse sergentului Totty, și află dacă doamna Tilling este în stare acum să ne răspundă la unele întrebări.

După plecarea lui Totty, inspectorul se-ntoarse spre Feraby.

— Ce concluzie tragi din toate acestea? I se adresa el. Este limpede că miss Crane știe cine a comis crima.

Feraby își privi cu tristețe superiorul.

— Da, însă nu este exclus să fie vorba doar de un vis. La urma-urmelor, știa că baticul a fost ars și a presupus că se aflase în sertarul biroului. Nu puteți acuza pe cineva pentru cele ce rostește în somn...

— Nu acuz pe nimeni, și mai ales pe această tină, il lămuri Tanner. Așa că nu fi neliniștit, adăugă zimbînd și Feraby se înroși. Am impresia că o simpatizezi, încheie inspectorul.

— Pe cine? Pe miss Crane? blîgui tinărul. Cum este posibil să... Nici măcar nu aș îndrăzni...

— N-ai îndrăzni să crezi că este posibil să se intereseze de tine, completă Tanner cu blîndețe. Eu, însă, sint convins că ar fi mult mai fericită în micul tău apartament, decît la Mares Priory...

Feraby își privi uimit superiorul.

— Nu mi-am închipuit că..., începu el, dar Tanner îl întrerupse, aplecîndu-se să ia un trabuc din cutia lăsată pe masă de Guilden.

— Dacă americanul n-a otrăvit trabucul, precis că este de calitate superioară, zise inspectorul.

— Ce era în whisky-ul pe care i l-a adus lordului Lebanon? întrebă Feraby.

— Un narcotic.

— De ce? se miră tinărul polițist.

— Lordul Lebanon era de părere că urma să se petreacă ceva în această noapte. Nu a precizat cine avea să acționeze, dar pot să ghicesc... Ei obișnuiesc să-i dea băuturi cu un gust ciudat, atunci cînd vor să-l țină de o parte. Bine ar fi fost dacă ar fi băut whiskyul ăla.

Feraby își privi uluit șeful.

— De ce? întrebă, fără să înțeleagă.

— Pentru că m-ar fi scutit pe mine de multe be-
lele, replică Tanner, rîzînd. Dimineata, șeful îmi va
trimite trei oameni care vor fi în stare să clarifice
acest mister mult mai operativ ca mine... Vor fi aci
la orele zece.

— De la Scotland Yard? se întereasă Feraby.

— Nu intenționez să te lămuresc, răspunse in-
spectorul. Străduiește-te să descoperi cine ar putea fi
acei oameni și așa vei rămîne treaz.

Totty se întoarse chiar atunci de la han și raportă
că doamna Tilling se mai liniștise și dormea.

— Foarte bine, zise Tanner. Alte noutăți?

— Sînt, făcu încîntat Totty. Pădurarul Tilling a
fost prins lîngă Stirling. S-a dat jos din tren la Edin-
burgh, însă poliția a reușit să-l găsească și acum se
află la secție.

— Și cei doi majordomi americani unde sînt? în-
trebă Tanner.

— În apartamentul lor, spuse Totty. I-am auzit
vorbind.

— Mă întreb oare despre ce discută? murmură
Tanner și zîmbi. Desigur, nu-și inchipuie că aceasta
este ultima noapte pe care o petrec la Mares Priory.

— Ai să-i arestezi?

— Nu știu încă, depinde, răspunse inspectorul.

* * *

Guilder și Brooks aveau multe să-și spună. Însă cel
care vorbea încontinuu era Brooks.

— Taci odată! exclamă la un moment dat Guilder,
care stătea într-un fotoliu cu un pahar de whisky lîngă
el. Crezi că eu nu sînt îngrijorat? Fata a umblat iar
în somn și știi că în asemenea situație vorbele ei nu
ne sînt de folos.

Tăcu și își privi colegul gânditor.

— Brooks, am să mă duc în camera ei și am s-o iau de acolo.

— Vrei să faci asta cu toți polițiștii ăștia care mișună prin casă? zise Brooks uluit.

— Da, replică Guilder hotărît. Nu pot risca mai mult.

— I-ai comunicat bătrinei intenția ta? continuă Brooks, care nu prea era de acord, deși admira curajul prietenului său.

— Bătrina n-are decît să se ducă dracului! spuse Guilder. În noaptea asta nu-mi pasă de ea nici cît negru sub unghie.

Foarte liniștit, luă din sertarul unui scrin, plin cu tot felul de scule, un mic clește și, folosindu-se de el descuie și încuie ușa, după ce pusese cheia în partea exterioară. O descuie din nou și puse cleștele în buzunar. Om prevăzător, domnul Guilder avea grijă ca toate broaștele să fie bine unse, așa că manevrele lui nu produsera nici un zgomot.

— Unde ai s-o duci pe fată? i se adresă Brooks neliniștit.

— În camera mea, zise Guilder.

— Și dacă Tanner..., începu Brooks.

— Ține-ți gura! strigă Guilder. Numai la rău te gîndești... Cred că ar fi mai bine să te întorci în patrie.

— Cred că amîndoi ne vom putea socoti norocoși, dacă vom izbuti să ne întoarcem, replică Brooks morocănos.

— Nu înțeleg de ce te tot plîngi, spuse colegul lui împăciuitor. Munca ta nu este prea grea și ești foarte bine plătit. Deși n-ai recunoscut faptul cînd te-a interogată polițistul, știu că ai ceva economii...

— Aşa-i, admise interlocutorul lui. Am cîteva mii de dolari la o Bancă din Filadelfia.

— Deci, poţi să trăieşti multă vreme numai din dobinzile sumei, conchise zîmbind Guilder. Însă, timpul trece, continuă el privind-şi ceasul. Mă duc să văd dacă totul este în ordine. Poate că poliştii se vor duce la culcare; şi cei de la Scotland Yard trebuie să doarmă, uneori...

Ieşi fără să facă zgomot şi, printr-o mică deschizătură făcută de el în uşă, mai de mult, privi în încăperea unde se aflau poliştii. Totty era ocupat cu o pasienţă, Tanner răsfoia nişte hîrtii, însă cel de-al treilea om de la Scotland Yard nu era acolo.

Străbătu coridorul, urcă treptele şi tocmai ajunsese pe palier, cînd zări pe cineva intrînd în camera llei Crane. Era lady Lebanon. Guilder, furios, se grăbi să se retragă într-un colţ, ca să nu fie văzut.

* * *

Ila se trezi cu greu şi deschise uşa. Lady Lebanon intră şi o găsi pe fată pe jumătate adormită, pe pat.

— Ce s-a întîmplat? murmură tînăra.

Castelana se apropie de ea şi o apucă uşor de umăr.

— Trezeşte-te, Ila!

Observă că veioza de pe noptiera fetei era aprinsă.

— O laşi aprinsă toată noaptea? întrebă ea.

— În ultimul timp, da, murmură Ila.

— Sper că te simţi bine aci, continuă lady Lebanon.

— Urăsc camera asta, replică fata, înfiorîndu-se.

— Nu mi te-ai plîns niciodată, zise lady Lebanon. Camera aceasta este una dintre cele mai bune din castel. În trecut, existau aci nişte uşi secrete, dar mi se pare că soţul meu a dat ordin să fie zidite. Acum o sută de ani, a locuit aci Garsy Lebanon. Ani de zile nu şi-a

părăsit birlogul; era hrănit printr-o deschizătură făcută în ușa. N-a avut copii. Această ramură a familiei a pierit...

Lady Lebanon făcu un efort să uite trecutul și să se reîntoarcă la realitate.

— Nu e bine să dormi cu lumina aprinsă, o sfătui ea.

Fata nu-i răspunse; capul îi căzu pe pernă și închise ochii.

— Ila, trezește-te, trebuie să te trezești! exclamă lady Lebanon scuturînd-o cu putere.

— De ce ați încuiat ușa? întrebă Ila ridicîndu-se pe jumătate.

— Pentru că, în noaptea asta, castelul este plin de polițiști, iar tu ai avut din nou o criză de somnambulism, îi explică lady, așezîndu-se pe marginea patului.

— Adevărat? se miră ea. Regret. Asta mi se întîmplă din noaptea aceea îngrozitoare cînd... cineva..., da, cineva a răsturnat mobilele, a sfărîmat totul și doctorul Amersham... Am crezut că doctorul fusese ucis...

Ila, pradă amintirilor, își ascunse fața cu miinile.

— Dacă nu coborai în hol, n-ai fi văzut nimic, replică cu asprime interlocutoarea ei. Ila, în noaptea asta se pot întîmpla multe..., continuă ea cu voce mai blîndă. Sper să intervin la timp, însă trebuie să fiu pregătită pentru orice... Vreau să te măriți cu Willy, auzi? Vreau să te măriți cu Willy.

Nu-și ascundea acum disperarea și strînse brațul fetei.

— Vreau să te măriți cu el chiar azi. Dimineată.

— Azi! exclamă Ila înspăimîntată. Este imposibil. Nu pot să mă mărit atît de repede. Nu... nu m-am...

— Poți să te măriți azi, o întrerupse lady Lebanon. Am toate actele necesare, de o săptămână.

— Willy știe? întrebă Ila.

— N-are importanță dacă știe sau nu, continuă lady Lebanon nerăbdătoare. Va face ce-i voi spune. Willy este ultimul Lebanon. Înțelegi? Ce-i drept, este o verigă slabă... Însă este ultima verigă a lanțului. A mai existat o verigă slabă, strămoșul nostru Jeoffrey Lebanon; și mai nevolnic decât Willy. S-a însurat cu una dintre verișoarele sale. Poți să vezi portretul ei în holul principal. L-a părăsit îndată după nuntă... Da, l-a părăsit, dar a avut mulți copii, adăugă ea.

— Groaznic! șopti Ila.

— Nu sînt de acord, replică lady Lebanon. Jane a fost una dintre cele mai importante femei din familia noastră. Ila, uiți că și tu ești o Lebanon? Uiți că străbunicul tău a fost fratele celui de al optsprezecelea viconte? Orice s-ar întîmpla, copiii tăi vor aparține familiei, după ce te vei mărita. Vor purta numele de Lebanon!

Ila o auzi oftînd. Cînd continuă vocea îi era mai potolită, semn că se mai liniștise.

— Ila, dacă viața cu Willy ți se va părea prea grea, vei întîlni la mine deplină înțelegere, spuse lady Lebanon și se ridică. Mașina te va aștepta la orele unsprezece dimineața.

— Nu pot! protestă Ila. Nu, nu pot! Nu-l iubesc pe Willy. Iubesc un alt bărbat.

— Pe tînărul Feraby? întrebă lady Lebanon, deloc mirată. Și ce contează asta? Ți-am explicat că voi fi foarte înțelegătoare cu tine. Nu pricepi ce trebuie să faci? Să creezi o nouă, rasă, adică ceva minunat! Familia va căpăta forțe noi. Femeile din familia Lebanon au fost totdeauna mai puternice și mai deștepte decât bărbații.

Un fel de foşnet se auzi pe coridor.

— Ce este? şopti Ila înspăimîntată.

— Guilder, răspunse lady Lebanon. Este şi acesta un motiv ca să te măriţi cit mai repede. După ce va trece noaptea asta, nu ştiu dacă-i voi mai putea stăpîni pe aceşti doi bărbaţi, mă refer la majordomii americani. Oricum, Guilder nu trebuie să afle că te vei căsători, şopti ea. Ai înţeles, Ila? Nu trebuie să afle!

Rămasă singură, Ila adormi. Nu era însă un somn obişnuit. Deşi respiraţia îi era liniştită, mintea fetei lucra cu febrilitate.

Cam peste un sfert de oră, Guilder intră în cameră.

— Uşa nu era încuiată, îi spuse el lui Brooks, aflat pe coridor.

— Unde-i lady Lebanon?

— Ce-ţi pasă de dînsa? se răsti Guilder. Dă-mi pătura.

Cu pătura în mînă, Guilder se apropie de pat.

— Treziţi-vă, miss, îi zise el. Trebuie să veniţi cu mine.

După multe insistenţe, Ila se așeză pe pat şi începu să vorbească incoerent; nu era trează, ci, din nou, pradă somnambulismului.

Guilder o înfăşură grijuliu în pătură şi o ajută să umble.

— De ce n-o laşi aici? mormăi Brooks tot mai neliniştit.

— Nu pot să risc, replică tăios Guilder, continuînd s-o ţină pe fată de braţ; ea păşea ca în transă.

— Nu pot să fac ce-mi cereţi, rosti Ila la un moment dat, cu vocea monotonă a somnambulilor. Trebuie să mă mai gîndesc. Nu vreau să mă mărit.

Guilder, tresărind, se-ntoarse spre colegul lui.

— Ai auzit ce-a spus? îl întrebă.

— Nu pot să mă mărit astăzi! Nu vreau! șopti iar fata.

Majordomul o conduse spre ușă și o lăsă s-o deschidă singură. Știa cum trebuie să te porți cu somnambulii. Se mulțumi, din cînd în cînd, să o îndrepte spre direcția cea bună. Curînd, ajunseră în camera lui. Guilder o așeză în pat și o acoperi cu plapuma. Ila se ghemui suspinînd în așternut și adormi.

— Acum, va continua să doarmă adînc, zise Guilder. Însă, pentru orice eventualitate, am să încui ușa. Tu du-te în camera ei și adu-i aci papucii și capotul. Repede!

Brooks porni spre ușă, dar pipăindu-și buzunarul, se opri brusc.

— L-am pierdut! exclamă el. Nu cumva l-ai văzut pe undeva?

— Ce anume? întrebă Guilder mirat.

— Revolverul meu.

— Aveai deci un revolver? făcu muștrător Guilder. Mare prostie să-l cari după tine. Unde l-ai lăsat?

— Acum un ceas era în buzunarul meu, zise spășit Brooks.

Guilder îl privi fără să-și ascundă îngrijorarea.

— Ciudată dispariția asta, observă el. Du-te în camera ta. Poate l-ai uitat acolo. Totuși nu pricep de ce aveai o armă? Îți era frică?

Brooks nu răspunse, ci se repezi în camera lui. Reveni curînd și-i spuse colegului său că nu-și găsisese arma.

— Nu-i nimic, replică furios Guilder. Ai să dai de ea mîine. Acum, adu papucii și capotul fetei.

Ajuns în fața încăperii ocupată de Ila, Brooks constată că ușa era deschisă, deși el ținea foarte bine min-

te că o închisese. În plus, lumina era stinsă, deși el o lăsase aprinsă.

„O fi trecut pe aci lady Lebanon...,” își zise Brooks.

Întinse mîna spre comutator, cînd simți ceva moale înfășurîndu-se în jurul gîtului său. Imediat își introduse mîinile între acel material și gîtul lui, însă strîngerea devenea tot mai puternică. Dădu drumul baticului și încercă să-l apuce pe acela care încerca să-lucidă, dar nu izbuti. Îndemînatecul sugrumător se aștepta la gestul lui și se feri. Brooks se prăbuși pe poada și totul i se întunecă înaintea ochilor...

CAPITOLUL 24

Jos, în hol, inspectorul Tanner își terminase pașiența și Totty îl privea.

— Individul avea o armă, zise sergentul.

— Cine, Brooks? întrebă Tanner cu interes.

— Da, am observat buzunarul lui, cînd și-a scos vestonul. Are să ne creeze probleme.

— Cred că dînsul va avea probleme, nu noi, replică Tanner enigmatic. Ce-a fost asta! exclamă el, auzind o bufnitură. Urcă să vezi.

Totty alergă pe trepte. Inspectorul se opri pe palier și-l auzi și pe Guilder sosind în goană.

— Inspectore, vino sus! strigă Totty. Repede!

Tanner urcă treptele în fugă și se repezi în camera care aparținuse, cîndva, bătrînului lord. Brooks era culcat pe spate și Totty se străduia să-i dezlege baticul care-i strîngea gîtul. Nodul era foarte strîns, însă, pînă la urmă, reuși.

— Cred că a murit, murmură Totty.

— Lăsați-mă pe mine, domnule, zise Guilder și îngenunche lîngă colegul lui. Îi desfăcu gulerul că-

mășii și începu să-i maseze gîtul. Guilder era palid și pe frunte i se iviseră broboane de sudoare. Pentru prima oară îl vedea Tanner pe majordomul american atît de emoționat.

— Nu este mort, le spuse el. Puteți să-mi aduceți puțin brandy?

Totty coborî în hol și reveni cu sticla. Guilder îi turnă cîteva picături în gură și Brooks întredeschise ochii. Mîinile i se mișcară spasmodic.

— Sper să-și revină, li se adresă Guilder. Ajutați-mă să-l duc în camera lui. A fost cît p-aci să se curețe! Bietul Brooks! Arma lui nu l-ar fi ajutat...

Îl transportară pe Brooks și-l culcară în patul lui. Atunci, Tanner își aminti că fosta cameră a bătrînului lord era acum a llei Crane — și ea nu se afla acolo cînd intraseră să-l salveze pe Brooks.

— Unde este miss Crane? întrebă inspectorul.

— Nu știu, răspunse Guilder, care-și recăpătase calmul. Trebuie să fie undeva prin casă.

— Du-te s-o cauți, îi ordonă Tanner lui Totty. Unde e Feraby?

Tinărul polițist tocmai intra și superiorul lui îi explică situația. Feraby nu izbuti să-și păstreze sîngele rece.

— Nu-ți pierde curajul, îi zise Tanner. Caut-o în toată casa și trezește-i pe toți. Aceasta este misiunea ta, Feraby.

Guilder ieșise pe nesimțite din încăpere și inspectorul îl trimise pe Totty după el.

Totty porni spre ușă, cînd toate luminile se stinseră. Cei doi polițiști, pe dibuite, izbutiră să ajungă pe culoar, care era, de asemeni, cufundat în întuneric.

— Cineva a umblat la întrerupătorul general, zise Tanner. Știi unde se află?

— Desigur, răspunse Totty.

— Ai o lanternă? În regulă. Ține în mână și bastonul de cauciuc. Poate vei avea nevoie de el. Am să cobor în hol.

Îl lăsară pe Brooks, care gemea, în camera lui și Totty coborî scara care ducea la aripa destinată servitorilor. Nu-și aprinsese lanterna, pentru ca dușmanul invizibil să nu-l localizeze și să-l atace.

Întrerupătorul general se afla într-o mică magazie, la care se ajungea prin bucătărie. Ușa ei era larg deschisă. Totty luminează treptele cu lanterna. Trase cu urechea, dar nu auzi nimic. Totuși, erau destule colțuri potrivite să servească cuiva drept ascunzătoare. De unde se găsea, observă că întrerupătorul general fusese coborît și se îndreptă într-acolo. Tocmai întinse mîna, cînd primi o puternică lovitură în ceafă. Aruncă lanterna și se-ntoarse ca să-și lovească adversarul, dar pumnul lui nimeri în gol. Auzi pași repezi urcînd treptele spre bucătărie și ușa închizîndu-se; apoi cheia învîrtindu-se în broască. Totty nu se neliniști; era sigur că avea să fie descoperit curînd. Luă deci lanterna de pe jos, căută o bucată de sîrmă și legă strîns întrerupătorul general, ca să nu mai poată fi coborît.

Se dovedi că avusese dreptate să-și păstreze calmul, deoarece după cîteva minute auzi glasul lui Feraby, care-l striga și ușa, încuiată de atacator, fu deschisă de colegul lui. Totty urcă treptele cam amețit de lovitura primită. Îl durea capul, dar nu era rănit.

— Ai găsit fata? îl întrebă pe Feraby.

— Nu, răspunse tînărul tulburat. Tanner nu pare îngrijorat, dar asta nu contează.

Plecă în grabă și Totty urcă în holul principal unde-l aștepta superiorul său. Îi povesti cele întîmplate.

— L-ai văzut? întrebă inspectorul.

— Nu, doar l-am simțit, zise indispus sergentul

Totty. Oricum, tipul care m-a atacat se mișcă fulgător...

— Din fericire, nu s-a gândit să folosească arma pe care o avea asupra lui, remarcă Tanner.

— De unde avea arma? se miră Totty.

— A furat-o de la Brooks. E primul lucru pe care ni l-a spus cînd și-a revenit.

— Știi cine-i criminalul? întrebă Totty.

— Da, răspunse inspectorul. Cînd lordul Lebanon m-a declarat că i se pune somnifer în băutură, totul a devenit clar pentru mine. Dacă vom reuși să scăpăm teferi în noaptea asta, am să-l implor pe șef să te promoveze, adăugă Tanner.

— Nu cred că am făcut mare lucru..., începuse sergentul Totty cu modestie.

— Asta nu are nici o importanță, replică superiorul lui zîbind cu bunătate. Oamenii sînt promovați, tocmai pentru că nu fac nimic!

Făcu cîțiva pași prin încăpere.

— Lady Lebanon, continuă el, s-a încuiat în camera ei și refuză să iasă. Cred că nu mai rezistă...

Feraby se ivi în hol cu hainele în dezordine și își privi neliniștit șeful.

— Nu este nicăieri! murmură el deznădăjduit.

— N-o mai căuta, rosti calm Tanner. Se află în camera lui Guilder. Am văzut-o acum cîteva clipe. Iată cheia..., cred că-ți trebuie.

— Slavă Domnului! exclamă tînărul polițist.

— Acolo este în siguranță, îl asigură Tanner.

— Lordul Lebanon m-a întrebat ce se întîmplă, dar am refuzat să-i dau lămuriri. L-am întîlnit în fața ușii mamei sale. O ruga să iasă, însă ea refuză să-l vadă.

— Așadar nici pe el nu-l primește? murmură Tanner. Dealtfel, mă așteptam. Lady Lebanon are motive

serioase să vrea să fie singură în aceste clipe. Unde e tânărul lord? Ar...

Nu apucă să-și termine fraza, când îl văzu pe Willy Lebanon coborînd treptele. Era nepieptănat și vădit tulburat. Probabil că abia se trezise, deoarece purta pijama și halat, iar în picioare papuci.

— Ai să răcești, îi spuse Tanner zîmbind.

— Mama nu vrea să mă vadă și... începu Lebanon.

— Astăzi este nervoasă, îl întrerupse Bill Tanner, încercînd să-l liniștească. Totty, urcă la etaj și roag-o pe lady Lebanon să vină în hol. Dumneata, Feraby, calmează-i pe servitori și trimite-i la culcare.

Cînd rămaseră singuri, Willy Lebanon întrebă neliniștit:

— Unde este Ila? M-am uitat în camera ei și nu este acolo. Tanner, asta e sfîrșitul!

— Da, așa cred și eu, șopti Tanner.

Avea impresia că sfîrșitul avea să vină odată cu apariția lady-ei Lebanon. Oare se va hotărî să coboare în hol sau va găsi un mod mai facil ca să facă față nereușitei sale și dezvăluirii tainei pentru păstrarea căreia făcuse atîtea sacrificii?

— Te-aș ruga, Tanner, să uiți că m-am purtat ca un om slab și lipsit de voință, spuse lordul Lebanon cu fermitate. Am decis să mă schimb. Era și timpul, nu? În primul rînd am să plec de la castelul Marcs Priory. Nu-l mai pot suferi. Știi cine se află în camera pe care mama nu te lasă s-o cercetezi? Tatăl meu! Prin urmare, eu nu sînt încă lordul Lebanon.

Tanner îl privi mirat. Nu se aștepta la o asemenea revelație, dar, de acum, nimic nu-l mai putea uimi.

— El, tatăl meu, a făcut tot acest război, continuă tânărul. Acum a plecat. Sînt sigur că a ajuns deja foarte departe de aci. Putea intra și ieși cînd voia. Asta te miră, nu-i așa?

— Da, oarecum, replică Tanner calm.

Tinărul Lebanon stătea pe scaunul mamei sale și sub razele palide ale candelabrului asemănarea lui cu dînsa era frapantă.

Tanner trase un scaun lângă birou și se așeză.

— Familia! Familia! murmură tinărul lord. Doamne, m-am săturat să aud acest cuvînt. Nu crezi că a sosit momentul să se termine cu prostia asta? Mai întîi Stand, apoi Amersham și acum bietul Brooks...

— Ei, nici chiar așa, zise Tanner muștrător. Brooks trăiește.

— Da? Cineva mi-a spus că... Mă bucur să aflu că e bine. Nu-i om rău. Ești de acord, domnule Tanner? Însă cu familia trebuie să se termine...

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți, rosti Tanner încurcat.

Lordul Lebanon se foi enervat pe scaun.

— Povestea asta durează de ani de zile. Întreab-o pe mama. Păstrează toate datele și numele strămoșilor noștri... Are notat tot ce se referă la bolile, slăbi-ciunile și defectele lor!

Privi în jur de parcă se temea să nu fie spionat.

— Așa a fost și tatăl meu, continuă. A stat închis cincisprezece ani în camera lui. Era nebun! Aștia doi aveau grijă de el, adăugă rîzînd.

— Guilder și Brooks, zise inspectorul. Mi-am închipuit.

Willy Lebanon își lăsă capul pe umăr și privi în gol.

— Numai că el n-a sugrumat pe nimeni, rosti rar, cu oarecare solemnitate.

Era clar că vorbea cu sine însuși.

Willy Lebanon își înălță capul și Tanner îi întîlni ochii plini de veselie.

— Tatăl meu a murit, — o știai? zise el. Era nebun de legat. Ți-am spus că este în camera aceea... Ei, bine, te-am mințit. Mint foarte ușor și am o imaginație bogată. Da, tata era nebun, a murit, însă cît a trăit nu a sugrumat pe nimeni. Nu știa că *putea* să facă acest lucru, continuă tînărul rîzînd. Prima dată am văzut asta în India, la Poona. Un bărbat mic de statură, slab, s-a strecurat în spatele unui bărbat solid, i-a înfășurat o pînză în jurul gîtului și... Da, bărbatul cel voinic a murit! Sugrumat! Formidabil, nu?

Tanner rămase tăcut.

— Am încercat ingenioasa metodă asupra fetei aceleia, zise Willy. A murit într-o clipă!

Chipul i se înroșise ușor și ochii îi străluceau. Nu mai semăna deloc cu tînărul palid, slab și plictisit de acum o oră. Acesta era misterul de la castelul Marcs Priory. Tînărul slăbuț din fața lui păcălise pe toată lumea, chiar și poliția. Îi păcălise pe toți, în afară de mama lui, care știa adevărul și suferea îngrozitor. Era însă dispusă să-și sacrifice viața ca să-l protejeze pe fiul ei, ucigașul, dar, totodată, ultimul urmaș al familiei Lebanon.

— Este nemaipomenit cît de ușor mor oamenii, spuse Willy.

Scoase din buzunarul halatului său un batic roșu și-l flutură rîzînd.

— Îl vezi? i se adresa lui Tanner. Am o grămadă de baticuri la fel ca ăsta. Le-am adus din India. Doctorul Amersham mi-a luat cîteva dintre ele, dar nu știa unde le țin ascunse. Am reușit să te uimesc, nu-i așa? Nu sînt înalt, dar sînt foarte puternic. Uite ce mușchi am!

Întinse brațul spre inspector, care-i pipăi mușchii. Fu, într-adevăr, surprins. Nu bănuise niciodată că acel tînăr firav putea avea asemenea musculatură puternică.

— Niciodată nu te-ai gândit că eu puteam fi su-
grumătorul, nu-i așa? continuă lordul Lebanon. De
obicei oamenii spun despre mine: „Uite la omulețul
ăsta!“

Apoi tăcu și se încruntă.

— Firește, s-a făcut mare război din pricina in-
dienei aceleia, zise el. Camarazii mei din armată nu
credeau că am suficientă putere ca să fac așa ceva.
I-am zăpăcit și pe ei.

— E vorba de fata despre care mi-ai povestit când
ai venit la Scotland Yard? întrebă Tanner.

Lebanon izbucni în râs.

— Bineînțeles. Amersham n-ar fi avut curajul s-o
sugrume. Ți-am spus însă că o făcuse dînsul, ca să te
păcălesc. Tare îmi place să păcălesc oamenii...

— Așadar, a fost mare scandal atunci? insistă
Tanner.

Vorbea calm și cine i-ar fi văzut, ar fi crezut că
discută despre un subiect lipsit de importanță. Inspec-
torul își îndepărtase subordonații, deoarece știa că tî-
nărul Lebanon nu avea să-i mărturisească adevărul,
dacă ei ar fi fost de față.

— Da, a fost mare scandal, admise Lebanon moho-
rit. Mama l-a trimis pe Amersham să mă aducă acasă,
în Anglia. Omul acesta este un mizerabil. A plastogra-
fiat o semnătură... E mai bine să nu ai de-a face cu
dînsul.

Tanner își stăpîni o tresărire. Își dădea seama că
pentru tânărul Lebanon, doctorul Amersham continua
să fie în viață! O ființă vie care-l împiedica să facă
ce vrea. În nebunia lui, lordul credea că Amersham
putea să apară oricînd...

— Când m-a adus în Anglia, mama i-a chemat pe
cei doi, adică pe Brooks și Guilder, care-l îngrijiseră

și pe tata..., continuă Willy Lebanon. Firește că nu sînt majordomi. Sînt... Înțelege..., au grijă de mine.

— Da, înțeleg, zise inspectorul Tanner.

Willy Lebanon păru să-și amintească de ceva plăcut, deoarece izbucni în rîs.

— Știi, camera aceea, pe care mama refuză să ți-o arate, are pereții matlasați, explică el cu o veselie care te înfiora. Este foarte bine matlasată. Sînt obligat să mă duc acolo cînd încep să pricep anumite lucruri.

— Adică, atunci cînd devii cam obositor pentru cei din jur? zise Tanner, străduindu-se să zîmbească.

— Nu, nu, strigă furios Willy. Mă duc în camera matlasată cînd pricep anumite lucruri. Știu ce spun. Cel mai teribil este să înțelege lucrurile. Cînd simt că mă cuprinde senzația aceea de supraexcitație, mintea mi se limpezește.

Bill Taner se aplecă peste masă și Lebanon se trase repede înapoi.

— Nu mă atinge! țipă.

— Vreau doar să-mi aprind țigara, zise Tanner calm.

Tînărul se liniști imediat.

— Scuză-mă, murmură.

Aprinse un chibrit și-l ținu cu mîna sigură pînă cînd inspectorul trase primul fum. Apoi îl stinse cu grijă și-l depuse în scrumieră.

— Îmi ești prieten sau dușman? îl întrebă.

— Ce întrebare ciudată! exclamă inspectorul. Îți sînt prieten, firește.

— Nu te cred, replică cu răceală Lebanon. Ai telefonat la Scotland Yard și le-ai cerut să trimită aci trei medici ca să stabilească starea sănătății mele. Eram ascuns după ușă și te-am auzit.

— Pe mine urmează să mă consulte, protestă Tanner.

— Minți! strigă Willy Lebanon încruntându-se. Pot să-i păcălesc, așa cum te-am păcălit și pe tine, cum am păcălit o mulțime de oameni — chiar și pe Amersham, care era cel mai deștept dintre toți. O silea pe mama să facă ce voia el. Și vrei să-ți explic de ce? Pentru că mama ar fi trebuit să-l pună pe tata sub interdicție, însă ea n-a procedat cum cerea legea, ci îi administra averea. Pricepi? Desigur, cunoști legea mai bine ca mine. Ea administra și averea mea și știa că dacă ar fi fost descoperită ar fi avut mari neplăceri. Amersham a amenințat-o că o denunță la poliție și a reușit să capete de la dînsa o sumă importantă.

Exista însă ceva care-l preocupa în mod deosebit pe Tanner și vru să se lămurească.

— De ce l-ai ucis pe Stand, pe șoferul tău? îl întrebă.

Willy Lebanon își plecă privirile și ochii i se umeziră de lacrimi.

— Regret foarte mult pentru asta, zise el. Era un om atît de bun! Însă, mie îmi este teamă de indieni. Unii dintre ei au încercat să mă ucidă... Ți-am spus că s-au infuriat cînd am strangulat fata, în India. Nu înțeleg de ce au făcut atîta tărăboi pentru proasta aceea, eurasiană. Vezi, eu habar n-aveam că balul care urma să aibă loc în noaptea aceea în sat era un bal mascat și cînd am văzut în fața mea un indian, m-am speriat. Nu știam că Stand alesese un asemenea costum...

Era limpede că-i părea rău. Din ochi îi curgeau lacrimi. Ținea mult la Stand. Aveau ceva comun: ura împotriva lui Amersham. Și dealtfel, Stand îl slujea, fără să dezvăluie nimic din tainele stăpinului său. Niciodată nu l-ar fi pîrit lady-ei Lebanon sau doctorului Amersham.

— După ce l-am . . . , înțelegi . . . , am plîns o săptămînă, continuă tînărul lord. Pot s-o confirme toți, și mama și servitorii. Am trimis flori frumoase la înmormîntare. Mi-a părut sincer rău. I-am trimis și surorii lui Stand două sute de lire. Am furat banii din cutia mamei. De fapt, erau banii mei, știi bine, nu? Mamei nu i-a plăcut ce am făcut, dar ea este atît de sensibilă . . .

Privi spre scară, apoi spre ușă.

— Vrei să-ți arăt ceva? zise zîbind. Însă, dacă-ți arăt, juri să nu spui la nimeni.

— Jur, spuse Tanner.

Lebanon își duse mîna la buzunarul halatului și scoase un pistol. Tanner nu se miră. Se aștepta la acest gest.

— Este primul pe care am reușit să-l găsesc, rosti încîntat tînărul. L-am luat din vestonul lui Brooks. Am dat dovadă de multă inteligență, nu-i așa? Totdeauna am dorit să am o armă.

Îl privi țintă pe Tanner și adăugă cu seriozitate:

— Nu te poți strangula pe tine însuși . . . Și, pe urmă, strangulații devin atît de urîți . . .

Se înfioră și închise ochii. Cînd îi redeschise, chipul lui, tras și palid, părea îmbătrînit.

— De multe ori mă gîndesc că toată familia Lebanon trebuie să dispară — toată, cu blazoanele și stelele ei. Familia! Doamne ferește! Să continui familia! Nu ți se pare ridicol?

Tanner rămase tăcut cîteva clipe.

— Bietul băiat! murmură.

Lebanon îl privi mijindu-și ochii.

— De ce ai spus aceste cuvinte? îl întrebă.

— Am avut un frate mai mic, zise Tanner, cam de vîrsta ta.

Ochii lordului Lebanon se ațintiră asupra lui bănuitori.

— Nu mă simpatizezi, nu-i așa? zise rînjind.

— Te simpatizez, răspunse Tanner. Ți-am fost bun prieten. Am apreciat foarte mult faptul că ai venit la Scotland Yard.

— M-am arătat foarte șmecher nu? exclamă lordul vesel. Vreau să spun că nu te așteptai. L-am ucis pe Amersham chiar în dimineața aceea și am șters-o de la castel, înainte de a fi descoperit cadavrul. I-am băgat în sperieți pe toți. Precis că mama l-a trimis pe Guilder, cu mașina ei. El știa unde am plecat, fiindcă eu însumi îi spuseseam că am să mă duc la Scotland Yard, să stau de vorbă cu tine.

Inspectorul Tanner își scutură scrumul țigării în scrumieră și tînărul se grăbi să acopere pistolul cu ambele mîini.

— Mă întreb unde a ascuns-o? întrebă deodată lordul. Pe Ila.

— Unde a ascuns-o Guilder? zise Tanner.

— Da, admise tînărul lord. Știi, Ila semăna atît de mult cu tînăra indiană. M-am strecurat în spatele ei și am apucat-o de gît. N-ai auzit cum a țipat? Mi-a scăpat și a coborît treptele în fugă. Sergentul Totty era și el acolo, în hol. Altfel, n-aș fi lăsat-o; aș fi prins-o și... Ei, dar era și Guilder prin preajmă. Ai observat? Guilder se află totdeauna lîngă mine. Nu cred că Guilder m-ar fi ucis, dacă aș fi strangulat-o. Guilder e foarte bun. Mai ales cu Ila. O păzește ca pe ochii din cap. Îndeosebi din noaptea cînd ea și-a dat seama ce este cu mine... Știi, atunci cînd am răsturnat totul în hol. Ila a văzut și, de atunci, se teme. Coborise în hol, din întîmplare și... a văzut totul... În noaptea aceea era să-l omor pe Amersham. Cei doi

majordomi au fost siliți să se lupte cu mine ca să-l scoată din mîinile mele. Doamne, cît de tare s-a speriat el atunci! Ila a asistat la cele întîmplate; era pe scară. Tare s-a mai îngrozit, sărmana... N-o condamna pentru asta.

Rămase tăcut cîteva clipe.

— Sînt foarte puternic! exclamă el apoi cu nedisimulată mîndrie. Foarte puternic!

— Totdeauna te-am socotit puternic, zise Tanner.

Inspectorul simțea că nervii încep să-i cedeze. Sperase să-l poată potoli pe tînărul lord, să-l facă să revină la o stare mai normală, însă purtarea lui dovedea contrariul. Criza cea primejdioasă, ucigașă, nu avea să întîrzie. Tanner cunoștea simptomele, deoarece mai avusese de-a face cu un caz asemănător. Da, criza urma să se producă și pistolul din mîna lordului Lebanon era încărcat.

— Azi noapte le-am făcut figura, continuă Willy Lebanon încîntat. N-am băut whisky-ul. Știi ce pusese în el?

— Da, răspunse Tanner. Observaseră că ești nervos și voiau să-ți dea ceva ca să te calmezi.

— Așa este, admise lordul. Au făcut-o de multe ori. Însă de data asta le-am tras clapa...

Inspectorul Bill Tanner își goli paharul și se ridică.

— Mă duc să mă culc, zise pe un ton firesc.

— N-ai să te duci la culcare! exclamă lordul. Ți-e frică! Da, ți-e frică. Îi înspăimînt pe oameni.

— Pe mine nu mă înspăimîntî, spuse Tanner. Mai bine, dă-mi pistolul. Ce nevoie ai de el?

În clipa aceea, dinspre scară, se auzi un țipăt. Tanner nu întoarse capul, dar era sigur că lady Lebanon se decisese să-și părăsească dormitorul.

— Am nevoie de el, replică cu seriozitate lordul. De pildă, aș putea pune capăt familiei cu ajutorul lui.

— Willy! strigă lady Lebanon și tânărul se dădu înapoi, ascunzînd arma în cutele halatului său.

— Ce faci? continuă ea. Dă-mi pistolul.

— Nu, n-am să ți-l dau, se smîrceai tânărul. Totdeauna mi-am dorit să am o armă. Ți-am cerut-o de atîtea ori, mamă.

— Lasă pistolul, îi porunci lady Lebanon.

Tanner, profitînd de faptul că, pentru o clipă, tânărul lord îi întorsese spatele, se repezi asupra lui. Sergentul Totty, atras de țipete, intră în fugă în hol și se grăbi să-i sară în ajutor. Însă, cu imensa putere pe care o dă nebunia, Lebanon scăpă din mîinile lor și o luă la fugă pe trepte. Tocmai atunci, Guilder se ivi pe palier. Willy Lebanon ezită o clipă, apoi...

Zgomotul împușcăturii păru mai puternic în acel spațiu vast. Pistolul căzu din mîna tânărului Lebanon, care se prăbuși fără viață pe trepte.

Cei trei bărbați se apropiară de el, însă își dădură seama că nu mai era nimic de făcut. Ultimul lord Lebanon murise. Lady Lebanon stătea dreaptă, cu capul sus, lîngă biroul ei.

— Care-i situația? întrebă ea.

— A murit. S-a sinucis; răspunse Tanner emoționat. Doamne, ce tragedie!

Lady Lebanon rămase tăcută. Încet, urcă treptele și trecu pe lîngă cadavrul fiului ei, fără să-i arunce măcar o privire. Ajunsă pe palier, se sprijini de perete, ca să-și mai revină.

— Au trecut zece secole de la înnobilarea primului Lebanon, gemu ea. Și iată că n-a mai rămas nimeni ea să poarte mărețul nume!

Bărbații o priveau tăcuți.

— O mie de ani s-au stins dintr-o dată, așa cum se stinge o luminare! murmură lady Lebanon și, încet, continuă să urce scara.

— La început, am crezut că este vorba de o crimă pasională, îi explică inspectorul Tanner superiorului său. Stand și Amersham se interesau de aceeași femeie și doctorul era deosebit de gelos. Mărturisesc că declarațiile făcute de lordul Lebanon la Scotland Yard, cel puțin pentru moment, mi-au întărit bănuielile. Mai ales cînd lordul i-a atribuit lui Amersham sugrumarea acelei tinere din India, crimă comisă în realitate de el însuși. Mai tîrziu, însă, am primit unele date din India, referitoare la crimă. Era clar că criminalul era Lebanon. Totuși, autoritățile de acolo au preferat să-l expulzeze, ca să evite scandalul, el fiind ofițer. Nu bănuisem de la început starea mentală a tînărului Lebanon, iar ciudatele relații dintre doctorul Amersham și lady Lebanon, precum și faptul că doctorul avea cazier m-au derutat.

Tanner trase cîteva fumuri din țigară, ca să-și adune gîndurile.

— Doctorul Amersham era un om de nimic, escroc și plastograf.

— Spre norocul lui, continuă el, lady Lebanon l-a chemat ca să-i îngrijească soțul. Doctorul lor de familie murise și nu era ușor să găsească un altul, care să păstreze taina. Dacă s-ar fi aflat că ea administrează averea soțului ei ar fi avut neplăceri, iar autoritățile ar fi numit un consiliu de tutelă să administreze averea. Amersham nu era prost și, avînd oarecare experiență în privința bolilor mentale, a fost angajat de lady Lebanon. Îi plătea o leafă substanțială, însă situația era de așa natură că îi permise, ca, încet-încet, să se impună atît lady-ei Lebanon, cît și fiului ei.

— Se știa că tînărul Willy Lebanon este nebun? întrebă șeful poliției.

— Nu. Nicăieri în fișele referitoare la sănătatea lui nu se află vreo mențiune despre acest fapt, răspunse Tanner. Deși nu era prea inteligent, a reușit să intre la Școala Militară Sandhorst și să devină ofițer. Până în ziua când l-a împușcat pe unul dintre subordonații lui, nimeni n-a bănuț nimic. Superiorii lui din armată nu știau că tatăl său este nebun, cu toate că un străbunic de-al tînărului fusese închis într-un ospiciu. Adevărul este că, atît din partea mamei, cît și din partea tatălui, Willy Lebanon a avut strămoși nebuni.

— O ereditate grea . . . , observă șeful poliției.

— Fără îndoială, replică Tanner. Dar să continuu. După moartea soțului ei, lady Lebanon a scăpat cumva de doctorul Amersham care devenise primejdios. Din păcate, după cele întîmplate în India, când fiul ei a sugrumat-o pe acea tînără eurasiană, lady Lebanon a apelat din nou la dînsul. Nu avea altă ieșire. El acceptă să se ocupe de tînărul dement, dar, în schimb, îi preținse castelanei să se căsătorească cu el. A fost o căsătorie din interes. Nu existau nici dragoste, nici relații conjugale. S-au cununat în satul Peterfield. După căsătorie, lady Lebanon i-a cerut un singur lucru lui Amersham: să se poarte cu oarecare demnitate. Altfel, viața lui personală n-o interesa. Ca să poată face față crizelor teribile ale lui Willy, mama lui fu silită să-i angajeze din nou pe cei doi așa-ziși majordomi, Guilder și Brooks. Pînă la asasinarea lui Stand, care a fost o întîmplare nefericită, nu se iviseră încurcături. Trebuie să menționez că, înainte de sosirea americanilor, tînărul lord descoperise trecerea secretă și ușa care dădea în parc. Erau folosite, cînd trăia tatăl lui, ca să fie scos la aer, ferit de priviri indiscrete. Tînărul Lebanon, în timpul crizelor mai ales, avea o putere extraordinară. Totodată, se mișca cu o viteză uluitoare.

În ultima noapte, atunci cînd s-a sinucis... E de necrezut cîte a izbutit să facă în vreo cincisprezece, douăzeci de minute! L-a atacat pe curierul motociclist, a devastat casa pădurarului și a lovit-o pe doamna Tilling, s-a reîntors la castel, și-a schimbat hainele... Da, era deosebit de primejdios și acționa fulgerător...

Inspectorul Tanner rămase pe gînduri cîteva clipe.

— Cu trecerea timpului, starea mentală a tînărului Lebanon se înrăutățea. Ca să-l ucidă pe Amersham a dat dovadă de multă viclenie. A ieșit prin ușa secretă, l-a așteptat la cotitura aleii, unde doctorul trebuia să încetinească, și a sărit pe scaunul din spate al mașinii. Din nefericire, capota era dată la o parte... Luat prin surprindere, doctorul n-a apucat să se apere... După crimă, lordul nu s-a întors imediat la castel, ci a pornit-o așa, la întîmplare. Probabil că s-a rătăcit. Atunci, i-a ieșit în față pădurarul Tilling. Speriat, Lebanon l-a atacat. Însă Tilling era și el foarte puternic și nu numai că a reușit să scape cu viață, ci să-l potolească și să-l aducă pe stăpînul lui la castel. Lady Lebanon s-a trezit într-o situație foarte dificilă: taina fusese aflată de un om în care nu se putea încrede. Temîndu-se că Tilling ar fi putut declara cele întîmplate poliției, castelana de la Marcs Priory i-a dat o mare sumă de bani și l-a expedit la vila pe care o avea familia Lebanon, în apropiere de Aberdeen. Pădurarul s-a dus cu bicicleta pînă la Horsham și de acolo a luat trenul spre Aberdeen.

— Familia Lebanon, murmură șeful poliției gînditor.

— Lady Lebanon era în stare de orice ca să salveze bunul renume al familiei sale, să-i asigure continuitatea, zise Tanner. Nereușind să descopere locul unde fiul ei ascunsese cadavrul lui Amersham, i-a poruncit lui Guilder să ducă mașina acestuia undeva, la margi-

nea satului Marcs Thornton. După uciderea lui Amer-sham, tânărul Lebanon a acționat potrivit împrejurărilor. Repet însă: devenea pe zi ce trece mai pri-mejdios pentru cei din jur. În ce o privește pe Ila Crane, de pildă, am constatat că o ura. Intenționa s-o ucidă chiar în noaptea când s-a sinucis. De fapt, Le-banon încercase s-o asasineze de trei ori. Fata a scă-pat doar datorită grijii ce-i purta Guilder. Acesta bă-nuia ce pune la cale tânărul lord; „majordomul“ era un om cu experiență și, dealtfel, se îngrijea de multă vreme de acel dement. Nu-i era greu să-i ghicească reacțiile sau intențiile. De aceea, a luat-o pe Ila din camera ei, unde Willy Lebanon putea intra, și a dus-o în propria lui încăpere. Guilder avusese prevederea să încuie ușa. Însă, Brooks, care se dusesese în camera fe-tei ca să-i aducă halatul și papucii, a fost aproape sugrumat de Lebanon. Acesta se folosea când dorea de trecerea secretă pe care o descoperise. Cam asta am avut să vă relatez, încheie Tanner.

Nu pomeni nimic de idila dintre Ila Crane și Fe-raby; era convins că avea să evolueze în modul cel mai favorabil.

— Totuși, adăugă inspectorul Tanner, aș dori să vă adresez o rugămintă. Să-l promovați în grad pe sergentul Totty.

— De ce? întrebă șeful lui.

— Cred, sir, că așa trebuie, răspunse Tanner. Da, trebuie... Este un om foarte cinstit.

SFÎRȘIT

EDGAR WALLACE s-a născut la 1.04.1875 la Londra și a murit la 10.02.1932 la Hollywood. Participant la războiul burilor, corespondent al unor mari ziare în Africa de Sud, prosper om de afaceri, a dus o viață aventuroasă. A cunoscut îndeaproape și a studiat lumea interlopă, ceea ce conferă credibilitate și farmec aparte romanelor sale.

Este unul dintre clasicii romanului polițist și a intrat în rândurile fondatorilor acestui gen literar. Este plasat de specialiști între Agatha Christie și Sir Arthur Conan Doyle, cărțile sale fiind traduse în zeci de limbi.

Acțiunea romanului său „Moartea stă la pîndă”, plină de neprevăzut și suspans, reține atenția cititorului de la prima pînă la ultima pagină. Ce taină îngrozitoare ascund zidurile sumbre ale străvechiului castel Lebanon? De cine se teme frumoasa Ila Crane? Flușturatecul doctor Amersham este vinovat sau victimă? Și, mai ales, cine este misteriosul sugrumător? Răspunsurile la aceste întrebări vor fi surprinzătoare!

PRET 130 LEI

ISBN 973-95296-2-3